

העיתון החדש

5

ערב הסתלקותו מתפקיד

שרי-הביטחון, טומן

דיין פצצת-זמן תחת

כס יורשו

הרמטכ"ל — רב-אלוף מרדכי ("מוטה") גור

שערוורית

מינוי הרמטכ"ל

המועמד האידיאלי לראשות הממשלה

פנים חדשות

אוזניים קשובות לרחשי הציבור

אשכנזי

לא יותר גרוע מאף אחד אחר

גם קצת ספרדי

שפה משותפת עם קיסינג'ר

לא מתגלח בספירת-העומר.
מקובל על החוגים הדתיים

לא קשור למחדל

חזה שער וכאריזמטי

הולך ברגל לעבודה

סלל כבישים ולכן מקובל
על תנועת העבודה

סו"ס משהו מתאים

תן שינוי לסיכוי

במיסגרת תוכניתנו „הכה את השינוי“, אנו גאים להגיש את הראשון בסידרת מיבחנים שנועדו לבחון את התאמתך לשינוי פני המדינה. המבחן הוא בשיטה אמריקאית ואתה מוזמן לסמן בעיגול את התשובות, או השאלות הנראות לך. בהצלחה.

3. מי מן הרשומים-מטה הוא בעד „חינוך הנוער לערכים“?

א. „לשינוי מפתח המורשת“	ה. אפרים חייט (שוטר)
ב. גאולה כהן	ו. שמעון פרס
ג. מאיר פעיל	ז. הרצל רוזנבלום
ד. אפרים שוטר (חייט)	ח. י. פאפוריש

4. מי מן הבאים חושב שהגיע הזמן לשינוי?

א. בגין	ז. קדמוני
ב. ורהפטיג	ח. כהנא
ג. ליובה אליאב	ט. המר
ד. אבנרי	י. הרבי מלובביץ'
ה. אשכנזי	יא. כולם
ו. מרציאנו	יב. אף אחד

1. מי אמר את המישפט הבא: „אנחנו בעד סידרי שילטון וממשל תקינים“?

א. תנועת „לשינוי“	ו. צעירי הליכוד
ב. תנועת „למפנה“	ז. מר"י
ג. תנועת „ישראל שלנו“	ח. מוקד
ד. תנועת „לתמורה“	ט. ר"צ
ה. צעירי המפד"ל	י. אתגר

2. מי תומך בכל תוקף ב- „נכונות לפשרה טריטוריאלית תוך שימת דגש על ביטחון המדינה“?

א. „לשינוי“, „למפנה“, „לתמורה“, „ישראל שלנו“	ד. משה קול
ב. זיקני המפד"ל	ה. אבא שלי
ג. זיקני הליכוד	ו. אבא שלך
	ז. דיין

הענק לעצמך חמש נקודות על כל תשובה. קיבלת שלוש נקודות ומעלה, אתה עובר לשלב הבא. פרסי באריקדות יוגרלו בין הפותרים נכונה. נכונה ותשע נקודות על כל תשובה בלתי-נכונה. באם לבש ורוד, והיזהר מכייסים.

גופנו רועד מבכי
וגם עינינו דימעה
לעולם לא נשכחך
דמותך מול עינינו
העיקר חבריאות

מנוחה לא נמצא
אחריו נקרא „אויה“

ירליון יקרא „שובי שובי“
ריק עולמנו

ראש האופוזיציה:

יש להקים ממשלת ליכוד לאומי מיד

אין מנוס מהקמת ממשלת ליכוד לאומי ■ גם אם לא תקום ממשלת ליכוד לאומי, יש לכוון ממשלת ליכוד לאומי פן נישאר עם מוצא אחד בלבד: ממשלת ליכוד לאומי... מה היתה השאלה?

ולנהיג את העם. הם עשו את שלהם והגיע הזמן שיילכו לאתר ומייד. ZOO: שיילכו לאן? אופוזיציה: לממשלת ליכוד לאומי-מי. מה היתה השאלה? ZOO: ממשלת ליכוד לאומי? אופוזיציה: שאלה טובה. נכון. ZOO: מר אופוזיציה, זמגנו תם. התוכל לומר לי מה השעה? אופוזיציה: השעה להקים ממשלת ליכוד לאומי... ביפ... השעה להקים ממשלת ליכוד לאומי... ביפ... השעה להקים ממשלת ליכוד לאומי... ביפ... השעה להקים ממשלת ליכוד לאומי... ביפ... השעה להקים ממשלת ליכוד לאומי... ביפ...

ניפגשנו עם מר ראש האופוזיציה במלאת 35 שנים לכהונתו כמנכ"ל האלטרנטיבה. מר אופוזיציה הקביל פנינו ברגש, כיאה לאדם במעמדו. ישבנו בכורפאות הפח בלישכתנו הצנועה ושאלנו.

גיש את הצורך המידי והתמידי ב-הקמת ממשלת ליכוד לאומי עליון ונעלה. ZOO: האם ההנהגה הקיימת צריכה ללכת? אופוזיציה: לאתגר ומייד ויפה שעה אחת קודם. ידידי, עליך להבין ואיתך העם כולו שההנהגה הנוכחית וברא-שותה ראשיה איבדה כל סמכות, אח-ריות, יכולת ובסיס מוסרי להמשיך

ZOO: מר אופוזיציה, מה דעתך על הקמת ממשלת ליכוד לאומי? אופוזיציה: בטרם אענה על השאלה ברצוני לשוב ולהדגיש את הצורך ה-בעלה העליון בהקמת ממשלת ליכוד לאומי לאתגר, תמיד ומייד. באשר לשאלתך — אני רוצה לשוב ולהד-

גם אלפי שנים
לאפילו יותר
לא ימחו
דמעותינו
הזורמות

מדוע, הוי מדוע
אכשיו דווקא
יצאת לפנסיה
רחמנא ליצליך

שבוע הענקים

בירושלים „שבוע של מרטין בו-בר” חו"ח, או „שבוע אלתרמן” ר"ל, או כל שבוע אחר — רק קישון, קישון, קישון. מה שמוכית, כמובן, את כוחה של הסאטירה המוחצת.

העיר ירושלים צוהלת. בירת הנצח שלנו שמחה. עיר דוד, המהכו הרוחני של העם היהודי חוגגת — שבוע שלם, המוקדש כולו לענק הרוח של העם בישראל בפרט, העם היהודי בכלל והעולם כולו בכלל-בכלל — מר אפרים קישון.

ואני מעולם לא שמעתי שעשו

מכתב למערכת אחת ולתמיד

סוף-סוף, ברוך השם, נוכחנו כולנו לדעת עם מי יש לנו עסק. ראינו כו-לנו שאלו שאנחנו רוצים לעשות איתם „שלום” היום רוצחים הגרועים שבג-רועים.

אלו הם אנשים, אם אפשר לקרוא להם כך, המוכנים לעשות כל דבר ש-בעולם — מרצח ועד טבח ילדים — למען „מטרתם” ומוכנים אפילו להת-אבד למען כך.

לכן, נוסף לכך שהטבח שביצעו הוכיח לנו מי הם וסתם סוף-סוף את הגולל על אפשרות השלום, הרי ברור שרק עו-ר נש מוות למחבלים ימנע בעתיד מעשי-התאבדות כאלו מצידם.

כי כשיידעו רוצחיהם הללו שאם ייתפסו צפוי להם עונש מוות, הרי אז לא ייעזו לבצע פעולות-התאבדות ראור-תניות כמו זו של קריית-שמחה. והלא ברור לכל שמוגיה-הללו הללו עושים מה שעושים רק מתוך רכות-לבבנו, ביודעם שבתגובה למעשי ההתאבדות שלהם ייזכו אצלנו לבית הבראה לכל חייהם על חשבון קורבנותיהם.

אם יידעו שצפוי להם עונש מוות יבר-או בהמוניהם ויתמסרו לידי כוחותינו ללא ירייה אחת.

נציבות שירות הנודינה נוודיעה על משרות פנויות בשירות המדינה

5/74 - ראשי ממשלות

מס' המכרז
343 * שם המשרה: ראש ממשלה.
היחידה: ממשלה.
תיאור התפקיד: טיפול וניהול משק בית של מדינה עצבנית. פיקוח על ההוצאות. מזכירות כללית. שונות.
הכישורים הדרושים: שמונה שנות לימוד, ניסיון בהדפסה על מכונת כתיבה, שליטה טובה בעברית וביידיש, יכולת התבטאות נאותה. ידיעה בסינית באותיות לטיניות.
תנאי המשרה: המועמד שייבחר יזכה לקביעות בעבודה. תנאי שכר טובים. אתגר מיקצועי ואווירה נעימה.

6/74 - שרים

344 * שם המשרה: שר בלי תיק.
היחידה: 5/74 — 343.
תיאור התפקיד: תיוק, טיול, תיור וטיח.
הכישורים הדרושים: ניסיון בטיחות או ברצפות בניין, תעודת יושר (בלי תיק).
תנאי המשרה: כבמכרז 5/74 — 343.

7/74 - תפקידי פיקוד ומשמעת

345 * שם המשרה: ראש המטה הכללי.
היחידה: צה"ל.
תיאור התפקיד: פיקוד וניהול צבא בסדר גודל של מעצמה בינונית.
הכישורים הדרושים: אחרי צבא, ניסיון בהוראה ובהדרכת נוער.
תנאי המשרה: תנאים סוציאליים נאותים. אפשרויות לקידום אישי. עזרה בשכר דירה. סודיות מובטחת.

346 * שם המשרה: מפקד גייסות השיריון.
היחידה: צה"ל.
תיאור התפקיד: פיקוד על גייסות השיריון ביחידה האמורה.
הכישורים הדרושים: כבמכרז 7/74 — 345.
תנאי המשרה: כבמכרז 7/74 — 345.

במישרה מועסק עובד באופן ארעי.
העבודה בתנאי פנימיה.

אין המדינה מתחייבת לקבל את ההצעה הוולה ביותר או כל הצעה שהיא.

גיבורה היית

ויהודיה

למה, למה, למה

די, די, די

הויה, הויה, הויה

מי ימלא מקומך —

אלמוגי?

ישעיהו?

רחמנות!!!

תשקיף

ספיר - יו"ר הנהלת

הסוכנות היהודית?

פינחס ספיר מתעתד ככל הנראה ליטול לידיו את תפקיד יושב-ראש הנהלת הסוכנות היהודית.

ספיר, הנחוש בהחלטתו שלא להיכנע להפצרות חבריו במיפלגה ולא להיות מועמד לראשות-הממ"ל, רוצה לפרוש גם מתפקידו כשר-האוצר. בחוג מקורביו התבטא ספיר כי כאשר תורכב ממשלה חדשה אחרי הבחירות הבאות, הוא ישמח לא להיכלל בין חבריה, ולהעביר את תפקיד שר-האוצר לאדם אחר.

איך לקנות

את המפד"ל?

גם אם יצליחו אנשי המערך לבחור במועמד מוסכם להרכבת ממשלה חדשה, עדיין תישאר הבעייה איך לשכנע את המפד"ל להצטרף לממשלה החדשה. במקביל לדייונים בתוך המערך ועל בחירת המועמד להרכבת הממשלה, כבר החלו השיחות עם ראשי המפד"ל בדבר התנאים להצטרפות לממשלה החדשה. בפגישה שנערכה השבוע בין פינחס ספיר לבין שר הדתות יצחק רפאל, הבטיח ספיר לרפאל ללכת לקראת המפד"ל בכמה נושאים.

בין השאר הוכנסו למפד"ל דתקן את חוק "מיהו יהודי" בצורה שתספק את הרבנים הראשיים. ספיר גם הציע לרפאל לאייש בעצמו את משרד-הסעד, במקומו של שר הסעד מיכאל חזני, שאינו מוכן עוד לחזור לממשלה.

ספיר חושש מדיון מחדש במפד"ל בשאלת ההצטרפות לממשלה, העלול ליצור רוב לשוללי ההצטרפות. משום כך מנסים לשכנע את ראשי המפד"ל שלא להביא כלל את בעיית ההצטרפות לממשלה החדשה לדיון, מתוך טענה שמדובר בחילופי שרים באותה ממשלה, ולא בהקמת ממשלה חדשה.

כישלון ראשון

למישרד ההסברה

מישרד-ההסברה של שמעון פרס נחל השבוע את כישלונו הראשון, כאשר לא הצליח להביא במהירות הבעילות לידית דעת-הקהל העולמית את עמדת ישראל לגבי הטבח בקריית-שמונה.

מכל רחבי העולם מגיעות הודעות מנציגויות ישראל, על כך שעיתונים ותהנות-ידיו מיהרו להביא את גירסת אירגוני החבלה על הטבח בקריית-שמונה, ואילו התגובה הישראלית איחרה ב-24 שעות, אחרי שכבר נוצר הרושם הראשון בדעת-הקהל העולמית, כך, למשל, התלוננה השגרירות הישראלית בלונדון כי נציג הבי.בי.סי. בישראל, שדיווח על הטבח, מסר את הגירסה של אירי גוני הטירוף, משום שדמעתו לא היה מי שימסור לו בזמן את עמדתה הרישמית של ישראל.

קפריסין - בסיס

מעבר לסובייטים

קפריסין הפכה לבסיס מעבר סובייטי לעיראק. בשבועות האחרונים משתמשים הסובייטים בקפריסין כבסיס תגיה, לינה ותידלוק לטייסות שהם שולחים לחיל-האוויר העיראקי. המטוסים מגיעים לקפי

ריסין ברביעיות, כשהם מוטסים על-ידי טייסים צ'כיים, אחרי הגיית-ביניים ביוגוסלביה.

בסיפרי שדה-התעופה של ניקוסיה ניר-שמות מדי-שבוע שתי רביעיות החונות שם, בדרך לעיראק. המטוסים הם דו-מושכיים, מדגם "ר-29".

תוכן רשימת חיילים

שלא שירתו במילואים

ראש אכ"א לשעבר, האלוף הרצל שפיר, הורה להכין רשימה של כל חיילי המילואים של צה"ל אשר לא גויסו במלחמה האחרונה, או ששירתו זמן קצר ביותר.

לגבי כל אחד מחיילים אלה תיערך בדיקה מדוקדקת, מה היו הסיבות לאי-גיוסו או לשיחרורו המוקדם של החייל, ואלה המסוגלים לשרת ייקראו מיד למילואים, כדי להקל את הנטל על החיילים המשרתים זה זמן רב.

המשטרה תחקור

התנהגות קצין

מישטרת ישראל תמנה ועדה לחקור בהאשמות שהעלו תושבי קריית-שמונה נגד קצין המישרה מ-צפת, חיים אברמוביץ, שכביכול פגע והעליב את תושבי העיירה ביום הטבח.

בפטיציה שהגישו תושבי קריית-שמונה לשרי-המישרה, שדמה הידל, בעת מסע ההלוויה של קורבנות הטבח, נטען כאילו קרא הקצין לעבר התושבים הנסערים ביום הטבח: "מה אתם משתוללים? אתם בכלל לא שרתתם בצבא!"

נראה שקבלת הפנים הסוערת בה נתקל הילל בקריית-שמונה נגרמה בשל התנהגותו של קצין זה.

מילחמת-שלטים:

המרכז החקלאי

נגד כור

30 אלף ד"ר מכספי משדמי מימי החסי תדרות הוצאו לצורכי מידחמתי-יוקרה של ראשי המרכז החקלאי. הכסף הוצא כדי להתקין שלטי-כסוף דקורטיבי ענק בחזית בית המרכז החקלאי, בשדרות שאול חמוך בתל-אביב.

ראשי המרכז החקלאי החליטו להתקין את השלט, אחרי שהסתבר להם כי למרות שהבניין ניבנה על-ידי המרכז החקלאי, הוא נודע בציבור כ-"בית כור". חברת כור ההסתדרותית, שמשרדה נמצאים באותו בניין, התקינה בחזיתו קוביית-ענק עם סמל החברה. מאחר שאין אפשרות לסלק את קוביית המתכת הגדולה, הותקן שלט-הבטון הענקי בחזית הבניין, כדי להכריז על השתייכותו למרכז החקלאי.

מדוע לא ביקר

הנשיא

בקריית-שמונה?

ביקורת חריפה ביותר נמתחה בי חוגים רישמיים על בית-הנשיא, עק שנשיא המדינה, אפרים קציר, לא מצא לנכון ליטול חלק בהלוויית חללי הטבח בקריית-שמונה. אישיות בכירה בממשלה התבטאה אף בנוסח: "זהו מחלל של חוסר-פאקט".

אחד מאנשי דישבת-הנשיא הפכיר כי נשקלה השתתפותו של הנשיא במסע ההלוויה, אולם "מטעמי ביי טחון" הוחלט לבטל את הרעיון.

מדים חדשים

לשוטרות

השוטרות המשרתות במישרת ישראל עומדות לקבל מדים חדשים, נשיים יותר. צוות מתכנני-ראופה לנשים שוקד עתה על מלאכת עיצוב המדים החדשים, במטרה לשוות לשוטרות הופעה רעננה יותר. נראה שבמקום צבע החאקי של מדי השוטרות כיום, תקבלנה השוטרות מדים בצבע חי יותר. כמו כן תשובנה גם צורת הכובע של השוטרות.

צפוייה התמוטטות

בשוק-המדליות

צפה להתמוטטות מחירים בשוק-המדליות. השוק

ביקורת בליכוד

על שמואל תמיר

נברו הקוזות בקרב עסקני חז"י כור, מכז המיסלנות המרכיבות את הליכוד, המבקרים את צורת-פעילותו של ח"כ שמואל תמיר, ראש המרכז החופשי. הביקורת על תמיר נמתחה כפומבית בעיקבות נאומו כמליאת חי כנסת בשבוע שעבר, בו האשים את גורמה מאיר באחריות לקורבנות מילחמת יומי-הכיפורים.

בקרב ראשי הליכוד הועלתה חי טענה כי התבטאויותיו של תמיר מהסלות כל סיכוי להקמת ממשלת ליכוד לאומי, ועלויות לפגוע קשה בדימוי הליכוד כאולטרנטיבה לשידל מונ, דווקא בשעה שהוא זקוק לדימוי של מיפלגה רצינית ומיושבת.

בין השאר נשמעו טענות כי תמיר מכשיל פעילות של נציגי הליכוד בוועדות הכנסת, תוך רדיפת פירסור מת לעצמו. עם מבקריו של תמיר, נימי נים גם כמה מאנשי סיעתו.

נשלט על-ידי כמה סחרי-מטבעות גדולים בישראל, הקובעים את מחירי המטבעות והמדליונים ושולטים גם על מדורי המטבעות בעיתונות, באמצעות עיתוני נאים המשקיעים את כספם במדליות.

לאחרונה מתנגדים הסוחרים לכוננת החברה המנפיקה את המטבעות והוציא לי שוק 150 אלף יחידות של מדליה מסוימת, כמענה כי השוק אינו יכול לקלוט כמויות כאלה.

כדי להוכיח את צידקתם הם עשויים לגרום במתכוון לירידת מחירי המדליות.

100 דירות ריקות

מתניות

לעולים

מאת דירות לעולים, שניבנו על-ידי מישרד-השיכון במיצפה-רמון ומסרו לסוכנות היהודית כדי להפיץ למרכז-קליטה איוור, עומדות ריקות מזה שבו עות רבים. מאחר שמשרד-הקליטה העדיף לשכן עולים בבתי-מלון בערים אחרות, מאשר לשלחם לימיצפה-רמון.

הסוכנות כבר עשתה את כל ההכנות להפעלת מרכז-הקליטה, אולם אנשי מישד-הקליטה הודיעו שהמקום אינו מתאים לקליטת עולים.

בסוכנות טוענים כי מאחרי החלטה זו של מישד-הקליטה עומדים שיקולי תחרות וסיכסוכים אישיים.

אני לא יכולה בלי הטורקי שלי

הטורקי שלי עליה

קרא יר

מה לא קרה בשבוע האחרון?
הממשלה התפטרה. שבח מתורעב בצע
בדיו חיות אדם בקריית שמונה. בנבול
הצפון נמשכה מלחמת ההסדרה ונסכת
חידוש המלחמה עם הסורים עדיין רחוקה
באוויר. מוואשנגטון הגיעו ידיעות מדאי-
גות על עיכוב בהורמת הדולארים ל-
ממשלת ישראל כאמצעי לחץ, וממוסקבה
הגיעו בשורות איזב על צימצום העליה.
ובכל זאת, על אף כל מה שעבר על
המדינה הזאת בשבוע אחד, למרות כל
הקוריות, התיסכול, ההרדה ותחושת חוסר-
האונים, אני מעז לומר שהיה זה שבוע
מעודד. מעודד מאוד.

מעבר למשמעות המדינית של המאור
רעות שאירעו השבוע — בקצב מטורף,
כמו בשבועות האחרונים, שאינו מותיר
שהות לעכלם ומשאיר כל מאורע אקטואלי
לשעות ספורות בלבד, לפני שציל של
המאורע הובא מכסה אותנו — קיימת ה
משמעות ארוכת-הטווח שלהם, כמעט הייתי
אומר: התיסטריות. ומכאן זה, למרות
שהיבט הנוגע שמילא את לבבות אזרחי
ישראל השבוע הסתירו זאת, איחז השבוע
משהו שהשלכותיו לגבי עתיד המדינה
הזו הן נוספות תיקוהו.

אני מתכוון להתפטרותה של ראש-
הממשלה גולדה מאיר. לא לעצם האקט
של התפטרות ולעובדה שאחרי המשל
המעבר הנגמר את כהונתה לא תהיה עוד
גולדה מאיר ראש-הממשלה שלנו שגורלנו
יהיה נתון בידיה. יותר מעצם הבשורה
על הסתלקותה של גולדה מאיר מהזירה
הפוליטית, חשבה הצורה בה התפטרה
גולדה מאיר. יותר מאשר הבעיה מי יירש
את גולדה מאיר בשלטון, חשוב מה הביא
ומה גרם להתפטרותה של גולדה מאיר.
שכן, המישור והשילטון שהיו בישראל
אחרי גולדה מאיר שוב לא יהיו כמו ב-
תקופתה. ממש כמו שהסתלקותו של דוד
בן-גוריון מהשילטון חיללה תפנית פסיכר-
לוגית וחברתית עצומה במישור בישראל
(לא קשר לעתידה שנבדלים פוליטיים הם
שיחשו את מקומו של הענק המדיני), כך
עשויה להתחולל מהפכה שלימה בכל מע-
רכות החיים בארץ אחרי גולדה מאיר.

החשיבות שבהתפטרותה של
גולדה מאיר השבוע נעוצה בכך שלא
היתה זו עוד אקטאפריה של אשה וקנה.
לא היה עוד אקט הענשה של "דמות מ"
המאה ה-19", כפי שהיטיבה גולדה עצמה
לתאר השבוע את דמותה. ההתפטרות היתה
תוצאה ישירה של המושג הערסילאי ה-
מכונה דעת-הקהל.

חוקא העובדה שגולדה מאיר נאלצה

להתפטר שבוע אחד בלבד אחרי שועדת
חקירה ממלכתית קשרה לה כתרים של
מנהיגה היסטורית אמיצה עשויה ללא חת,
ועשתה לה ביעורחמץ כללי מכל חשד של
אחריות למחללי מלחמת יום-הכיפורים.
היא המגבירה את חשיבותו של תגורם
המופשט שהביא להסתלקותה של גולדה.
לעומת התפטרות האלימות של מרד ה-
סטודנטים בצרפת או מצעדי המחאה ה-
המוניים נגד המלחמה בייס-נאם בארצות-
הברית, היו ביטויי דעת-הקהל בישראל
מאז המלחמה חזירים וקלושים. הם התי-
בטאו בתנועות-המחאה, במאמרי העתונות,
בדיעותיהם של אישים בלתי תלויים וב-
תחושת המורעה הבלתי ניתנת למדידה
של ההמון, שלא מצאה כל אפיק מעשי כדי
לבטא את עצמה.

קשה היה להאמין שיהיה בכוח המרי
הפאסיבי הזה להשפיע על שילטון שה-
אטימות חוסר הרגישות הם שהיו מ-
מאפיניו הגדולים ביותר. לא היה דבר
מתסכל יותר, מייאש יותר ומרפה ידיים,
מאשר המצב בו ניתן היה לכתוב כל דבר
כמעט נגד השילטון, לחשוף ולגלות את
כל מחללי הביונותיו, לחבר בחופשיות
ולבקר בצורה החריפה ביותר — מבלי
שה היה מזוי משהו למישהו שם למעלה.
התופעה של "חבר אל הקיר" היתה אחד
מסימניה המובהקים של הדמוקרטיה
הסטליטאית, כפי שהגדירה בשעתו ה-
פרופסור יעקב טלמון.

אבל אחרי שבמשך שנים התעלמה ה-
צמרת השלטונית של ישראל מתנועות
מהאז שמנו נגד מעשי עוולה וקפוחה, נגד
תופעות של שחיתות והסתאבות, היא נאל-
צה השבוע לקרוע ולהתמוטט בשל תנועת
המחאה הכללית שהתעוררה על רקע מחללי
המלחמה האחרונה. העובדה שה קרה —
רשדעת-קהל ללא דיוויזיות מוטטה את ה-
ממשלה, היא הפותחת פתח לתיקוה של
תקופה חדשה.

אין ספק — אייל-הברזל שמוטט את
הזמית הקשיות, ההתבדלות וההסתגרות
של המנהיגות בראשותה של גולדה — היו
תנועות-המחאה והחזקות. אבל הכוח ש-
הטיח אותם אל תחומה, היו גלי המחאה
הקדומים, על גילוייהם השונים, שהתנפצו
בשנים האחרונות אל אותה חומה מבלי
לזעזעה.

אני מאמין שלמוסד כמו העולם הזה,
שהמשך כל אותן שנים בעקשנות וב-
החמדה, למחות, להתרע, לבקר, לחשוף
ולתאשים — היה חלק, ולוא קטן, בהפיכה
החברתית זו, שתוצאותיה יירגשו ודאי
היטב מעתה ואילך.

אז תאמ

מכתבים

יחיד במדינה הזאת, כמעט הייתי אומר
עם... יש לה באצבע הקטנה יותר אומץ
לב אישי מאשר בכל דיון הוגראי הזה.
מ. קנטור, תל-אביב

...ברוך שפרטנו!

יונה חננאל, ירושלים

מוכה לבד

אורי אבנרי הציע להרחיב את תחולת
ותכולת חקירת ועדת אגרנט לימלחמת

ששת-הימים עד לאחר הפסקת-האש של
מלחמת יום-הכיפורים. האמת היא שיש
לדרוש שתחולת הזמן המשמש נושא ל-
מחקר הוועדה יהיה משנת 1949 עד שיתוח
ההפרדה בשנת 1974. מלחמת יום-
הכיפורים כמו מלחמת ששת-הימים הן
תוצאות מדיניות של דוד בן-גוריון, מדי-
ניות שגורסתה היתה: ביטחון קודם לכל
— השלום יבוא מאליה. מדיניות זו היא
אם חוסר השלום ואי-הביטחון.

שאל פרידלר, קריית-שמונה, חיפה
מיד אחרי מלחמת יום-הכיפורים הצהיר
משה דיין שהוא מרגיש את עצמו אחראי
עבור המחללים של ערב המלחמה לא רק
כשר הביטחון אלא גם כרמטכ"ל לשעבר.
ועדת אגרנט ניקחה את משה דיין מכל
אשמה. תארו לעצמכם כמה מדוכא צריך
משה דיין להיות. האם הוא הולך לבקש
צו על תנאי נגד ועדת אגרנט! אם יעשה
זאת, תהיה כל ישראל מאתרוו כפי שלא
היתה מעודה.

יוסף שריק, תל-אביב

...ענות המצח של משה דיין עוברת כל
גבול. מדוע הוא לא מוצא לנכון להסביר
לעם אין מיד אחרי פרוץ המלחמה הגיש
את התפטרותו לגולדה, שלא רצתה לקבלה,
ואילו עכשיו הוא אינו סבור כלל שהוא
צריך להתפטר?

נחום מזרחי, תל-אביב

מדוע לא נתן איש, מכל אלה השולטים
באמצעי התיקשורת, את האבחנה הפשוטה
הגלויה, הנכונה ומסמרת השיער, והיא כי:
המחלל הביטחוני — יותר מכל שאר ה-
מחללים שהיו במדינה בכל שנות קיומה —
הוא עבודה אשכנזית טהורה?

שאל קרן, תל-אביב

יד ברלב

לא מאמין לכתוב במדור אנשים (העולם
הזה 1910) כי אסא קדמוני, הלוחם לפי-
טוריו של חיים בר-לב על חלקו באחריות

אסא קדמוני דוחק את יד ברלב

למחללי מלחמת יום-הכיפורים, לחץ את
ידו של בר-לב.

ז. פלמר, תל-אביב
מי שלא מאמין, שיתבונן בתמונה: חיים
בר-לב ובמדי הרמטכ"ל לחץ את יד אסא
קדמוני הפצוע ב-1968.

כדאי שתשימו לב: בגימטריא ערכן של
האותיות המרכיבות את המילים "ועדת
אגרנט" שווה לערכן של המילים: "אין
דוד אלעזר".

דילי פ, ראשון-לציון

...חסד עשתה ועדת אגרנט עם הרמטכ"ל
רב-אלוף דוד אלעזר, שמצתה עמו את כל
חומות הדיו בשעה שהתעלמה מאחריותו
של משה דיין למחלל. כך הפכו אותו חזרי
הוועדה לגיבור לאומי, ולקורבן ש, נעשה
לו עוול. אילו היו מחלים גם על דיין
אותה אמת מידה בדין, היה דוד הופך
לבוז ולקלס בעיני כל העם. במקום לזכות
ברגשי רחמים והשתתפות בצער.

מ. יעקובסון, חולון

צחוק, צחוק, אבל...

העבירו נא בשמי צורר של מחמאות ו-
דברי הלל לעורכי זו הארץ. ממש אין לי
מילים לשבח אותם. כל שבוע אני מחפשת

בין מכתבי הקוראים מכתבים שיביעו דיעה
הזהה לדעתי, ואיני מוצאת. האם אתם
צנועים ומעבירים מכתבים אלה לתיק, או
שהקוראים לא מסריחים את עצמם להגיב?
נעמי רון, תל-אביב

כשעורכי זו הארץ יפרסמו מכתבי שבח
ל, העולם הזה, נפרסם גם מכתבים כי
שבחם.

שמתילב לתופעה מעניינת: אנשים ה-
מתנגדים לכל מה שנאמר בהעולם הזה,
מתנגדים מנות למקרא החומר הסאטירי
בזו הארץ. ניסיתי לשאול את אחד החברים
מדוע הוא מדחה עם הנכתב בזו הארץ,
למרות שהאידיאולוגיה המונחת ביסודה של
הסאטירה זהה לזו של העולם הזה, והוא
השיב לי: "אבל זה מצחיק".

י. מן, נען

לא לירות ביהודים!

בכתבה שפורסמה בגיליונכם (העולם
הזה 1909) על פגישת

קבוצות המחאה נכללו
סילופים גסים ומכוונים
של דברי, בבחינת הער-
צת דברים על ראשם.
האם ישב כתבכם על
אוזניו בשעת המיפגש
שהתקיים בהרצליה, או
שהמכתב שטיפל ב-
חומר לקה בראה
מטושטשת? לא קראתי
להפלת הממשלה בכוח.
בפירוש אמרתי שלא
לכן אני קורא, אלא
שבין הפלת ממשלה
בכוח לבין התפקות
בשירת ההימנונים קיים עדיין מירווח ניכר,
ולדעתי יש לפעול בתחומו של מירווח זה.
את המשל ציטטתם מדברי לא הבאתי ב-
הקשר שצוין בכתבה ולא הוסיפתי לו את
הנמשל האולי שנזכר בכתבה.

מיכאל מנר, תל-אביב

כדי למנוע אי-הבנה הנה פיענוח מדויק
של דברי מנר כפי שהוקלטו ע"י כתב
העולם הזה באותה פגישת: "בדמיה לי
שבח-המנהיג הבאה לא צריך להתפור בשקט
בשירת ההימנונים. ברוד שיש גבול. אני
רוצה להדגיש שיהודי לא צריך להרים
נשק על תנאי ולא צריך לירות ביהודי.
יש לכל מרי גבול ואנו צריכים להודיע
זאת מראש. זו לא דרכנו. אבל בין הגבול
הזה לבין לבוא ולשמוע שלוש-ארבעה
מרצים מנומסים וללכת הביתה בשירת
ההימנונים, יש עוד מרחק די ניכר. אם
נשתמש במרחק הזה הרי הממשלה באמת
תיפול!"

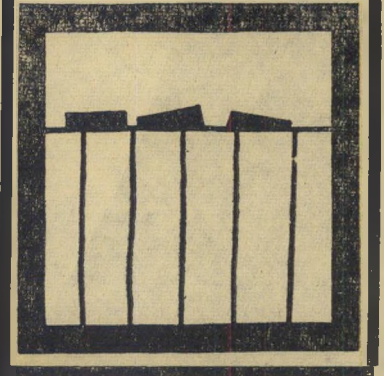
יונה ואגינה!

התפלאתי על כך שכל המיכתבים השול-
לים שפורסמו בעיתונכם בתגובה על מא-
מרה של אביבה עין-גיל בוכות האורגזם
הקליטוראלי, היו מיכתבי גברים. לדעתי
אין ערך לדעתם של גברים בנידון, אלא
אם כן הרגישו אי-פעם אורגזמה ואגינאלית
או קליטוראלית. בקשר למיכתב התגובה
של נירה רון (העולם הזה 1909) נראה לי
שהוא נכתב בידי גבר.

נילי גרוסמן, באר-שבע

קשקשת

הפעל את דימויך הנסה להמציא
כותרת מתאימה לציור למטה, שתסביר
מה אתה רואה בו. הצעות לכותרות
יש לשלוח לפי הכתובת: ת.ד. 136,
תל-אביב, עבור "קשקשת". ההגדרות
הקולעות ביותר תפורסמה.

פיס עם ספח - סיכוי מיוחד רבע מיליון במכה אחת!

מכשור הכיס
הגדלה "זוטא"
מס' 14 1974

כרטיס

זוטא

מפעל הפיס

מחיר הכרטיס הרגיל
עם הספח הצמוד 6 כ"א
בלי הספח הצמוד 4 כ"א
הגרלה הנילה מס' 14/1974 (14/1974)
כרטיס הגרלה רגיל למוס"ס

000000 מס

לגרלת הגרלה שתתקיים ביום י"ב בנסיך תשל"ד 14/1974 למי תכנית
הגרלה שפורסמה בלוחות הפרסומים מס' 1993 חלק ו' באדר תשל"ד
1.3.1974

זכויות על הכנס י' בנין כרטיס זה ולזכויות וכוונות אלה שהספח
המסמך את מסמכו של כרטיס זה צמוד אל כרטיס זה וכל ההוצאות
על הזכויות האמורות. הגרלות בתכנית הגרלה תעבורנה ומה בלבד
תשומת לבו של כל כרטיס זה מוגנית למחירי-מש.

בשם המפעל הפיס
המנהל הכללי

הגרלת "ספחים" מס' 14/1974

הכרטיס "ספחים" המצוי עם הכרטיס הרגיל
הוא כרטיס זכות ובו 1000 סיכויים זכות
לזכות על סכום של 1000000 כ"א. כל
כרטיס "ספחים" המצוי עם כרטיס רגיל
הוא כרטיס זכות ובו 1000 סיכויים זכות
לזכות על סכום של 1000000 כ"א.

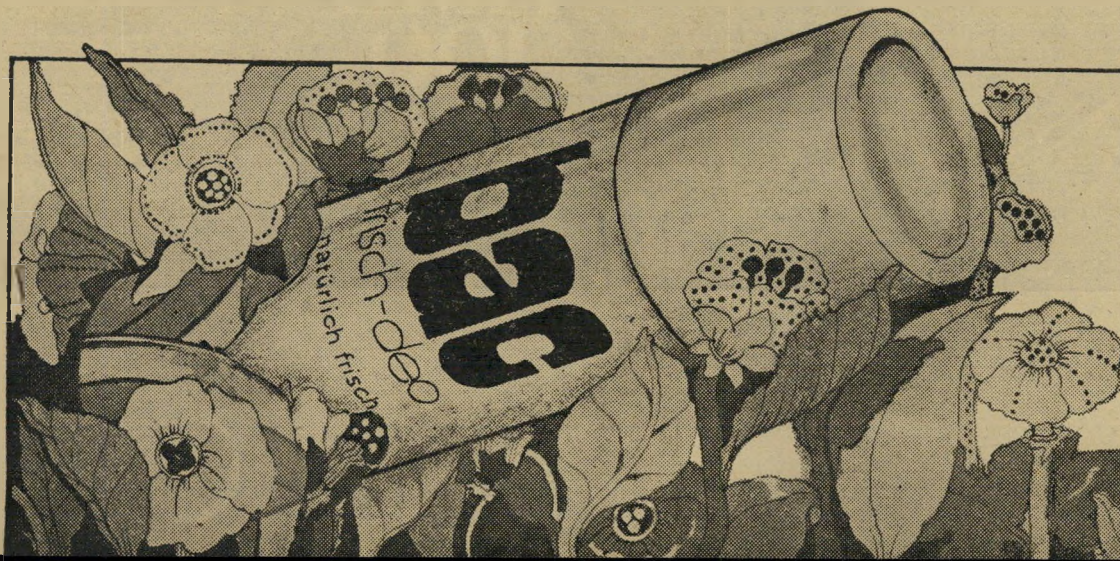
ספח
גודל הכרטיס הרגיל
מס'

0000000

הכרטיס "ספחים" המצוי עם הכרטיס הרגיל
הוא כרטיס זכות ובו 1000 סיכויים זכות
לזכות על סכום של 1000000 כ"א.

לשכת הפרסום הממשלתית

קולט צוב בינלאומי בע"מ

יש bac יש רעננות

"באק" ספריי דיאודורנט
מרחיק ריח גוף ומעניק
לך הרגשה של רעננות לכל
היום. לבחירתכם 4 סוגים:
SOFT, CLEAR, DRY,
BLUE (without alcohol)

תמרווים

נחוג . יום הולדתו ה-63 של הרב צמח זמברובסקי, יושב-ראש תמרכז ה"עולמי של המזרחי והפועל המזרחי. הרב זמברובסקי, יליד ורשה, הוא בוגר סמינר לרבנים באוהיו, אחד המנהיגים הבכירים של התנועה הציונית בארצות-הברית ור ממייסדי הפדרציה הציונית בקנדה. במסגרת תפקידו זה נלחם בממשלת קנדה כדי שתכיר בשחיטה הכשרה. זמברובסקי מכהן כחבר מועצת-המנהלים של בנק המזרחי, מוסד הרב קוק, יד הרב הרצוג ונימנה עם מייסדי אוניברסיטת בריאלין.

נחוג . יום הולדתו ה-63 של שופט בית-המשפט המחוזי בתל-אביב, חיים בנטל. בנטל, יליד פולין, כיהן בעבר כעורך-דין בעל פרקטיקה פרטית, לשופט בית משפט השלום ושופט ראשי של בית משפט השלום. למד מישפטים באוניברסיטת ורשה והיה פעיל בתנועה הציונית הלוצית בפולין.

נבו

נחוג . יום הולדתו ה-62 של ראש עיריית הרצליה וראש חוג מיפלגת העבודה, אתגר אלוף-מישנה (מיל.) יוסף נבו, בוגר המוסד לדיפלומטים של הסוכנות היהודית, מפקד חזית בצפון ירושלים בימלחמת השחרור וסגנו של משה דיין שהיה מפקד ירושלים אז. נבו שימש גם כקונסול ישראל בניו-יורק ובקנדה וכפרשן צבאי בטלוויזיה ב-1968.

נחוג . יום הולדתו ה-59 של פרופסור משה מקס ימר, פרופסור של אוניברסיטת בריאלין ופרופסור לפיסיקה וליפילוסופיה של המדעים באותה אוניברסיטה. ימר, יליד ברלין, היה בעבר הרקטור והנשיא של אוניברסיטת בריאלין ופרופסור סור באוניברסיטאות הרווארד, אוקלהומה והמכון הטכנולוגי של שווייץ. בשנת 1961 קיבל את פרס האקדמיה האמריקאית למדעים בפיסיקה.

נחוג . יום-הולדתו ה-57 של הרב, ד"ר ועד משה אברהם יפה, סגן יושב-ראש הוועד הפועל של היכל שלמה בירושלים ונשיא איחוד בתי-הכנסת בישראל. יפה שימש בעבר כרב הראשי לבריגדה היהודית ולצבאות הבריטיים במיורח-התיכון, המיורח-הרחוק ואירופה. כסגן נשיא המזרחי באנגליה וכחבר מיפקדת הג"א בירושלים.

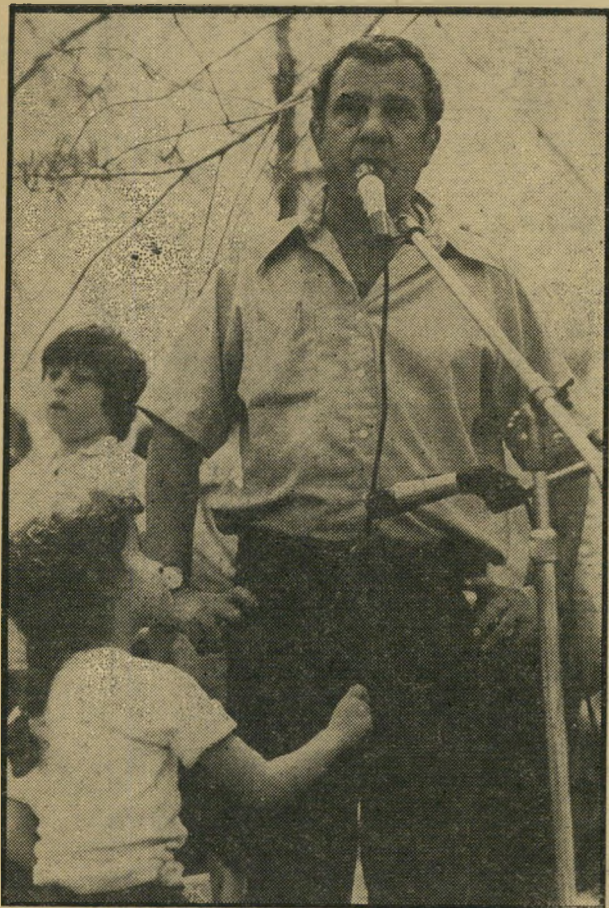
נחוג . יום-הולדתה ה-55 של גשיאת ויצ"ו העולמית רעיה יגלום. יגלום, ילידת רומניה, היא גם חברת ההנהלה הציונית. הנהלת הקונגרס היהודי העולמי, חבר הנאמנים של אוניברסיטאות תל-אביב וירושלים, והנשיאות הארצית של המועצה ליהדות רוסיה. בעבר כיהנה כגיוברית ויושבת-ראש ההנהלה של ויצ"ו. בשנת 1970 קיבלה עיטור-כבוד גבוה מנשיא איטליה.

נחוג . יום-הולדתו ה-48 של מוזיקר מיפלגת העבודה ח"כ אהרון ידלן, חבר קיבוץ חצרים. ידלן כיהן בעבר כמורה, חקלאי ונשיא התאחדות לכדורגל ויושב-ראש בית ברל. לפני שנתמנה כח"כ ומוזכ"ל העבודה, היה מוזיקר פנים ומרכז קיבוץ חצרים.

מונתה . כראש המכון לשפות ולספרות באוניברסיטה העברית בירושלים פרופסור אליהם שלוי, אם לשישה ילדים. שלוי, מוסמכת אוניברסיטת קיימברידג' בסיפרות אנגלית היא חברת סגל האוניברסיטה בירושלים מאז 1950 ושמונה שנים לאחר-מכן זכתה בפרס השנתי לעקרת-הבית המצטיינת. ידועה כמומחית לכתיבת שייקספיר ועוסקת כעת בהוצאה לאור של ספר העוסק בנשים שבכתיבת שייקספיר.

TIME 100
עדינה לכל האוהב
אחת היצירות
המעולות של דובק

שלומציון קינן

בתם הצעירה של עמוס קינן ונורית גרץ, גנבה את ההצגה משלל האישים שנאמו בהייד פארק השלום שנערך בשבת האחרונה ביער בן-שמן. שלומציון, שהופיעה עם הזמרת חנה רוס בשירה, לא הסכימה לוותר על המיקרופון שמצא חן בעיניה, וכאשר עלה אחריה לבמה, עמוס לנאום, ניסתה לחטוף ממנו את המיקרופון, לצחוקו של הקהל.

ממשלה, והוסיפה: "זה לא רק שר, זה גם שולחין". בהתאם לייחוסה לשר-האוצר, פיתחה ספיר, אשר שרית ידוע כי דוברו ונושאי-כליו.

ניראה כי מנכ"ל משרד התעשייה והתעבורה, מנהל מחלקת המכשירים והציוד, שהוטחה נגד ביזבזו אלפי לירות על תשלום משל-המיסים בבתי-מלון ובמיסעדות פאר, כי עוד ששר-התעשייה משה קול אמור לעמוד בשבוע הבא בפני חברי ועדת הכספים של הכנסת כדי להסביר את ביזבזו הכספים של מנכ"ל משרדו, בילו גיבתו ורעייתו את חגיגת הפסח במלון היקר ביותר בארץ, מלון קיסריה. עתה ממתינים אנשי משרד-התעשייה לראות אם יגיע חשבון מהמלון, עבור הירבולי של המנכ"ל ורעייתו.

אחד מראשי תנועות המחאה, מפיק הסרטים רן ארזי, הסתובב לאחר ההפגנה שערכו התנועות ביום החמישי שעבר כשהוא מחפש משהו, כי ששאלו אותו ידידים מה הוא מבקש, השיב להם: "איפה אפשר למצוא ספינקאסר לתנור עה שלימה?"

המנחה שמואל שוי ביקר השבוע בבורסה העיתון נאים בבית-סוקולוב ונטל ל- עצמו עוגה מהמיון, מבלי שהמלצר הבחין בכך. "אני אכר תוב עליך שגנבת עוגה", התלוצץ אחד העיתונאים שראה את שוי לועס את העוגה, "רק שלא תעשה לי את זה, תתן חנוך, אם תכתוב בעיתון שאני גנב, תיכף יציעו לי להיות מיינסטר".

מסתבר כי המכונית הקטנה לא מונעת משרון לגמוע מאות ק"ל למטרים בחודש. שרון עשה, משך חמישה השבועות האחרונים 11 אלף קילומטרים - 300 קילומטרים ביום, בממוצע.

בעל בית-קפה הקריה בתל-אביב התרגז השבוע, כאישה יפהפיה, בשלבים מאחוריים של הריונה, תפשה את הטלפון שבקפה שלו משך חצי-שעה רצופה. כשרצה לגשת אליה ולהפסיק את שיחתה, עצר אותו אחד מאורחי בית-הקפה בדרך. "עזוב אותה, היא מועדת להיות אשת ראש-הממשלה!" אמר. היתה זו אפרירה נבון, רעייתו של אחד האנשים שהוזכרו השבוע כמועדי מדים למשרת ראש-הממשלה, יו"ר ועדת-החוק והביטחון, יצחק נבון.

ואילו נבון עצמו, כשר נשאל השבוע במיון הכנסת אם יילך עם חטיבתו רפ"י, אם יהיה פילוג, השיב תשובה משתמעת לשתי פנים: "רפ"י עשתה שתי שגיאות בחייה. הן אחת שהתפלגה ממפא"י, והן שניה - שחזרה אליה".

בפגישה בינלאומית שערכה לא מכבר ברומא, גרם איש תנועות-השלום, ומל"ה היה מפקד לח"י נתן ילין, מור, לתקרית בינלאומית. כי נאמו ציטט ילין-מור את ה"מירמה הלטינית העתיקה: 'אני מפתח מהיוונים כאשר הם מביאים מתנות'. כשתירגם ילין-מור את הפסוק לאנגלית, נעלב הנציג היווני-קפריסאי שהיה במיפגש, ומתה בפני הנואם, ש"נאלץ להתנצל בפניו".

מה רוצה יוסי שריר, הח"כ המרדן של מפלגת ה"עבודה"? על שאלה זו קיבל ב"יום שישי האחרון ראש עיריית חיפה, יוסף אלמוג, תשובה ברורה. בעת ששוחח עם ראש-הממשלה גולדה מאיר בטלפון, אמר לה אלמוג: "גולדה, גם

מסוקי חיל-האוויר כבר שימשו בתפקידים רבים: סירה, התקפה, הצלה, צילום. אך מ"עולם עדיין לא שימשו כחדר-הלבשה - כלומר עד ליום חמישי האחרון. שר-הביטחון, משה דיין, אשר עזב את ישיבת הכנסת כשהוא לבוש בחליפה ועניבה, עלה כך על המסוק, שהטיס אותו לקריית שמונה לבקר במקום-הרצח להצטלם בטלוויזיה. כשריד ה"שר מהמסוק בקריית-שמונה, הוא היה לבוש במעיל-חאקי ובכובע ה"היטלמאכר" שלו. מ"ס"ר תבר כי עוזריו של דיין לקחו עימם מכוניתו בירושלים את פריטי החאקי, והשר החליף בגדיו בעת הטיסה אל העיר.

ראש-הממשלה גולדה מאיר ישבה משך רוב שעות הדין בכנסת, ביום חמישי ה"אחרון, באלם המליאה. במשך כמעט כל שש השעות ישבה בודדה ליד שולחן הממשלה. האזינה לנאומים אשר רק מעטים מהם דיברו בשיבחה. רק בעת נאומה הקיצוני של ח"כ שמואל תמיר יצאה למיון, וערכה סקנדל למיספר חברים ממפלגתה שישבו שם, כרגיל. בפנותה אל שר-האוצר פינחס ספיר, שר-העבודה יצחק רבין, שר-המישפטים חיים צדוק, ח"כ יוסי שריר ומוזכר המישרת הצעירה של מפלגתה "ח"כ ל"ק", צעקה אליהם: "כאשר משמיצים אותנו שם, בפנים, אתם לא יכולים להיכנס ולעזור קצת?" יחיאל לקט, אשר בגלל הווסו שהסילה גולדה לא הוצב במקום ריאלי ברשימת מועמדי המערך, הוזכר לגולדה כי הוא אינו חבר-כנסת כלל, ולכן לא יוכל להיכנס למליאה ולהגן עליה. השיבה לו גולדה: "אפ"י לו אם היתה חבר כנסת, לא היתה נכנס לשם".

ח"כ אלוף (מיל.) אריק שרון החליף את מכונית ה"דוג" הגדולה שלו במכונית קטנה, מסוג אלפא-טו. אולם

צופי הטלוויזיה ביום חמישי האחרון נדהמו לראות כיצד השר-בלי-תיק ישראלי גלילי מחטט בתיק-הגניירות של ראש-הממשלה, גולדה מאיר. הטלוויזיה שידרה ש"דור ישר משיבת הכנסת, בה הודיעה מאיר על התפטרותה, והמצלמה המשיכה להיות מכונה על אולם-המליאה גם לאחר שנסתיימה הישיבה. בשעה 11 בלילה לערך, השניים האחרונים שנשארו באלם המליאה היו שר-העבודה יצחק רבין והשר-בלי-תיק גלילי. לאחר ש"ניהלו שיחה ערה ביניהם, איר" תה לא יכלו הצופים לשמוע, ניראו שניהם יוצאים מהאלם. בדרך עבר גלילי ליד מושבה הריק של ראש-הממשלה, התעכב לחטט בתיק-הגניירות ש"היה מונח על השולחן, והמשיך אחר-כך בדרך, מבלי שידע כי הוא מצולם בשידור חי.

מסתבר כי מה ששבר את גב הגמל הביא את ראש-הממשלה גולדה מאיר להתפטרות. לא היה דווקא הפגיונות בה מצד חברי מפלגתה, ואפילו לא הודעת ההתפטרות של שר-התעבורה אהרון (אהרלה) יריב, אשר עליה הדליף מקורבי השר בסוף ה"שבוע. גרמו לכך דווקא שלושה פרופסורים ומשורר אחד. שלושה הפרופסורים הם אפרים אורבך, מי שהיה מועמד ל"תפקיד נשיא המדינה, בנ"מין אקציון וצבי יעבין, והמשורר חיים גורי. גולדה התבוננה בתוכנית מוקד, בה השתתפו שלושת הפרופסורים, אשר אי" גם ידועים דווקא כמתנגדיה או כמתנגדי הקו אותו היא מייצגת במפלגתה, וזוועזה מ"כ כך שכל השלושה הסכימו כי עליה להתפטר. ואם לא היה די בכך, הרי למחרת בבוקר קראה בדבר את רשימתו של המשורר, אותו הגדירה פעמים רבות כ"איש המצפון", חיים גורי, אשר אף הוא קבע כי עליה להתפטר.

ש"א" דוגמת זה של הכוכב דויד בואי, ולשם כך העמיד לרשותו צוות שלם של מומחים להעמדה, תפאורות, תלבושות וצילום. צביקה שלפי התמונות נראה כי שינה את תדמיתו מקצה לקצה, מבטיח כי "עוד ישמעו רבות" ו"זו רק התחלה".

חזר בשבוע שעבר ארצה, בלי אשתו אומנם, אך עם סידרת תמונות מרהיבה, אותה הזמין עבורו אמרגנו החדש קני גרינגרס, שהוא גם אמרגנס של אידי גורמי, פראנק סינטרה וסטיב לורנס. אמרגנו של פיק מתכנן עבור צביקה

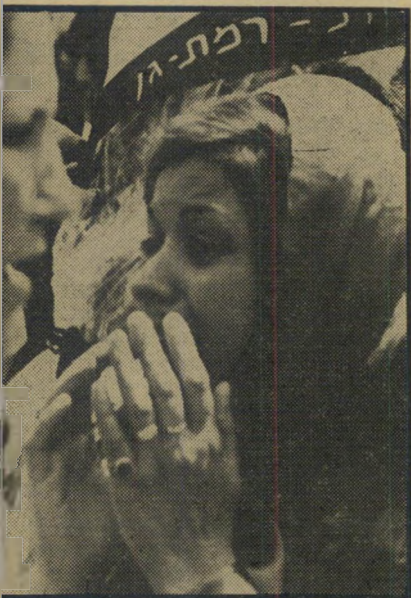
צביקה פיק

הקורבנות היו נשים וילדים בקריית-שמונה, אך הייעד האמיתי היה במקום אחר

"ביצענו פעולה זו נגד הציונות והתבוסות!" הכריז דובר החזית העממית — המפקדה הכללית, בהעלותו על גג את הרצח ההמוני בקריית-שמונה. הפגיעה ב"ציונות" הייתה מובנת. אך למה התכוונה המילה "תבוסות"? כל ערבי הבין זאת. הדברים היו מכוו-נים נגד גנרל אסר עראפאת ואנוואר אל-סא-דאת.

הדבר מצלצל וכמעט כבדיחה מאקאב-רית — מעשה-זוועה בקריית-שמונה בור-צע כדי לפגוע קודם כל בהאש אל-פתח. פגישת עם אלון. בחודשים האחרונים נים התקדמה במהירות מהפכה תהי-קרי-קעית במחנה המתבילים.

עוד לפני שנה-שנתיים דחו כל אירגוני הפיראיון בשצף-קצף את ההצעה שיסתפקו בהקמת מדינה פלסטינית בגדה המערבית וברצועת-עזה, תוך הסדר-שלום עם ישראל. הדבר נראה להם כמלכודת ציונית.

מתאבלת בקריית-שמונה
זוועה — נגד חי

שנועדה לשים קץ ל"מהפכה הפלסטינית" ולהביאם להכרה בקיום ישראל השנואה. אולם בחודשים האחרונים התהפך ה-גלגל ב-180 מעלות.

רק אחדים מן הדברים התגלו בציבור, כגון:

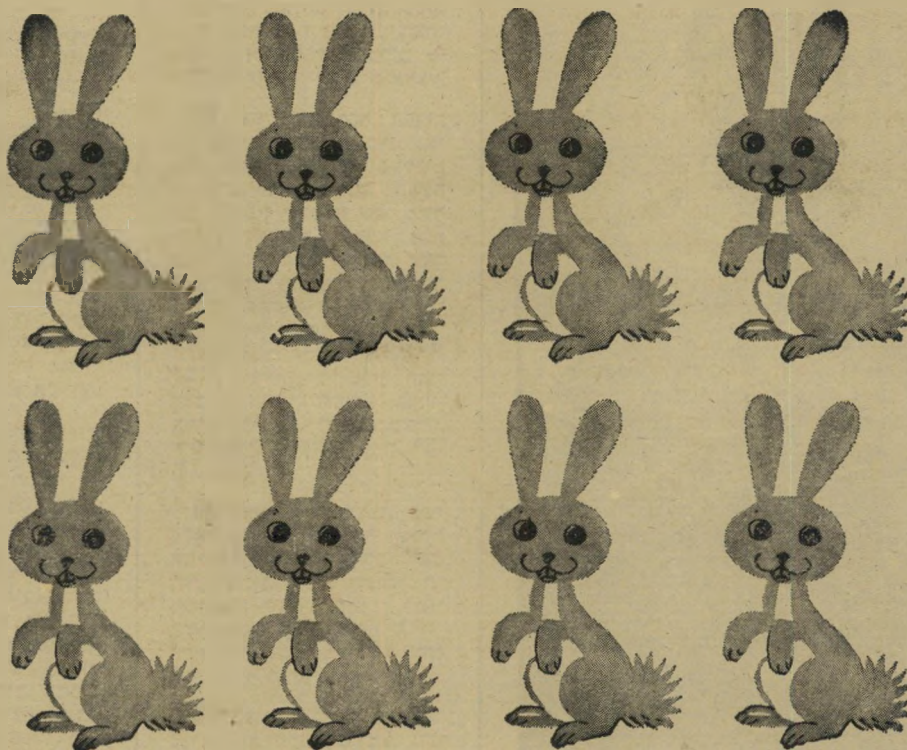
- מיכתבו של נאיה חוואתמה, ראש החזית העממית הדמוקרטית לשיחרור פלסטין, אל הציבור הישראלי, שנמסר לי-סופר האמריקאי פול גייקובס. במכתב זה קובע חוואתמה כי הקמת מדינה פלס-טינית בגדה וברצועה היא השלב הרא-שון בהיחברות ישראלית-פלסטינית. חווא-תמה מייצג אירגון קטן, בעל ציביון שמאי-ליקיצוני, אך לדעת מומחים נכתב מי-כ-תב זה בהסכמתו, ועל דעתו של עראפאת.

- ראיון שהעניק דובר אירגון השיח-רור הפלסטיני בלונדון לשבועון יהודי, ובו קבע כי אירגונו, המהווה כיום מעין ממשלה פלסטינית זמנית, מקבל את ה-פיתרון של הקמת מדינה פלסטינית בגדה וברצועה. לאחר-מכן פורסם בביירות ש-האיש הביע רק את דעתו האישית.

- דוברים מצריים וסובייטיים תבעו שאירגון השיחרור ישותף בוועידת-השלום בוג'בה, והודיעו כי האירגון יסכים להש-תתף בה, אם יומן.

- בהארץ גילה דן מרגלית שנעשה ניסיון להפגיש את יגאל אלון עם סגנו (המשך בעמוד 12)

● במאי 1971 הופיע בביירות ספר ערבי בשם אורי אבנרי והציונות החדשה, שבו הועלתה האשמה זו נגד אבנרי, הנחשב אצל הפלסטינים כאבי הרעיון הזה.

גם כסף יכול להתרבות מהר

אם אתה יודע היכן להשקיע אותו

"צמד צמיד"

ביטוח חיים עם השקעה

ערך ההשקעה ב"צמיד" עלה בשנת 1973 ב-31.6%, אחר מס. מי הרוויח מכך? כל מי שביטח את חייו בתכניות הבלעדיות שלנו "מדד-צמיד" או "צמד-צמיד". תכניות אלה משלבות ביטוח חיים צמוד, כולל כיסוי מלא לכל סיכוני מלחמה, והשקעה משתלמת ב"צמיד", קרן השקעות בנאמנות בנק לאומי לישראל. לאחרונה ראית כמה ביטוח חיים חשוב. עכשיו אתה רואה שזו גם השקעה טובה.

חולק, דעושת 15% בשנתיים, ב"צמיד", שהיא קרן ההשקעה באגודות חוב צמודות בלבד (כמוצית בהעמדה למטבע חוץ ובמחצית ב"הצמדה למדד יוקר המחיה). גדל ערך ההשקעה ב-1973 (כולל דיווחי דים שהושקעו בחדש) ב-31.6% ש"הם החשונה הטובה הנבחרת ביותר בקרנות הנאמנות. ההשקעה ב"צמיד" באגודות ב"מאי 1968 גדלה ב-128.4%, גי"דול השונה לייבית שנמית במוצעת נמו של 15.6%.

הארץ

מעוז

חברה לביטוח בע"מ

גזור ושלח

לכבוד: מעוז חברה לביטוח בע"מ, ת.ד. 29854 תל-אביב. א.נ.

אבקשכם לשלוח אלי את נציגכם, ללא התחייבות מצדי, לשם קבלת אינפורמציה על תכניותיכם, "צמד צמיד" ו"מדד צמיד".

השם: הכתובת:

טלפון: השעות הנוחות לביקור:

דווקא מפני שהיא צדקנית. מתחסדת. אטומה ופשמנית.

היא הפכה לרביהחובלת של ספינת השוטים

ברור עובדו

מעשה ומחדל. היא מהווה חומה בצורה בפני כל ביקורת עצמית וחיצונית. מהגם שהיא מציגה את עצמה כשיא של גאוה לאומית וזקופת ראש יהודית.

איבדנו את כל ידידינו? זה מפני שאנחנו יהודים גאים. המדיניות שלנו מביאה לאסון? בכל דור ודור היו לנו אסונות. זה נגזר עלינו. הגענו לקיפאון גמור במחשבה ובמעשה? עמידתנו איתנה. שום רוח לא תזיננו. גולדה הפכה את הפרימיטיביות לעיקרון מדיני. דבריה מצאו הן ברבדים הפרימיטיביים של נפשנו הלאומית. זה בא לה בקלות. גולדה מאיר לא היתה צריכה להתחפש, כדי להיראות פרימיטיבית.

אדם פרימיטיבי יכול להיות בעל כוח אישי רב. יש לו ביטחון עצמי מוחלט. דווקא מפני שאינו יודע ספיקות, ואינו מפלג בים של מחשבות. הוא משפיע על הבריות. עקרותו המאובנת נראית ככוח, והכוח הזה משעבד אנשים פחות בטוחים בעצמם, פחות מאובנים. זהו, לדעתי, סוד כוחה האישי המופלא של גולדה מאיר.

את הממשלה הפכה לגנילדים. משה דיין ויגאל אלון עמדו לפניו כנערים גופים. פינחס ספיר הגדול התקפל מולה כאולר. הכנסת הפכה בנוכחותה למקהלה מדברת. כיום, אחרי שהכריזה על ירידתה מן הבמה, כאילו מקיצים העסקנים מתרדמה מסוממת. מלחכי הפינכה מור דקפים. התנפנים תוקפים אותה. הכלבלבים, שעמדו את מול על הרגליים האחוריות והתחננו לשבת בחיקה, הפכו פתאום לכלבייטרף החושפים את שיניהם כלפיה.

זה טבעי. זה אנושי. אסכי אין זה מחזה המרומם את הלב. אבל במשך ארבע שנים לא היה כימטם איש שהעז למתוח עליה ביקורת כלשהי, לחת קומם נגדה או להזהיר בפניה. היא לא היתה מלכה בלבד. היא היתה מלכה אבסולוטית.

גורל אכזר מסר את הגה המדינה דווקא לידיה של אשה זו, ודווקא באחת התקופות הקריטיות ביותר בתולדות עמנו. למראית-עין, היה זה מיקרה עיוור. שיקולים מופלגים הפכו אותה באביב 1969 למועמדת היחידה לראשות הממשלה. אך ההיסטוריון יאמר שהמיקרה אינו מיקר, רה, וכי היא התאימה בדיוק למצביהרוח הלאומי.

ב-1969 דמתה המדינה כולה לספינת-שוטים. ניצחונם ניצחון עצום. נראה היה שאין גבול לכוחנו, שהיה ביכולתנו לעשות ככל העולה על רוחנו. לכבוש, לספח, להסתכל, לכוז לערבים ולהתגרות בעולם כולו. להתעשר, להסתאב, לרמוס כל אמת-מידה של צדק חברתי, ובכל זאת להי שאר חסונים וחזקים וצודקים.

לספינת השוטים היה נווה, שהתאים לתפי קירז להפליא — משה דיין, המצפצפת הגדולה, המחייך הניצח, קדידת השוכב, הסריהאח ריות המזכב, מפריהחוק הנערך.

אחרי מותו של לוי אשכול, שלא התאים בליכך למציאות זו, היתה הספינה זקוקה לרבי-חובל. זהו מקומה האמיתי של גולדה מאיר כהיס טוריה של עם ישראל: היא היתה רביהחור בלת של ספינת השוטים, במשך ארבע שנים של הפלגה מאושרת אל תוך התחום של יופי הכיפורים.

המפע הגיע אל קיצו. ספינת השוטים התנפצה אל הים.

הקברניט לא טבעה עם ספינתה, כמו כי סיפורי האגדה. במשך הציישנה השתרדה ישי מור על שילטונה. עכשיו זה נגמר.

איני מוכן להשתרף אל התננים והצבועים. המשפטים כעת את גופתה הפוליטית. אחרי שהיו מוכנים לטרופ עוד את מול את כל מי שהעז למתוח עליה ביקורת.

אבל אין בפי אף מילה אחת טובה עליה. היא גרמה לאסונות גדולים מדי.

אני מוצא בלבי רק סיכום אחד: ברוך שפטרנו.

ערב בחירתה, היתה בלתי-אהודה על הציבור כולו. בסקרי דעת-הקהל עמדה בקירבת האפס. היה לציבור אינסטינקט בריא כלפייה.

אבל די היה בכמה שבועות של שילטון, כדי להזניק אותה לשחקים של הערצה לאומית.

מדוע? האם רק בגלל הניכנות הטבעית של הציבור הישראלי, המוכן להעריך כל אדם אשר מנגנון אלמוני מעמידו בראשו?

איני מאמין שזהו ההסבר המלא. יש משהו בגולדה מאיר, שגרם לשינוי פתאומי זה ביחס אליה.

משהו שבו התמצה כל אופייה וכל כישורונה המיוחד של אשה זו:

הפרימיטיביות העיוולתית.

דווקא מפני שהיא צדקנית, מתחסדת, אטומה, פשוטנית, אנוניטרית ובלתי-אינטלקטואלית, יש לה הכי

גולדה בתום נאום ההתפטרות

שרון להוריד כל דבר אל המכנה המשותף הנמוך ביותר, ולפנות אל הרבדים העמוקים ביותר בתהיכהרה הלאומית.

יהודים אנחנו. תהיכהרה שלנו עוצבה בדורות של רדיפות, סבל והתבדלות. כל מי שמסוגל למצוא את הדרך אל הרבדים העמוקים האלה של הלא-מודע הקולקטיבי שלנו, הצלחתו הפוליטית מובטחת.

ובין כל מנהיגי הדור, לא היה איש שהצליח בזאת יותר מגולדה מאיר.

היא עושה זאת בתשוקה, בחוסר-בושה, בחוש שאי נו טועה לעולם.

יהיה נושא-הוויכוח כאשר יהיה — גולדה מובילה אותו אל הפגורומים, אל ששת המיני יונים, אל הגוים, אל הגורל היהודי. שפוף המתך על הגוים, שבבד יור ודור קמו עלינו לבלותנו. מי ימלל גבורות ישראל.

לכן היא מנצחת בכל ויכוח. בנפשו של כל אדם וכל עם יש מקור לאי-אכזב ושל רחמים-על-עצמו. בשביל גולדה, זהו מעין של מים חיים. מישור זה ממתה ביקורת על מדיניותה? מה הפלא? העולם כולו נגדנו! העולם שונא יהודים ומנצחים.

מישהו ישראלי מתח ביקורת על גולדה? בוודאי! תמיד היו יהודים השונאים-את-עצמם, מומרים, חסרי כבוד-עצמי-יהודי.

גישא בזאת היא אופיום להמונים. היא פורטת מכל אחריות. היא מצדיקה מראש כל

הו הרגע להגיד מילה טובה על גולדה מאיר. מילה של הערכה אישית, ציון תרומתה לעם הזה. זה תמיד פופולרי. זה עושה תמיד רושם טוב.

זה מראה על גדלות-נפש. אחרי הכל, אינך רוצה להיות אדם קטנוני.

זה מוכיח שאינך שמח-לאיד. והרי השימחה-לאיד היא לכל הדיעות, מידה מגונה מאוד.

אפילו באדם שרוב מעשיו לא גיראו לך, אתה מוצא כמה קווים חיוביים ודממותו.

כאשר אדם כזה מגיע אל סוף דרכו, טוב לציין זאת.

הצער, איני מסוגל לנהוג כך כלפי גולדה מאיר. ולא, חלילה, משום שאני נוטר לה איבה.

אומנם, היא התייחסה אלי תמיד בשינאה תהומית, ובמשך שמונה שנים של ויכוחים בכנסת, אמרה עלי הרבה דברים, שלא היתה בהם אף מילה אחת שלא ביעבעה בה שינאה אישית ארסית.

אבל לא שנאתי אותה, ואיני שונא אותה עכשיו. השינאה היא התייחסות רגשית, ומעולם לא היה בי רגש כל שהו כלפי גולדה מאיר.

איני מסוגל לשבח אותה, היום, בגלל סיבה אחת ויחידה: איני מוכן לשקר.

מעולם לא גיליתי בגולדה מאיר אפילו תכונה חיו בית אחת.

מכל האנשים שבהם נתקלתי מעודי בזירה הציבורית, ידידים ויריבים כאחד, וזהי הדמות היחידה שהיא, בעיני, כולה שלילית.

אני סבור שהיא היתה אסון למדינת-ישראל, ראה, מיום עזותה על כפ ראשיה-הממשלה ועד ליום בו נאלצה לרדת ממנו.

האשה הזאת איחדה באופייה מניגה נדירה של תכונות אישיות.

הצדקנות. האמונה העיוורת בכך שהיא צודקת תמיד, צדקה תמיד ותצדק תמיד. הביטחון המוחלט שכל יריביה הם, במיקרה הטוב ביותר, כסילים — ובמיקרה רה הרע ביותר בגדים, אנטישמים, או יהודים חסרי כבוד עצמי.

ההתחסדות. הכישרון הנורא להעמיד תמיד פני צנועה, ענוותנית, מסורה לעם ולמדינה בלבד, שור נאטי-שררה, מתעבת-שילטון, משתוקקת להיות, אדישע מאמם אלמונית — ועד לדיבורים האחרונים על צוואה בכנסת.

השינאה. הייצר הרע, המוביל אותה לראות בכל יריב ומתנגד יצור שפל ונתעב, שיש לרדפו עד-החורמה, וללוות אותו בשינאה בלתי-נלאית עד ליומו האחרון.

ההרדי היחיד שהיא יודעת לעשות טוב זה לשנוא! אמר עליה יבן-גוריון, שהיה מומחה לאקטן לעניין זה.

האטימות. אייכהולת הטוטאלית להבין לנפש הוולת, להשתתף ברגשותיו, לחוש מה כואב לו — עלי אחת-כמה-הוכמה כשהוולת הוא מעבר לגבול.

הפשוטנות. עולם רוחני שאין בו אלא שחור ולבן: "הם", "אנחנו"; "גוים", "יהודים"; חבירה-מיפלגה וכל האחרים; אנשי-שלומנו ולא-נתמדים. לרובספיר, רב הטבחים של המהפכה הצרפתית, הדביקו את התואר: "המשפט הנורא". התואר הזה תואם גם את גולדה.

העקרות. האינטלקטואלית. שממה מחשבתית, שאין בה מקום לשום רעיון חדש, לשום אידיאה שלא היתה מוסכמת ושדופה עוד בבית-החוריה, בסוף המאה ושעברה. שמעתי את גאומיה עדיבוש, שנים על גבי שנים, ומעולם לא נתקלתי בהם אף בקורטוב של מחשבה עצמאית, בצל של רעיון שהעיד כי קראה אי פעם ספר, או דבר כלשהו מלבד כותרת של עיתון.

לא נעים לפגוש באדם כזה בחיים הפרטיים. בוודאי היתה רוצה שהיה שכנך בבית, חברך-לפלוגה בצבא, או תברך-לחא בבית-הסוהר.

אבל כשאדם כזה הוא מנהיגך הלאומי, זה מחריד.

איך הצליחה אשה כזאת להגיע למעמד ציבורי ככה מסחרר? מה הפך אותה לשליטה בלתי-מעוררת, במשך ארבע שנים ארוכות?

(המשך מעמוד 10)

של עראפאת, אך ממשלת ישראל סירבה לאפשר זאת.

● המלך חוסיין הודיע ש"לא יעמוד למיכשול" אם הפלסטינים רוצים במדינה משלהם בגדה ובירצוה. הסכים להשתתף פותם בוועידת ז'נבה במעמד עצמאי, ורמז שהוא מכיר בעובדה שאין תושבי הגדה רוצים להיכלל עוד בממלכתו.

● **מלחמה פנימית.** אלה היו רק סיימנים גלויים, בדומה לקצה הקרחון היבולט מעל לפני המים. בדיווחים סודיים ובשיחות פרטיות, נתקבלה תמונה הרבה יותר שלמה.

על פי תמונה זו, קיים בתנועת הפיי דאיון מאבק פנימי. החלק המרכזי של התנועה, בהנהגת עראפאת, מוכן למדינה פלסטינית בחלק מן הארץ, חוץ הכרה בישראל. החלק הקיצוני של התנועה מתנגד לכך.

מאבק זה הוא חלק מן המאבק הערבי הכללי. עראפאת נתמך בעמדתו עלידי נשיא מצריים, שהשפעתו בעולם הערבי הולכת וגוברת מאז המלחמה, ועלידי ה' מדינות הערביות המתונות. הקיצוניים נתימכים עלידי לוב ועיראק, וגם עלידי סוריה. זו משמשת בהם כדי להגביר את עמדת המיקוח שלה בשיחות על הפרדת הכוחות.

● **קיצוניים למען קיצוניים.** על רקע שטח זה, יומה המפקדה הכללית את הרצח בקריית-שמונה. המפקדה הכללית היא הפלג הקיצוני ביותר בתנועת הפידאיון, ופעולת קריית-שמונה היתה רבת-תכליתית, מבחינתה: ● לערער את מעמדו של עראפאת ואנשיו, עלידי הצגתם כתבוסנים ורודפי משימות, לעומת הלוחמים של המפקדה, לסכסך בין עראפאת וממשלת לב-נון.

● לחזק את הכוחות הקיצוניים בישראל, המתנגדים להסדר עם הפלסטינים, ● לעורר את ישראל לתגובה נזעזעת, שתרחיק אפשרות של הידברות יש-רלית-פלסטינית.

נראה שכל המטרות הללו הושגו, לפחות חלקית. ממשלת לבנון ועראפאת סירבו לגנות את המעשה, שמא ייחשדו כי משתפי-פולה עם ישראל. תחת זאת בא היריון המגוחך כאילו מבצעה-הפעולה לא בסמכות לבנון.

בטוח הקצור, השיגה פעולת ההתאבדות את כל אלה, אך מעשה-זוועה זה, כמו כל מעשה-הזוועה הקודמים, ישפיע רק במעט על מהלך הדברים, הנובעים מן המציאות המדינית החדשה במרחב.

מישפט המוצא האלגנטי

אין ייצאו שושרת שופטי בית-המשפט מן המבוכה?

המישפטים לא שאלו את עצמם. ה' שבוע: "האם הם יקבלו את העתירה?" אלא: "אין הם ידחו אותה?" אילו יקבלו שושרת שופטי בית-המשפט העליון את עתירתו של האלוף שמואל ("גורודיש") גונן נגד ועדת אגרנט (העולם הזה 1910). היה המוסד המימנטי העליון נמצא במצב בלתי-אפשרי. כי קבלת העתירה היתה מתפרשת כקביעה שוועדת אגרנט, הכלולת את נשיא בית-המשפט העליון ואת אחד משופטיו, הפרה את חוק. ספק הוא אם שניהם היו יכולים להמשיך לאחר-מכן בתפקידם המישפטי.

רק 25 ל"ז. גונן טען שהוועדה הפרה את חוק ועדות החקירה, כאשר לא הוזהרה אותו רשמית שהוא עלול להיפגע ממסקנותיה, ושהוא רשאי למנות פרקליט שיחקור עדים ויעניין במימסכים.

הסעיף בחוק, בעניין זה, הוא חד-משמעי. אין כלו השופטים העליונים יואל וזוסמן, צבי ברנזון ויצחק קיסטר ליישב את נוסח הסעיף עם התנגדות הוועדה?

המוצא שמצאו היה אלגנטי: הם לא נכנסו כלל לשאלה אם הוועדה הפרה את החוק או לא. תחת זאת דחו את העתירה על הסף, בטענה פורמלית: "שדו"ח הוועדה אינו סופי, אלא רק חלקי.

זוהי טענה דחוקה. כי אין זה דו"ח בגינים, שיכול להשתנות בהמשך העבודה. הדו"ח החלקי הוא סופי, לגבי התקופה והנושא בהם הוא דן.

גם הטענה השנייה, שהוועדה לא המליצה על גירוש גונן מצה"ל, אלא רק על הש-

אזוף (מילי) פלד אריק-שרון של השלום?

מקמם הן משמאל והן מימין לאורך הקשת הפוליטית המקובלת. כקצין-מטה ותיק, רגיל מתי פלד לחשוב במושגים של כוחות. ממאמרו מבצבצת השאלה: האם "חיל-הישע" המוצע הוא גדול למדי כדי למלא את המשימה המיועדת לו?

משיב פלד: "למרות מימדיו המרשימים של מחנה זה, ולמרות שהנמנים עליו בדרך כלל גם מזהים עצמם כשותפים לעיקרים חברתיים ותפישות מדיניות, אין רישומו של מחנה זה ניכר בדרכה המדינית של ישראל כי שנים האחרונות.

"בימים אלה של תסיסה חברתית, של התעוררות המונית שלא ידענו כמותה, יכול היה מחנה זה להציע לעם דרך ושיטה שיש בהן כדי לחלק אותנו מן המבוך ומן המצוקה שנקלענו לתוכם.

"הבעיה שמקשה על אותם גופים, העשיריים באורח טבעי להימנות על גוש פרוגרסיבי כזה, בדומה אולי לבעייתם של גופי המחאה, היא שיש ביניהם הבדלים בכמה וכמה תחומים חשובים. אולם בעוד שאצל תנועות-המחאה המשותף הוא הטפל ואילו המפריד הוא העיקר, הרי לגבי הגופים הפוליטיים הפרוגרסיביים אצלנו, המשותף הוא העיקר ואילו המפריד הוא הטפל.

"גופים אלה מסוגלים ללא קושי להסכים על קווי מדיניות חוץ ובטחון, או על בעיות הכרוכות בשאלת מעמדו של הפרט ביחס למדינה, או על חומרת הפער החברתי והצדעים המידיים הדרושים לטיפול בו. "גופים אלה" בשום מקום במאמר אין פלד מאזכר בפירוש את הגופים ש'עליהם הוא מתכוון. אולם הדבר מוצג בין השיתין: התנועה לזכויות-האזרח, מרי, מוקד, הקבוצות מסוג "בכל-זאת מערך" (שמתו פלד עצמו היה אחד ממנהיגיה בי בחירות האחרונות) וקבוצות הקיימות בי מפלגות הוותיקות.

כותב האלף-המיורח, בשפת רמזים: "גופים אלה, שרובם מהווים מפלגות באורגנות ומיעוטם ארגונים מוגדרים בתוך מפלגות קיימות, היו מסוגלים בשעה חמורה זו להשיפע על כוונה של מדיניותנו הלאומית, אילו גילו מידה כלשהי של הכרה בכוחם המשותף, ואילו הראו נכונות להפעיל את השפעתם המשותפת במקומות בהם נופלות ההכרעות."

ליכוד אחריות! מסכם פלד: "אין דבר גורע עתה למרכיבי המחנה הפרוגרסיבי בכוח מאשר לעמוד מנגד, ולא להתכונן ליום בו חייבים יהיו ליטול אחריות לעתידה של ישראל כמדינה וכיחברה. "עתה הזמן לבדוק ולהחליט אם אמנם יש בקרבנו כוח פרוגרסיבי גדול דיו להתמודד על אופיה של החברה הישראלית נוכח האפשרות שמפלגת העבודה תאבד את תפקידה המסורתי כשותף הבכיר בי שלטון.

ללא-הספק, זהו ניתוח עיוני. אולם הדבר רים נקראו בעיון במרכזי כל המפלגות. לפני קרוב לשנה יצא אלוף אחר - אריק שרון - בהכרזה דומה בעל-פה, במסיבת עיתונאים סנסציונית. מאותה מסיבה צמח הליכוד הימני.

פלד הוא טיפוס שקט ומחושב יותר משרון. רבים שאלו את עצמם השבוע: האם מאמר זה נועד לשמש את ראשון ליוזמה דומה בקצה השני של הבמה?

כאחד דיבר על טובת המדינה, ועל גורל האומה בשעה היסטורית זו. וכל אחד גילה כי טובת המדינה מחייבת את אותם המהלכים, המועילים לקאריירה האישית שלו ולא-ינטרס מפלגתו. כך נסתבר כי טובת המדינה מחייבת עריכת בחירות חדשות לא-אחר ו/או באוקטובר ו/או אחרי גמר עבודת ועדת אגרנט ו/או המשך כהונת ממשלת המעבר ו/או הקמת ממשלת ליכוד לא-מי ו/או הקמת ממשלה חדשה כי מתכונת היוצאת.

הליכוד: סיכוי לשילטון

לגבי מועד הבחירות, היתה דעתו של כל גורם כפופה לשתי שאלות: (א) מה יהיה גורל-ישלו בבחירות אלה? (וב) מהי הדרישה הפופולרית ביותר בשעה זו?

הדרישה הפופולרית היתה, לרוב הדיי עות, עריכת בחירות בהקדם האפשרי. לכן גילו בכך כל הגופים אשר דעתם על נושא זה אינה משפיעה ממילא על ההכרעה. המפלגות הקטנות יכלו להרשות לעצמן להגיד את הדבר הפופולרי, מבלי להסתכן, גם אם הן חוששות מפני הבחירות. המפלגות היותר גדולות, לעומת זאת, היו נאלצות לשקול אם יעלו או יירדו בבחירות שתערכנה בעוד 100 יום - המנימום הדרוש מבחינת החוק. הן קבעו את עמדתן בהתאם:

● **הליכוד הימני** משוכנע שצפויה לו עלייה גדולה נוספת בבחירות קרובות, בהן יוכל הוא לבדו לגצל את אוזרית המחאה, הזעם על המחזל, מישקע דו"ח אגרנט וההתכחשות במערך. הליכוד מקווה

מעגל המועדים

לראשית

המשלה

מצמצם - ונותר

רק מועמד

סביר אחד

להפוך לסיעה מס' 1 בכנסת, ועל כן הוא דורש בחירות בהקדם האפשרי. ● **הגופים הרצניים במערך** היו ערים לסכנה זו, ועליכן ניסו לדחות את הבחירות עד כמה שאפשר. פינחס ספיר דיבר על אוקטובר.

● **ל"ע** הציע לערוך בחירות "בהקדם" - אך לא לפני סיום עבודת ועדת אגרנט. כלומר: קרוב לוודאי רק בשנה הבאה. ● **המפד"ל**, רפ"י וגופים אחרים ב' מערך ביקשו למנוע בכלל עריכת בחירות. עמדות אלה משקפות תחויות המפלגות הדתיות החדשות שהן תאבדנה קודות רבים עוד יותר לליכוד הימני. רפ"י חוששת מפני בחירות שיעמידו אותה בפני כפני כפני רה אפדית: לנחוז כישלון חרוץ בהופעה עצמאית, להצטרף כגלגל חמישי לליכוד, או להישאר כי מערך בעמדה נחותה.

הנישורו אינו חשוב

אלה השאלה המעשית ביותר, שי עמדה השבוע במרכז כל החשובים, היתה: מי יעמוד בראש הממשלה הבאה - והאם אפשר בכלל להקים ממשלה חדשה?

התשובות על שאלות אלו יקבעו במידה רבה את מועד הבחירות.

אם תקום ממשלה יציבה, לא יהיה כלל צורך בבחירות מוקדמות. אם תקום ממשלה סבירה כלשהי, אפשר יהיה לדחות את הבחירות עד אוקטובר והלאה, מתוך תיקווה שערך יושככו הרוחות. אם לא תקום שום ממשלה, והממשלה הי' יוצאת תמונה לכהן כממשלת-מעבר, לא יהיה מנוס מבחירות מוקדמות.

כך התמקד הכל סביב השאלה: מי יר- כיב את הממשלה?

חיי?

היה זה אופייני דשקיעת המזרח
סד הקיים, שאיש לא שאל את
השאלה המכרעת: מי מפוגז
לנהל את המדינה בחודשים הקי
רובים?

על הגבול הצפוני יש מילחמה חמה. על
הפרק עומד המשאומתן עם קיסניג'ר. כי
חודשים הקרובים יקבע אם התקדם הי
מדינה לקראת שלום, או שתפרוץ מילחמה
חדשה בשתי החזיתות — אולי עוד כי
1974. במדינה עצמה יש משבר של מוראל,
שלא היה כדוגמתו מאז הקמתה.

במצב כזה דרוש ראש-ממשלה מוכשר,
בעל כישורים אישיים בלתי-רגילים, הי
נהנה מאימון כללי.

איש לא חיפש אדם כזה.

השאלה שנשאלה למעשה, היתה: מניין
לוקחים עסקן שאינו מרגין אף אחד, שלא
אמר או עשה מעולם משהו נועז שהרחיק
אותו מן המרכז-המרכזי, אדם המקובל על
כל פלגי המערך?

ברוך זו נבחרו המועמדים האפי

ספיר

חיי?

לגבי מקומו המדויק של רבין במפת
היונים והניצים, יש ספיקות. בתחילת דרכו
הפוליטית נחשב רבין ליונה מוסלגת. אך
עמדתו אינה חד-משמעית. היה זה רבין
שהמליץ על הפצצת מצריים לעומק, והבי
טיח לכך תמיכה אמריקאית. במשך זמן
רב הוא נחשב למתנגד ההחלטה מס' 242.
ספיר ואנשיו, שהתנגדו הרבין במוצת
השנים, טוענים כי לא פעם השפיע על
גולדה מאיר דווקא בכיוון של הקשחה.
התנגדות רפ"י לרבין באה על
רקע החשש שרבין עשוי לרשת
את מקומו של משה דיין בתודעה
הציבורית, ומכאן ההתנגדות הי
מוחלטת של רפ"י למועמדותו.
למרות ההודעות האמריקאיות, לא היו
סיכויים רבים למועמדות זו.

צדוק: אדם לכל עת

כ, בדרך של חילוף, התקרבו השבוע
מרבית החוגים אל אדם שעוד לפני

רבין

שנה רק מעטים חשבו עליו: חיים צדוק.
לצדוק יש הרכה מעזות. הוא
אדם אינטליגנטי מאוד, מתקדם בי
תפישותיו, מתון כיסודו, אך מסוגל
לדאמץ לעצמו ולחצורו כל
עמדה. הוא פיקח, גמיש, בעל חוש
הומור, ורחוק מן הדימוי השיגי
רתי של עסקן.

כעורך-דין מדופלם, שלקוחותיו שילמו
לו ברצון שכר-סירחא אגדתי, מסוגל צדוק
למצוא טיעון משכנע גם לעניין הבלתי-
סביר ביותר. כך הצטיין בנאום-הגנה על
חוק בדר-עופר, שהוא התנגד לו באופן
פרטי. (השבוע, לתדהמת רבים, יצא פינחס
ספיר בגלוי ובחריפות נגד חוק זה, ותבע
את ביטולו.)

צדוק הוא בסדר עם כולם. כל פלגי
המערך יכולים להסכים לו, אם כי בלי
התלהבות. אין הוא יונה מוצהרת, וגם לא נץ
ריימי. כיור ועדת-החוק והביטחון קיבל
גושפנקא ביטחונית ומדינית, המועילה
מאוד למועמד לראשות-הממשלה. מכיוון
שועדת אגרנט מתח עד כה רק ברז
ביקורת על ועדת-החוק והביטחון, נראה
צדוק במשך כמה ימים השבוע נראה
צדוק כמועמד היחיד שהיו לו סי
כויים שי ממש דהקים ממשלה,
שתוכנן לפחות לכהן.

לפתע צץ שם שכאילו נשכח במשך כל
הזמן: אבא אבן.

לאבן יש מעלה גדולה אחת בי
עיני הפלגים השונים של המערך:
הוא נחשב לאיש חלש. כלומר:

(המשך בעמוד 16)

אלמוגי

את הברווז החיפאי, הצליחה ליצור במשך
כמה ימים את הרושם שאלמוגי הוא מועמד
רציני בעל-סיכויים.

רבין: הצעה אמריקאית

ה בא בתור הוא יצחק רבין — הי
רמטכ"ל המנצח של מילחמת ששת
הימים, אדם שאין לו שום קשר ישיר
עם מילחמת יום-הכיפורים. מעלתו הגדול
לה: הוא מהווה "פנים חדשות". הוא צעיר,
התדמית שלו מתאימה לאווירה שנוצרה
בארץ בעיקבות תנועות-המחאה.
גם לרבין נמצאו תומכים שונים, וגם
משונים: ממשלת ארצות-הברית וסיעת
מוקד.

ושינגטון הושיטה לרבין עזרה מוחשית:
ידיעות של סוכנויות-הידועות האמריקאיות
הכריזו, בהשראת משרד-החוץ האמריקאי,
כי הוא-הוא המועמד בעל הסיכויים הטובים
ביותר.

מכחינה אמריקאית, רבין הוא
מועמד אידיאלי. הוא עשוי לפזר
את הדאגה העמוקה שהשתררה
במשרד-החוץ האמריקאי עם פרי
שת גולדה ומשה דיין, שהיו קשוי
רים ביוזמת קיסניג'ר.

בשנות כהונתו בושינגטון, הואשם
רבין על-ידי יריביו בכך שהוא "שגריר
אמריקאי בישראל יותר מאשר שגריר ישר
ראלי באמריקה". ואכן, רבין יצר יחסים
הדוקים ביותר עם חוגי הממשלה האמרי-
קאית בתקופת ניכסון, ונחשב לאחד הי
אדריכלים של הברית האיתנה שנוצרה
בין ושינגטון וירושלים.

הבהיר שהוא מתכוון בהחלט להמשיך ו-
לשלוט מאחורי הקלעים.

אלמוגי: הברווז החיפאי

רשה מיוחדת בפני עצמה היתה
מועמדותו של יוסף אלמוגי. נמצאו
לה תומכים שונים, ואף משונים: היומון
הארץ, שולמית אלוני, ועוד.
הצרה היא שמועמדות זו לא
היתה רצינית אף לרגע אחד.

אמנם, אלמוגי הוא "מקובל". הוא פרש
מפא"י עם בגוריון, אך חזר למפא"י
לפני שחזרה רפ"י. כמו-כן הוא נמנה
רישמית עם מפא"י (למרות שהחודש היר
פיע לראשונה בפגישת רישמית של מוסדות
מפא"י). אך יחד עם זאת לא ניתק את
יחסיו עם רפ"י, והוא מקובל עליה.

מאחר שרפ"י דרושה להרכבת ממשלה
חדשה בעלת בסיס מינימלי, היתה זאת
מעלה גדולה.
אולם גם ידידיו של אלמוגי התקשו
מאד להציג ברצינות את מועמדותו לתפקיד
ראש-הממשלה, שיצטרך לנהל משאומתן
עם קיסניג'ר, להחליט על מילחמה ושלום
ולהעניק השראה למדינה ולצה"ל.

המועמדות כולה היתה, בעי
קרה, מזאת-מחשבת של יחסי
ציבור.
בשטח זה, אלמוגי הוא אמן. כבר כי
תפקיד שרי-העבודה, תפקיד שהוא כימעט
נטול סמכויות של ממש, הצטיין בפירסום
רב וחיובי. יש לו ידידים בכל העיתונים,
ואין לו אויב אף באחד מהם.
קבוצה זו של עיתונאים-ידידים המצאיה

צדוק

שריים. התחליף היה תחליף של
חילוף (אלימניציה) מחיקת מוע
מים בזה-אחרי-זה, עד כדי צימי
צום האפשרויות לאחרים —
ולאחר.

ספיר: דימוי גרוע

מועמד הראשון שעלה על הדעת,
היה, כמובן, פינחס ספיר.

אין ספק שמבחינת כוח אישיותו עולה
ספיר על כל מועמד מיפלגתי אחר בא
בהשבון. שילטונו במיסלגת איתן, שיל-
טונו במשך ארבע טוטאלי.

אילו הווי המשרב לפני שנה,
ועד רקע אחר, אין ספק שספיר
היה נבחר אוטומטית לראש-הממ
שנה, תוך ברית כלשהי עם משה
דיין. אולם הנסיבות השתנו.

לספיר יש מגבלות חמורות. הן נוגעות
לדימוי כעסקן מיפלגתי מובהק, "בוס"
מן הסוג הישן. הוא מייצג את ההנהגה
ה"וותיקה". הוא היה שותף לקבוצה הי
מרכזית של מישטר-גולדה, "המטבח" הי
מפורסם. אף שלא השתתף בהכרעות שי
קדמו ליום-הכיפורים, קשה לו לשחרר את
עצמו מן האחריות להמלכת גולדה ולקיום
המדיניות של משה דיין.

לספיר אין תפוכיינחיתות,
אבל הוא ער למינכדותיו — אולי
בניגוד לרוב העסקנים האחרים.

השבוע הודיע "סופית" שלא יקבל מינוי
כמועמד לראשות-הממשלה, ושהוא מעדיף
משהו אחר ממפא"י. אך תוך כדי כך

"דברים אידיוטיים". אם היתה הי' כוונה לשכנע את הנוכחים שצריכים לחפש פיתרון לבעייה הפלסטינית, הרי היה הכנס מייותר. כימעט כל הנוכחים היו כבר משוכנעים. אולם אם היתה כוונה לשכנע אותם שהפילוג ביניהם הוא אבסורדי, הוא היה חשוב מאד.

סיכם זאת עמוס קינן, בנאומו-הנעילה ש- זכה לתשואות כלליות: "שום דבר אינו מפריד בין התנועה לזכויות-האזרח, מוקד, מרי, ושאר התנועות המיוצגות כאן, חוץ מדברים אידיוטיים."

ביזה

השלל המתוק באגם המד

הסחורות המוכרות

הציפו את השווקים —

וקציניצה"ל התעשרו

ריכוז כזה של סחורות מגוונות וזו לות לא פקד את השוק הישראלי מזמן.

זה כמה חודשים חשו אנשי מחלקת החקירות של המכס בתל-אביב בורם בלי-תיפוסק של סחורות מוכרות שהגיע אל שוקי הארץ ממקור בלתי-מוזוהה. בימים כתיקונם לא היה הדבר מפליא ביותר, שכן הברחה מאוניות המגיעות ארצה קיימת כל העת, ואנשי המכס יודעים כי כל כמה שיתפסו רישות-הברחה מאור-ניות אל החוף, תמיד יוצצו חדשות. אך הפעם החל זרם הסחורות מגיע אל השוק קים כחודשיים לאחר תום המלחמה, עוד טרם חודשה תנועת הספנות הסדירה ליש-ראל, ואילו האוניות שהגיעו הביאו עימן בעיקר ציוד מלחמתי.

היה ברור גם כי זרם הסחורות מגיע מן הדרום, מאזור סיני. מאחר שנמל אי-לת היה סגור, היתה ההנחה היחידה כי המקור הוא מצריים. דבר תמוה מאוד כשלעצמו.

הסחורות היו מכל הסוגים, מטרנזיס-טורים ועד אריגים יקרים וכלי-מחבת מכל הסוגים, ואפילו פריטי-ריהוט ומכו-נות. הכל היה מסוג מעולה, אומנם מ-דגמים מיושנים במיקצת, אבל הכל שמור היטב.

כאשר עלו סוף-סוף חוקרי-המכס על המקור, נתברר להם כי איחרו את המור-עד. הם הגיעו אל האגם המד, בלב מצ-ריים, בו עוגנות מאז מלחמת ששת-ימים כמה אוניות-סוחר שנתקעו שם עם סגירת תעלת סואץ. האוניות, שהיו ב-שליטת חיל-הים הישראלי, נמצאו ריקות כימעט. הן הורקו, נשדדו ונבזזו על-ידי ישראלים, מייד עם תום מלחמת יום-הכיפורים.

ריווחי-מלחמה. לא היתה זו חקי-רתו הראשונה של המכס התל-אביבי, הי-קשורה בהברחות של אנשי-צבא. בימים אלה נסתיימה העמדתם לדיון של אנשי-רשת-מכרזים שפעלה בחיל-האוויר הישראלי, בשותפות עם סוחר צרכי כתיבה ומישרד. החוקרים שחתמו את פרשת הב-רחות חיל-האוויר, פנו עתה אל חיל-הים. בימים אלה הסתיימה החקירה, ותוך זמן קצר יוגשו כיתבי-אישום נגד 40 אנשי-חיל-הים מכל הדרגות, כולל רב-סרן וסגן-אלוף. חלקם כבר הודחו מתפקידיהם, לאחר ושהודו באשמה, ואילו נגד השאר יאמר המישטש את דברו.

כמו בחקירת הברחות חיל-האוויר, גם כאן שותפה המישטרה הצבאית החוקרת בפרשה, במקביל לחקירות המכס. אחת הי-בעיות היתה הערכת כמות הסחורות שנב-זזה. היתה דרך קלה מאוד לברר זאת: לפנות לבעלי-האוניות או לחברת-הביטוח, לבקש את הרשימה. אך דרך זו לא היתה רצויה, שכן הכוונה היתה להסתיר את המעשה מעיני העולם.

ההנחה היתה שבעלי-האוניות לא יבואו בטענות, שכן פוצו מוזמן על-ידי איגוד-הביטוח הלונדוני לויס. בכך הפכו האור-ניות לרכוש לויס, שקיווה להחזיר לעצ-מו חלק מהנזקים על-ידי מכירת הסחורות עם תום המלחמה.

כאשר ייוודע לסוכני לויס מה אירע לאוניות למעשה, אין ספק שיתבעו מיש-ראל לעמוד בנזק.

המכס הישראלי מעריך כי מדובר ב-סחורות בשווי של כ-10 מיליון לירות, שהוברחו ונמכרו תוך שלושה חודשים בלבד.

טרפו למסכת אחת, אף שאיש לא חילק את הנושאים מראש. בין השאר:

● **פרופסור וילטר גראב:** "יש שיתוף-פעולה מצויין בין הקיצוניים בשני המחנות. הלוואי והיה קיים שיתוף-פעולה כזה בין שוחרי-השלום שבשני המחנות!"

● **אורי אבנרי:** "הפלגים הקיצוניים של הפדאיון מבצעים מעשי-טרור, מפני שהם מרגישים שהקרקע נשמטת מתחת לרגליהם. הגוש המרכזי של העם הפלס-טיני מבין עכשיו שאי-אפשר להסל את ישראל, והוא מאמץ לעצמו את התוכנית של מדינה פלסטינית בגדה המערבית וב-רצועת עזה."

● **ח"כ מאיר פעיל:** "אומרים שה-פלסטינים איחרו את הרכבת שלא הקימו את מדינתם. אבל כשמאחרים רכבת, עולים על הרכבת הבאה — אפילו אם היא פחות טובה."

● **עורך "אות" דוד שחם:** "לא ההנהגה הישראלית ולא ההנהגה הפלסטי-נית עשו די כדי לשכנע את הצד השני שהיא רוצה באמת בשלום."

● **הפרופסור אורי ראב:** "יש רק שלוש אפשרויות — מדינה קולוניאלית, מדינה דו-לאומית או חלוקת הארץ בין ישראל ומדינה פלסטינית."

נואם שחם

אס אפשר לעשות שלום בין ישראל והפלסטינים —

נואם אבנרי

הקהל ב"חייך פארק" בכי-שמן יש רכבת שנייה

משותפת. אחדים מהם נאלצו להתגונן ממש בפני לחץ אהביהם.

הנאומים עצמם היו קצרים ותכליתיים. אמר אחד השומעים, בתום הכנס: "אילו רשמו מראש את כל הנאומים ומסרו לכל נואם את הנאום של הבא אחריו, לא היה זה משנה במאומה". ואכן, הנאומים הצ-

יוזם יכי

נואם פעיל

— מדוע אי-אפשר לעשות שלום בין שוחרי-השלום ?

כינוסים

סנונית ראשונה בחורשה

מאתורי המטרה הנקוויה

הסתתרה מטרה שנייה:

ההשכין שדום בין

שוחרי-השלום

ערב לפני-כן עוד טילפנו היוזמים איש לדעהו, שאלו בדאגה: אולי כדאי לדחות? האם אפשר להמשיך בעניין אחרי מה שקרה?

מה שקרה היה, כמובן, מעשה-הזוועה בקריית-שמונה, שבוצע בידי פלסטינים, ר-שקורבנותיו הובאו לקבורה באותו בוקר. העניין המתוכנן: כנס בנוסח "חייך פארק", לדיון על "ישראל, השלום והבעייה הי-פלסטינית", שנקבע מראש לשבת בחורשת בן-שמן.

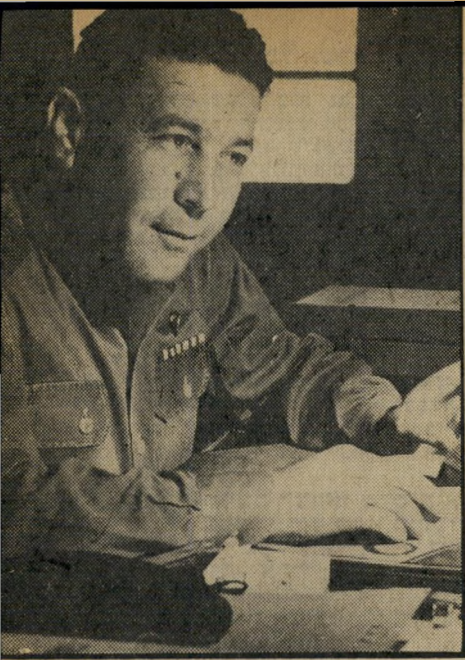
הקח הזוויעה. הנואם הראשון בכנס הסביר את הנימוק שהכריע: "מדוע יש צורך בכינוס-שלום? מפני שיש מלחמה. מדוע יש מעשי-זוועה? מפני שיש מלחמה. ואסור שמעשה-זוועה ירפה את ידי הלוחמים למען השלום. להיפך, עליהם להכפיל את מאמציהם, כדי שמעשים כאלה לא יהיו עוד אפשריים מחר!"

1500 הגברים, הנשים והילדים, שישבו על הארץ בין העצים, ברוח התמסגות, קמו על רגליהם לזכר החללים. לאחר מכן שמעו בסבלנות את נאומיהם של כי-חריסר נואמים, שחזרו כימעט בדייקנות איש על דברי רעהו, כשרק שריהם של אריק לביא וחנה רוט מפרידים ביניהם.

אולם הדימיון בין הנאומים לא הרגיו את הקהל. להיפך — תמימות-דעים זו גרמה אצלם לשימחה בולטת. ויותר מכולם שמח יוזם הכנס, המשורר יכי, בעל השפם השחור. כי זו היתה מטרתו הסמויה: כי-הוכיח שאין, למעשה, כל הבדל בין משי-תחפי הכנס בגישתם לאחת הבעיות הי-קשות ביותר העומדות בפני המדינה.

דחף האהבה. זה לא היה מפתיע, אילו השתייכו תריסר הנאומים לתנועה אחת. אולם המיוחד בכנס היה דווקא המינוח האידיאלי של המשתתפים: מאיר פעיל ורן כהן ממוקד, אורי אבנרי ממרי, אורי ראב מתנועת השינוי, לצד אישים בלתי-תלויים כמו נתן ילין-מור, ההיס-טוריון הפרופסור וילטר גראב, המתמטי-קאי פרופסור שאול פוגל, הסופרים עמוס קינן ויוזם קניוק. שולמית אלוני, שנתנה את שמה לכנס והשתתפה במימונו, לא יכלה להגיע, בגלל נסיעתה לחו"ל — אך לעומת זאת בלטה בנוכחותם עורך ביי-טאון מיפלגת העבודה, דוד שחם, ובנו של שריהביטחון, אסי דיין.

יכי ושאר היוזמים לא רצו רק ליצור תקדים ראשון של ויכוח חברי בין אנשי הפלגים השונים, ולהוכיח שהבדלים ביניהם אינם מהותיים. הם רצו גם להראות שחברי כל הפלגים שואפים לאיחוד כוחותי-השלום, הדבר בלס במיוחד כאשר היוש-בים על הארץ ליוו בקריאות-עידוד את כל הנאומים שתבעו איחוד זה. גם אחרי שה-כינוס נסתיים רשמית, הסתודדו מאות מן הנוכחים, במשך שעה נוספת, מסביב ל-ראשי הפלגים השונים, לחצו עליהם ל-הכריזו על פעולה מיידית ליצירת חזית

מועמד טל

פרישה מוקדמת

מועמד וייצמן

חזרה בתשובה

מועמד שרון

ההזדמנות הוחמצה

ביקש ממנו חוות-דעת מישפטית כיצד יש למנות את הרמטכ"ל.

הממשלה מתפטרת

וממנה

מגד, שמעולם לא הגיש חוות-דעת מישפטית שלא תאמה את השקפות דיין, הגיש גם הפעם דו"ח. ממנו השתרש כי הנוהג המקובל עד היום במינוי הרמטכ"לים היה כזה ששר-הביטחון מציע לממשלה את האיש הנראה לו כמתאים ביותר לתפקיד הרמטכ"ל, והממשלה היא

ריח של שערורייה ליווה את צורת בחירת הרמטכ"ל העשירי, השבוע. השערורייה לא היתה בבחירה שנפלה, מבלי להתייחס כלל לכישוריו של האיש שמונה כרמטכ"ל, לאישיותו ולהשקפותיו, היתה עצם צורת המינוי של הרמטכ"ל,

בפעם הראשונה בתולדות צה"ל לא התמנה המפקד העליון שלו בטכס המסורתי של חילופי רמטכ"לים. כאשר נכנס השבוע רב-אלוף מרדכי ("מוטה") גור ללישכת הרמטכ"ל בבניין המטכ"ל בתל-אביב, לא היה זה אחרי שקיבל את

הכל תלוי

המאשרת את המינוי ומעניקה אותו הלכה למעשה.

כך יכול היה משה דיין לבוא השבוע לשיבת הממשלה, ולהציע לה למנות את המועמד המקובל עליו: אלוף-פיקוד הצפון, מרדכי גור.

כאשר הובא המינוי לאישור הי ממשלה, היה זה כבר אחרי כל המאבקים הגלויים והחסויים שהתנהלו בשבועות האחרונים, על תפיסת קיד הרמטכ"ל.

היה זה אחרי שלשרים, להם היו מועד מדים משלהם לתפקיד הרמטכ"ל, היה כבר ברור כי אין כל סיכוי למועמד שלהם, וכי אינם יכולים עוד לערער על מועדו של שר-הביטחון. משום כך, לא התנהל עוד כל מאבק בשיבת הממשלה, וכל השרים, גם אלה שתמכו עד לפני ימים מיספר בתקיפות במועמדים אחרים, אישרו פה אחד את מינויו של מוטה גור. מוטה גור יכול להיות קצין ומפקד מצויין, והמועמד הטוב ביותר שיש במדינת ישראל כיום לתפקיד הרמטכ"ל, אולם צורת בחירתו השבוע — היתה בבחינת שערורייה.

כי המינוי החשוב הזה נעשה עדידי ממשלה מתפטרת, שהעני מרת בראשה נאצח להתפטר כי הכירה בכך שאינה נהנית עוד מי אמון העם; האיש שמונה לתפקיד הרמטכ"ל הוצע לתפקידו עדידי שר-הביטחון כושק, שדעת-הקהל רואה בו אחראי למחדלי מלחמת יום-הכיפורים, ושכמעט ברור כי הא ימשיך בתפקידו כשר-הביטחון.

למינויו של מוטה גור לא קדם שום בירור ענייני של הממשלה בין המועמדים שהוצעו לתפקיד הרמטכ"ל, ועל הכל — מוטה גור מונה לתפקיד הרמטכ"ל בעיתוי

רמטכ"ל גור (בהלוויה בקריית-שמונה

בצורת הדין

אומלל — חמישה ימים בלבד אחרי ש' בפיקוד שלו בוצע טבח קריית-שמונה, הנחשב בעיני רבים כמחדל ביטחוני חמור.

צה"ל בלי

רמטכ"ל?

רשאה הראשונה המחייבת תשור בה, היא: מדוע היתה דחיפות כזאת למינויו של הרמטכ"ל החדש? מדוע אי אפשר היה להמתין עוד תקופת-מה, עד שתיוצב המצב הפוליטי הפנימי במדינה ועד שיתבהר האופק המדיני?

מחייבי המינוי המידי של הרמטכ"ל טוענים: בלתי-אפשרי ואסור להשאיר את צה"ל ללא מפקד-עליון. בראש הצבא חייב השניאות, בקהות-חיים, באטרי מות ובטימסום שהביאו בעבר ה' לאכזריות רחוק למחדל הגדול של

כפי שנעשתה, ובזמן שנעשתה, כבחינת כיוון — וחלק בדינאמיקה מהתמוטטות מערכת השלטון בי מדינה.

איך נבחר רמטכ"ל בצה"ל? מי מציע, מי ממנה ומי קובע מי יהיה המפקד-העליון של צה"ל?

רק לפני שבועיים, בעיקבות מסקנות הדו"ח החלקי של ועדת אגרנט, הסתבר לפתע כי לא רק שתפקיד הרמטכ"ל אינו מעוגן באף אחד מחוקי המדינה, אלא שגם הליכי-הבחירה של אחת מהמשרות החשובות והאחריות ביותר במדינה, לא נקבעו מעולם, בשום חוק שהוא.

כאשר התפטר רב-אלוף דוד אלעזר מתפקיד הרמטכ"ל, בעיקבות דו"ח אגרנט, נמצאו שעירערו על סמכותו של שר-הביטחון לקבוע ולהחליט מי יהיה יורשו בתפקיד. שר-הביטחון משה דיין שנה אז ליועץ-המישפטי לממשלה, מאיר שמגר,

הפיקוד על צה"ל מקודמו בתפקיד, רב-אלוף דוד ("דוד") אלעזר. אחרי שבועיים בהם לא עמד בראש צה"ל מפקד-עליון ממונה, אלא ממלא-מקום, קיבל מוטה את המינוי מידי שר-הביטחון עצמו, כשאת דרגות רב-האלוף עונדים לו ילדיו בכיתו, ללא נוכחות צלמים ועיתונאים.

השנוי שבטכס הפורמאלי במינויו של הרמטכ"ל העשירי של צה"ל, לא היה המאורע החריג היחיד שליווה את מינויו של מוטה לרמטכ"ל. היתה זו הפעם הראשונה בתולדות צה"ל שלמינויו של הרמטכ"ל קדם ויכוח חריף, נוקב, ופומבי בחלקו הגדול, כשהמאבק על כס הרמטכ"ל נערך בגלוי, ללא צנזורה, תוך חילופי האשמות והפעלת לחצים.

היתה זו גם הפעם הראשונה שלמרות שהממשלה אישרה פה אחד את מינויו של הרמטכ"ל, לא היו כל השרים שלדמם עם המינוי, וגם לא הסתירו זאת.

לעמוד אדם ושיהיה בעל סמכויות שיאפ" שרו לו לקבל החלטות מהירות. היעדר רמטכ"ל יוצר מצב, שלמעשה לא עומד בראש צה"ל מפקד-עליון אחד המוכן לקבל על עצמו את האחריות האישית העליונה לכל המתרחש בצה"ל. מצב זה עלול לער" ער את המשימעת גם בדרגה-הפיקוד הנמוך כים יותר, לפגוע במוראל הצבא ולהביא לאנרכיה.

לעומת טוענים אלה היו שטענו טענות אחרות: אין כל הכרח במינוי בהול של רמטכ"ל. מינויו המוני של האלוף יצחק (חקה) חופי, ראש אג"ם, כממלא-מקום הרמטכ"ל, הופך אותו לרמטכ"ל-למעשה. הוא ממלא את כל הפונקציות של רמטכ"ל, עם כל הסמכויות ועם כל האחריות הנור בעת מכה.

מאחר שהמצב הצבאי כיום הוא נזיל, לא ניצבות כרגע בפני העומד בראש צה"ל בעיות מידיות של תכנון לטווח ארוך או קביעת דוקטרינות צבאיות חדשות. את אלה ניתן לדחות למיפסר חודשים.

על המשימות השוטפות העומדות כיום בפני צה"ל, היה יכול האלוף חופי כממלא

לרצונו. בצורה מעליבה ומביישת מבחינתו האישית, מכס שר-הביטחון, הצליח דיון לכפות על הממשלה המתפתרת רמטכ"ל כרצונו.

חזרה לשיטת המחדלים

מה היה פסור בצורת הבחירה של הרמטכ"ל השבוע, ומהי השערויות הכרוכה בכך?

ראשית, קיים החטא הקדמון של בחירת רמטכ"ל שלמעשה אינו מוכר לרוב שרי הממשלה, שאין הם יודעים מה הם תפוסותיו הצבאיות, ושלאיש מהם לא ברור מה תוכניתו לגבי צה"ל. מבחינה זו מקבלת הממשלה כולה את דעתו של שר-הביטחון, המציע את האיש.

שר-הביטחון, שלפי טענת ועדת אגרנט — שמשע דיון ותסידיו מיהרו להיאחז בה — אינו חייב להיות מומחה ביטחוני ואינו אחראי אישית למעשי צה"ל. מציע למחר שלה לבחור רמטכ"ל שהממשלה כולה תהיה אחראית אחריות קולקטיבית למחר דליו — אם יהיו כאלה חס וחלילה —

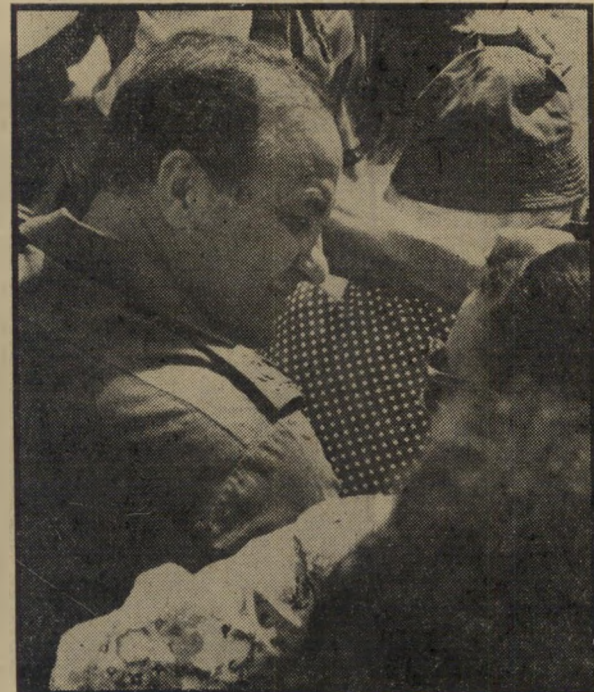
רים בעני משמעות היסטורית — גם אם אין מדובר רק בצורת ניהול של מלחמה או כהערכת הי סבירות לפריצת מלחמה חדשה. חוות-הדעת של הרמטכ"ל הוא, לכאור רה, סיכום דיעותיהם של מומחי המטכ"ל. אולם למעשה זוהי חוות דעתו של אדם אחד: הרמטכ"ל. כי בצבא אין מחליטים בדרך דמוקרטית, בהצבעה, בכל דרג צבאי יש מפקד המחליט את ההחלטה הסופית, ומשום כך הוא הנושא באחריות האישית לגביה.

עמדתו של הרמטכ"ל היא, למע" שה, עמדת צה"ל.

משימה בלתי אפשרית

מי שיום כך, החלפת רמטכ"לים, גם בעי" תות רגיעה ושלום, כשאין עומדות בפני צה"ל בעיות מיוחדות, אינה עניין שיגרת.

למעשה מוחזקת תמיד, יחד עם האיש, גם שיטתו, גישתו, השי

מתפטר חופי המועמד של גולדה

ממונה גור האיש של דיון

החשך מעמוד 13) לאדם שאפשר יהיה להפיקו ככל עת.

כשריחוף, אכן הוא מועמד סביר לראש שותף-לממשלה. למרות שמעטים מאוד אוה" הבים אותו, אין איש שונא אותו. אין הוא מסכן איש.

בעיני רפי"י, יש לו מעלה: כל ממשלה בראשותו תהיה חלשה מאוד. יתר על כן: בצורה זו תוכל רפי"י לקבל את משרד התח" — כשיש-מזון פרס או אף משה דיון עצמו, יהיה שר-הח"ח. ואילו הפלגים היריבים במערך סבורים שיש לאבן הסיכוי להחזיק מעמד לפחות עד לבחירות, שי תיערכנה במיקרה זה, בעוד כחצי שנה. עד אז, קיוו רבים במערך, תישכחנה תנועות-המחאה, יירגעו הרוחות, החיים יח" ורו למסלולם המוכר, והסכנה לגיחוח מכ" ריע של הליכוד הימני תהיה פחות מעשית.

דיון: מלחמת עצבים

האפשרות של הקמת ממשלה כזאת היתה חלופה, כמוכן, בעמדת רפי"י, פוחדת מפני בחירות, והיתה רוצה בממשלת-ליכוד, שבה תהווה היא עצמה את לשון-המאזי ניום בין המערך והליכוד הימני. בממשלה כזאת ניתן היה לשפץ את דימויו של משה דיין.

הליכוד השתוקק לממשלה כזאת. היה זה פאראדוקס יסודי בעמדתו: הוא התכוון לרכב בבחירות על גל של זעם על ה" מתדלים, אך עד אז היה רוצה לכהן ב" ממשלה בראשות אנשי המחדלים.

מאחר שרוב המערך אינו רוצה בממשלת ליכוד-לאומי, העלולה להיות פרוזודור ל" ממשלה של הליכוד, אין רפי"י יכולה ל" הגשים, ככל הנראה, את תיקונתה זו. השבוע נדונו מאחורי הקלעים כל ה" אפשרויות, שצצו כבר בשבוע שעבר. בין השאר:

● מסירת תיק הביטחון ל" שימרון פרס, כשומר-פיקדון מטעם רפי"י.

● הפיכת משה דיין לשר מו"ר חד, שיקבל לידיו את המשאיות, עם קיסיןג' וישמור בידיו את השילטון בשמחים המוחזקים.

אולם פינחס ספיר וחבריו היו עדיין רחוקים מלהסכים לפשרה כזאת — ואילו משה דיין וחבריו טרם הסכימו לה. היתה זו מלחמת-עצבים במי הוא מוכן המושג.

ספיר יודע שרפי"י פוחדת מפני בחי" רות, והוא מקווה ללחץ עליה כך שתסכים למעמד נחות, ובליבד להינצל מפני סכנה זו.

דין, לעומת זאת, יודע שאי-אפשר ל" הקים ממשלה סבירה בלי רפי"י. והוא רוצה להשיג בה עמדת-זוט, אפילו לא יהיה בה שרי-ביטחון.

תוך כדי כך נתגזתה השבוע עובדה מדהימה: ספיר גילה ש" הציע לדין את תיק האוצר, במה שנת גולדה מאיר, לפני שזו הת" פטרה. הוא גם הציע שגד יעקור בי יהיה סגן שר-האוצר.

במשך שנים הטיפה רפי"י לתיקונים כלכליים. בשנות ישיבתה באופוזיציה, לפני מלחמת ששת-הימים, היו כימעט כל נאור מיו של דיון כנגסת מוקדשים לנושאים כלכליים, על פי עצותיהם של אנשי רפי"י ברוך בר ואברהם שוייצר, חברי מערכת הארץ דאז. גד יעקובי ביקש להוציא לעצמו שם של כלכלן, המציע רפורמות יסודיות במיבנה הכלכלי-חברתי של ה" מדינה.

והנה הסתבר כי הגויים ויתרו כקלות על הסיכוי הגדול לבצע את הרפורמות לחן הטיפו — דבר שהטיל אור מזור על כל רצינות גישתם גם בנושא זה.

אין נביאים

איו מכל האפשרויות תתגשם, בימים הקרובים?

השבוע לא היה אף אדם רציני אחד במדינת-ישראל שהיה מוכן להינבא על העתיד להתרחש.

אמר עסקן מרכזי של המערך: "אין אפשר" המדינה כודה השי תגעה. אין טעם לחשוב כמושגים הגיוניים. אין כיום במדינה אף גורם אחד המתנהג בצורה סביר רה. וכאשר גורל המדינה נקבע עידי עדת-מטורפים — חזל כ" ראשי המיפגנות וכזה באנשי תנור עות-המחאה — איך אפשר להסי" לכו בכוחה?"

הזוועה והמחדל

הטבח בקריית-שמונה ניפץ עוד קונצפציות בטחוניות בישראל

גורמי הביטחון של ישראל נפלו השבוע קורבן לכישלון דומה. אין כמובן כל אפי שרות לחסום הרמטית את הגבולות ולמנוע פיגועים ומעשי-חבלה — אבל צריכה היתה להיות דרך לקבוע את מקומות ה"תורפה" — אחרי התרעה מתאימה על כוונה המחבלים לתקפה — ולהתכונן לפיה, לקראת פיגוע אפשרי.

ממלא-מקום הרמטכ"ל מינה קצין בודק, לחקירת נסיבות המחדל שגרם לזוועת קריית-שמונה. עוד קודם שהסתיימה הבדיקה, כבר הופקו לקחים והוצאו מסקנות. ושוב: האיש הצריך להיות אחראי למחדל בטחוני זה ניקה את עצמו מכל אשמה.

אבל לפחות הפעם הכיר משה דיין סוף-סוף בעיקרון של האחריות המיניסטריאלית — הוא הטיל את האחריות על מעשה הזוועה על שרי ממשלת-לבנון.

הסיבה: 10 באפריל 1973, נערך כה פשיטת צה"ל על ביירות, בה הותקפו מיפקדות אירגוני-החבלה, וכמה מראשי מנהיגי-הפידאיון הוצאו להורג בבתי-הם. אירגוני-הטרור נהגו כבר בעבר לציין יום-שנה למפלה, תבוסה או מכה שהוכו — בפעולת-נקם. היה ברור, על סמך לקחי העבר כי גם השנה יבקשו הפידאיון לציין את יום-השנה לפעולת ביירות בפעולת גמול אכזרית.

אולם, אלה שעליהם מוטל היה התפקיד להעריך כיצד עלולים המחבלים לפעול, טעו בהערכותיהם. בהסתמך על הקונצפציה, לא העריכו נכונה את ההעזה הדרושה לשם חזירה לליבו של יישוב עירוני, ואת האפשרות של פעולת-התאבדות. המערכת המסובכת המופעלת לחסימת הגבול פעלה כשורה. לא היה שום ליקוי בגילויי החדירה, באיתור כיוונה ובפתיחת המירדף. העובדה שב-50 הדקות מאז התגלו הפירצה בגדר הגבול ועיקבות המיחבלים בשבילי הטישטוש שליד הגדר, הספיקו הרוצחים להגיע אל קריית-שמונה. היא תקלה שכמעט אי-אפשר להתגבר עליה.

אנשי אירגוני-החבלה הערביים אינם מסוגלים לפעולות התאבדות, כיוון שההתאבדות היא בניגוד לטיבעו של האדם הערבי. במידה שיחליטו על פעולת-התאבד, דות, יימסר הביצוע לידי טרוריסטים זרים, יפאגים או אחרים.

וכשם שהקונצפציה הבטחונית הכוללת לגבי נכונותן של מצריים וסוריה לפתיחת מלחמה כוללת נגד ישראל גרמה למחדל של יום-הכיפורים, כך גרמה הקונצפציה המוטעית לגבי פעילות אירגוני-החבלה, למחדל המונח מאחרי הזוועה של קריית-שמונה.

הדימיון בין שני המאורעות הוא הרבה יותר ממיקרי בלבד. מסתבר כי גם הפעם היו בידי גורמי-ביטחון ידיעות מהימנות ומבוססות, כי אירגוני-החבלה הקיצוניים מתכננים פעילות עניפה וראוותנית בתוך תחומי ישראל בשבוע הפסח. ולא רק זה, אלא שהיו גם

עדת אנרגטי, שהתחקתה על סיבות הכישלון המודיעיני של מלחמת יום-הכיפורים, הגיעה בדו"ח הביניים שלה ל"מסקנה, כי ביסוד הכישלון מונחת דבקותם העקשנית של כל גורמי ההערכה בצה"ל ב"קונצפציה".

אילו מונחה ועדת-חקירה לחקירת ה"גורמים שאיפשרו את הטבח שערכו בשבוע שעבר שלושה מחבלים, שחדרו מלבנון ל"קריית-שמונה, קרוב לוודאי שהיתה מגיעה למסקנה דומה: שביסוד המחדל הבטחוני היתה מונחת דבקותם של גורמי הביטחון בישראל ב"קונצפציה". הפעם היתה זו ה"קונצפציה הנוגעת לפעילותם של אירגוני הטרור הפלסטיניים.

קונצפציה זו היתה מבוססת בשנים הר אחרונות על שתי הנחות-יסוד.

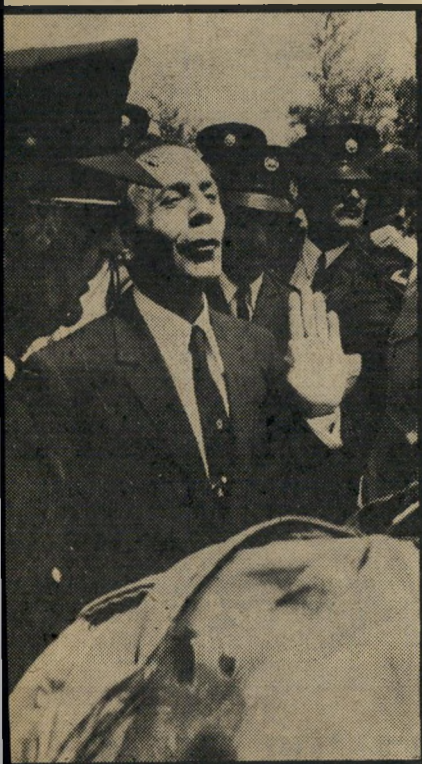
אירגוני-הטרור הגיעו למסקנה כי אינם מסוגלים לפעול בישראל, ולכן הע" תיקו את פעילותם למדינות זרות.

אשה זועקת כלפי הממשלה -

והשר הילל מצטדק

יש קושי רב בגילוי עיקבות חדירה בלילה, לפני עלות השחר. אלא שכיטלונה של המערכת במניעת חדירת הרוצחים לקריית-שמונה, אין בה כדי להקל מעל אחריותם של הנוגעים בדבר. מישו חייב היה לקחת בחשבון שניתן לחצות את הגדר בלילה ולהסתנן למקום-יישוב הקרוב לגבול עוד לפני שיתגלו העקבות בבוקר. מישו צריך היה, לנוכח הידיעות שהתקבלו להעריך כיצד עלולים המחבלים לפעול, ולנקוט צעדים כלשהם לקידום פני הרעה, תיגבור מישירות בעיירה כמו קריית-שמונה או הגיברת מצב הכוננות בסביבתה, היו צריכים להתחייב מתוך הנסיבות.

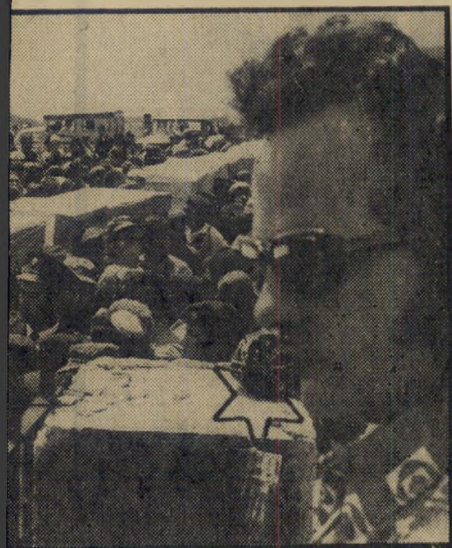
בשעתו זעמה ישראל על ממשלת גר-מניה, על שלמרות הידיעות המוקדמות על כוונתם של מחבלים ערביים לפגוע ב"ספורטאי ישראל באולימפיאדת מינכן, לא הצליחה משטרת בוואריה למנוע מחבורת המרצחים לחדור לכפר האולימפי.

1 הגבעה, במרחק שיבעה קילומטר מגבול לבנון, ממנה ירדו שלושה המחבלים-הרוצחים, שחדרו ביום חמישי, ה-11 באפריל, לקריית-שמונה, במטרה לרצוח ילדים רבים, ככל שיעלה בידם.

„שהמשלה תבוא לגור בקרית-

כ ל הארץ בכתה השבוע עם קריית-שמונה.

החלם והחרדה שתקפו את תושבי עיירת-הספר הגלילית בעיקבות הטבח לאור-היום שהתחולל במרכז עיירתם, היו נחלתם של אורחי המדינה כולה.

משום כך נהרו אלפים מרחוק לקריית-שמונה ביום השישי האחרון. לחלוק את הכבוד האחרון ולהשתתף בהלווייתם של 16 בני העיירה, מתוך 18 הקורבנות שנס' בחו' בה. אלפים אחרים שלחו מיברקים, מיכתבי-הודות, וריפרחים. מאות אלפים אחרים קיוו לחלוק את הכאב, היגון והזעם עם תושבי קריית-שמונה באמצעות מכשיר התיקשורת ההמוני — הטלוויזיה — שיביא את ההלוויה לכל בית בישראל. אלה האחרונים, התאכזבו. ביום שישי האחרון לא שידרה הטלוויזיה את טכס-ההלוויה ההמוני שנערך בקריית-שמונה. בגלל קדושת-השבת, נאמר, נידחה השידור. אולם מלבד קטע קצר וסתמי, שנמשך שניות ספורות, לא שודר תיאור ההלוויה גם במוצאי-שבת. היתה לכך סיבה טובה. הטלוויזיה לא יכלה לשדר את המעמד, שהפך להפגנת זעם ומרי, מהחריפות ביותר שנערכו אי פעם בישראל — נגד ממשלת ישראל ומנהיגיה.

אלפי תושבי קריית-שמונה, שטבת ה-

השר בורח מאימת ההמון המשתולל, שאיים לערוך בו לינץ, נאלץ שר-המישטרה שלמה הילל, נציגו היחיד של הממשל באירוע מחריד זה, להסתלק מהמקום כל עוד נפשו בו, מוקף באנשי מישטרה ומשמר-הגבול.

עשר המת השויה הטראגית האחרונה בבית-העלמין של עיירת-הספר. הכאב ה-

חיבוק של כאב, זעקת אב ששרט את פניו עד זוב-דם, צעקת

מבית מס' 13 עברו ורוצחים לבית
מיספר 15, הרגו בו בשיטתיות,
התבצרו בקומה העליונה הנראית
בתמונה אחרי ההתפוצצות.

4

משגילו כי בית-הספר ריק, חצו הרוצחים בריצה את
רחוב יהודה הלוי, נכנסו לבית מיספר 13, שם רצחו
את אסתר כהן ובתה שולה, בקומת-הקרקע, ויצאו לאחר
זמן קצר להמשך דרך-הדמים שלהם.
בחזית הבית חור חדירה של פצצת בוזוקה.

3

תחנתם הראשונה של הרוצחים היתה בית-הספר היסודי
עליש קורצ'אק, אליו כוונה משימת-הרצח המקורית שלהם.
אלא שתודות לחופשת חג-הפסח היה בית-הספר ריק.

שמונה! - זעקו האבלים

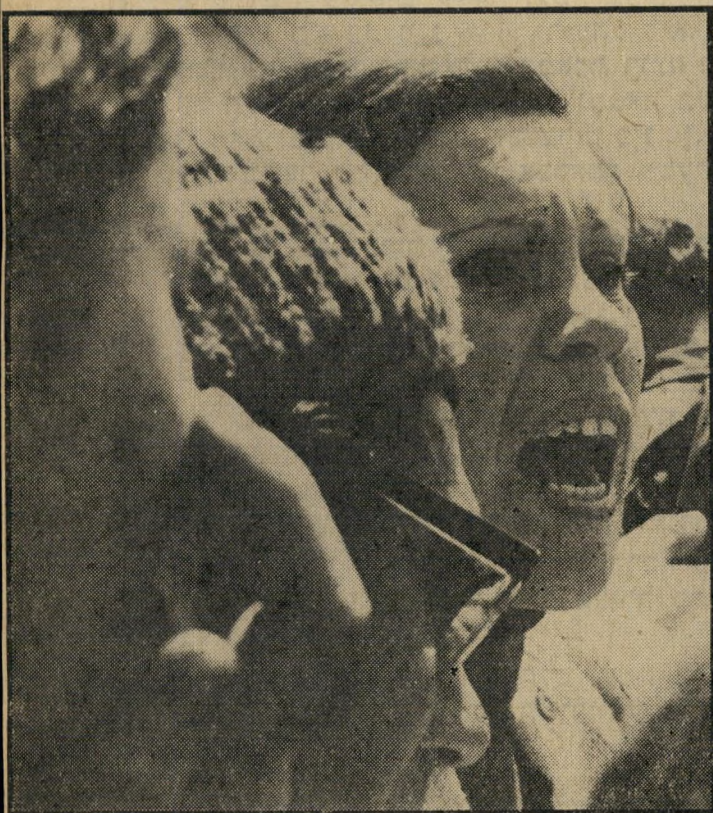
המשתוללים על הבמה, תליה ניצב שר-
המיסטר, זמן קצר אחרי שתחל לשאת
את נאום ההספד שלו. ואומנם, היה זה
נאום שיכול היה להרגיז. בנאום כתוב
מראש, הפריח השר מעל ראשי המתאבלים
מילים שרק הבהירו להם עד-מה אטומה
הממשלה לכאבם ובעייתיהם.
רק תודות לאנשי מישמר-הגבול, שגוננו
עליו והצליחו לחלצו מתמקום במהירות,
ניצל השר הליל מלינץ' בטוח.
גם תפילת אל-מלא-רחמים, נבלעה ברע-
מים אדירים. "איפה דיין? — שיבוא
לגור כאן!" זעקו ברוחות בהמון. "איפה ה'
פרחים של הנשיא — גם הילדים שלנו אי'
הבים פרחים!" זעקו נשים היסטוליות.
"נהרוג כל ערבי שנתפוס!" איימו הפרח-
הים בצווחות.

זעם ההמון, ממנו נחלץ השר הליל, לא
היה מכון נגדו אישית. אבל קריית-שמונה
מצאו בו את הכתובת היחידה אליה יכלו
להפנות את זעמם: ממשלת-ישראל. אך
ממשלת-ישראל לא היתה שם. חבריה ש'
שלחו נציג נוסף לייצגם בהלווייה, אולי
חששו לנסוע. אחרי שהגיעו אליהם הדיוור
חים על הרוחות הסוערות שם.
ואולי היתה זו תחושת-האשמה, שמנעה
מהם להראות את פניהם מול עיניהם ה'
מאשימות של תושבי קריית-שמונה.

פידאיון שבוצע בקירבם עורר בהם ריג'
שות תיכול על נטישתם והפקרתם, צעדו
אחרי 16 זארונוות המכוסים בדיגלי-הלאום,
שנישאו על כתפי חיילים ושוטרים, כשהם
בוכים וזועקים. אבל הם חיפשו כתובת
להפנות אליה את זעקת כאבם, שלשימען
התעלפו גם חיילים, מהקשוחים ביותר.
כתובת כזאת לא נמצאה להם.
כאשר גילה החמון שטוף-הזעם, כי ממ'
שלתי-ישראל כולה לא טרחה לשלוח ל'
הלווייה אלא את אחד מאחורוני שריה,
את השר הבלתי-יבכיר ביותר שלה, שר'
המיסטר שלמה הליל — וזאת כנראה רק
בשל היותו בן עדות-המזרח, שלהם נציר
גות נכבדה בקריית-שמונה — התפוצץ ה'
מתח שנאגר בעיירה במשך השעות שהלפו
מאז הטבח ועד להלווייה — והפך להפגנת'
מתאה אדירה נגד השלטון.
יום קודם-לכן שפכו בני קריית-שמונה
את זעמם על שרידי גופות הרוצחים, ש'
התרכקו לרסיסים בתוך הדירה ממנה קצרו
את קצירי הדמים שלהם. הם התנפלו על
השוטרים שהוציאו את שרידי הגופות על
אלונקות, שרפו אותן באמצע הכביש.
בהלווייה נידמה היה שההמון אחוז'
האמוק עומד לעזוב לנציג ממשלת-ישראל
מה שעוללו לגופות המחבלים. באגרופים
קמצים ובוזקת-שבר התנפלו בני-העיירה

אלפים איש המומים ליוו את 16 קורבנות הטבח
בשארונותיהם כוסו בדיגלי-הלאום, אל מנוחתם
ור הפך במהירות להפגנת-זעם כנגד השלטון.

אבל אילמת, יגון קפוא, עיניים יבשות, יללת יסורים ללא מילים

(המשך מעמוד 16)

מובטחת לו תמיכתם של לפחות שישה שרים בממשלה מבלי שיהיה עליו לנקות אצבע למען מינויו. ניהול האלופים שרון ווייצמן מערכה לקידום סיכויי בחירתם. אריק שרון הציג בגלוי את מועמדותו לתפקיד הרמטכ"ל. למרות שהיה ברור לו כי בקונסטלציה הקיימת במדינה אין כמו עט סיכויי שראשי המערך יאשרו את בחירתו, הוא נפגש עם שר הביטחון משה דיין, ניסה לשכנעו להציע את מועמדותו לממשלה. נערכו גישושים אצל שרים כמו שמעון פרס ויצחק רבין כדי להבטיח את תמיכתם בבחירתו של האלוף שרון. ההפתעה הגדולה במאבק מאחורי רי הקלעים היתה דווקא פטילותו של מפקד חיידהאוויר לשעבר, ה"אדוף" (מיל). עוזר ווייצמן, גם וייצמן מן ניפגש עם משה דיין ודחק עליו להציע את מועמדותו לתפקיד הרמטכ"ל. אלא ווייצמן לא הסתפק בכך, הוא ניהל מגעים שוטפים עם פינחס ספיר וחיים בר-לב, ובשלב מסוים האמין כנראה בכל לב שהוא מועמד ריאלי לתפקיד הרמטכ"ל, כישגם תמיכתו של השר חיים צדוק מוכתחת לו.

הברית בין

בר-לב לווייצמן

מאז הקמת הליכוד ומאז מילחמת יום הכיפורים שינה עוזר ווייצמן את עורו הפוליטי בצורה קיצונית. הוא הפך למתון יותר בדעותיו, הסתייג בשיחות עם ראשי המדינה ממנהיגי הליכוד, ואף הירשה לעצמו לטחוח ביקורת על האלוף שרון. קשריו עם פינחס ספיר היו תמיד טובים. בחוקף היותו מנהל בחברה הימית של יעקב מרידור. אבל לשם קידום האפר שרות למינויו כרמטכ"ל, כרת עוזר ווייצמן ברית עם חיים בר-לב.

בר-לב נפגש קשות מהעובדה שבעת שמשו דיין עמד לפרוש משרד הביטחון לפני כחודש, היה המועמד הטבעי של מיפלת העבודה לתפקיד שר הביטחון רב-אלוף (מיל). יצחק רבין ולא הוא. למרות שהוא שר בכיר יותר, שהקים את רבין בהצטרפותו לממשלה, הועדף רבין על פניו כשר הביטחון במקומו של דיין. בגלל הטינה האישית השוררת בין עוזר ווייצמן ליצחק רבין, היה ברור לעוזר כי אם יהיה רבין שר הביטחון, לא יוכל הוא לכהן כרמטכ"ל. לכן כרת ברית עם בר-לב, אותו הירבה לבקר בעבר, שעל פיה יתמוך הוא בכריזת כשר הביטחון ואילו בר-לב יתמוך בו כרמטכ"ל.

אולם כל הלחצים והשיקולים מאחורי הקלעים התנפצו השבוע אל סלע המציאות. היה זה כשר הביטחון משה דיין קבע בפסקנות כי אסור למנות על צה"ל רמטכ"ל מבחון משום שהדבר עלול להוות פגיעה במוראל המפקדים הבכירים. דיין עשה זאת מסיבה פשוטה. מכל מפקדי המילואים, ייתכן כי היה מעדיף למנות דווקא את האלוף שרון כרמטכ"ל, לנוכח היחסים שנקרמו ביניהם מאז מלחמת יום הכיפורים והשבחים שמחלק לו האלוף שרון בפומבי. אבל הוא ידע שברגע שייצג את האלוף שרון ל"ממשלה", ייתקל הרבה בהתנגדות כדלת ועשוי לגרום למינויו של האלוף טל כרמטכ"ל. האלוף טל הוא עתה ממבקריו החריפים ביותר של שר הביטחון ומינויו כרמטכ"ל היה מפרש כסטירת לחי מצלצלת לדיין. דיין רצה למנוע מצב זה, לכן הציע לבחור רמטכ"ל משורות הצבא.

חופי — המועמד

של גולדה

מבין כל המועמדים ששמותיהם הוזכרו, נותרו לבסוף שני מועמדים סרי פיים: האלוף משה גור והאלוף יצחק ("חקה") חופי, מי שהיה אלוף פיקוד הצפון במלחמת יום הכיפורים וממלא מקום הרמטכ"ל אחרי התפטרותו של דדו. שני הם נראו מועמדים ריאליים לא כל כך משום שהם עונים לדרישות שמחייב כיום תפקיד הרמטכ"ל, אלא בגלל "הפתח" המחזיקי המלחמה. משה גור כיהן כנספח צבאי בוואשינגטון בימי מלחמת אוק

מינוי הרמטכ"ל, מעיד על כך שהנהגה המדינית והביטחונית של המדינה אפילו לא עשתה ניסיון קלוש למצוא אדם שיענה על התביעות שמציב התפקיד עבורו בימים אלה. ההכרעה באחת הישאלות החשובות ביותר בחיי מדינת ישראל, שתהיה לה אולי השפעה גורלית לטווח ארוך על גורל המדינה, נפלה בצורה מיקרית על-פי שיקולים אישיים וכי תתיים צרים, תוך מאבק אנוכי בו הועדף פו אינטרסים אישיים על פני האינטרס העליון של האומה והמדינה.

יותר מאשר אי פעם הוכיחה השיטה זו הפועלת בכל מערכות החיים במדינה וגם במערכת הביטחון — עד כמה היא פסולה, גרועה והרת-אסון.

מה שאירע הוא שכלל לא נעשה ניסיון להציב לתפקיד את האדם המתבקש לפי דרישות התפקיד. נבחר המועמד (מבין) להתייחס כלל לתכונותיו וכישוריו של האלוף גור) שהיתה הכי פחות התנגדות למינויו.

בדיק כמו בתהליך בחירת ראש-הממשלה החדש למדינת ישראל (ראה עמודים 12—13), נבחר האיש שבחירתו היתה הכי פחות מרגיזה.

מועמדים

מחוץ לצה"ל

כאשר הוחל בבירור רשימת המועמדים לתפקיד הרמטכ"ל העשירי של צה"ל, נוצרו שני גושים עיקריים של מועמדים: מועמדים מחוץ לצבא ומועמדים מתוך צה"ל עצמו.

שוב, היתה זו הפעם הראשונה בה היה צורך לחפש מועמדים לתפקיד הרמטכ"ל מחוץ לצה"ל. בקרב המפקדים שפרשו בשנים האחרונות משירות פעיל, הסיבה לכך היתה פשוטה: שיכתב המפקדים היבטירים בצה"ל התדלדלה בצורה ניכרת בתקופה האחרונה. בגלל מדיניות הדחות, פרישות מטעמי גיל וחיכוכים אישיים, נוצר מצב בו לא נותרו כמעט בצה"ל מועמדים ודאיים לתפקיד הרמטכ"ל.

יש בצה"ל קצינים מצוינים ומפקדים בכירים מעולים. יש כן צה"ל מועמדים מצוינים רבים לתפקיד הרמטכ"ל האחר-עשר של צה"ל. אולם נוצר מעין פער בין דוגי בין דור המפקדים הבכירים שקמו עור בתקופת המדינה שי בדרך לבין דור המפקדים שנוהרו וצמחו על ברכי המדינה.

גם אותם מועמדים מעטים בתוך צה"ל, שאוחרו כבאים בחשבון לתפקיד הרמטכ"ל, עמדו בצל סימני השאלה הרבים המרחפים מעל מסקנות ועדת אגרנט. צה"ל לא יכול להרשות לעצמו להעמיד בראשו רמטכ"ל שייאלץ אף הוא להתפטר, אם תימתח עליו ביקורת בהמשך מסקנות ועדת אגרנט.

כך התגבשה קבוצת קצינים בכירים שיפרשו לאחרונה מצה"ל, שראו את עצמם מועמדים לתפקיד הרמטכ"ל, ואף החלו להפעיל לובי פוליטי כדי להגדיל את סיכויי מינויים. הבולטים ביותר בין אלה היו אלוף (מיל) ישראל טל, שפרש רן לפני שבועות אחדים מתפקיד ראש אג"ם, אלוף (מיל) אריאל שרון, ממנהיגי הלחי כוד, שנאלץ פעמיים להתפטר מצה"ל משום שהרמטכ"ל הקודם לא רצה בהמ"ש שך שירותו; אלוף (מיל) עוזר ווייצמן, שאחרי שצנח מתפקיד ראש אג"ם ב"מטכ"ל לשירות בממשלה, נטש את היחיד הפוליטיים והחל לנהל פלירט עם ראשי המערך; האלוף (מיל) ישעיהו גביש, מי שהיה אלוף פיקוד הדרום בתקופת מלחמת ששת הימים, ושהיה בשע"ו מועמד לרשת את תפקיד הרמטכ"ל מידי חיים בר-לב, לפני שדדו הועדף על פניו; אלוף (מיל) מאיר זורע, ראש מינ"הל מקרקעי ישראל, שנאלץ לפרוש מ"צה"ל בשנות ה-60 המוקדמות בשל כישרונו בתרגיל גיוס מילואים.

שישה שרים

בעד טל

בדיוק שהאלופים גביש וזורע לא נטלו חלק פעיל במאבק המתנה לראות איך יפול דבר, ובעוד האלוף טל מאמין כי

21

ספורט טוטו

12

x1

2 ח"לים בשדות חובה
זכו בכרס הראשון
ב-250.000 ₪

x1

x1

השבוע עלה מינום הכרס הראשון ב-275.000 ₪

x1

x1

מינום הכרס הראשון ב-600.000 ₪

x1

x1

יום חמישי — המועד האחרון למסירת הטפסים

x1

x1

עשה לך מנהג קבוע — מלא טוטו כל שבוע!

x1

מספר נבואות ותשובות מכתבי הקודש לזמנינו

בתקופתנו מדבר ה' לאנושות כולה על-ידי התגשמות ברורה של נבואות שבכתבי הקודש. נביא מספר דוגמאות:

תקומת מדינת ישראל כולטת מאוד. ב-29.11.74 (ההח' לטה באו"ם להקים את מדינת ישראל) התגשם ישעיה, פרק: ס"ו פסוקים 8—9. דגמי עליה ישעיה: י"א 11—12! כ"ז 12, מ"ג 5—6. ירמיה: ל"א 6—10 ועוד. אבל כאן נשאלת השאלה: הבאמת רוצה ה' שזה יהיה על חשבון אחרים. תשובה לכך נמצאת ביחזקאל: מ"ג 22—23, ובישעיה: א' 27, ובדברים כ"ז 19. ומה בקשר למלחמת בני אברהם: ישעיה: י"א 14 וזכריה: י"ד 21.

אבל גם כן דברים אחרים של זמנינו חזו הנביאים לדוגמה ראה נחום עיר עם תנועה סואנת ברחובותיה (ב', 5) ועובדיה ראה בפרק שלו חללית (פסוק: 4) בחזון יוחנן כתוב על התקפות מהאוויר (ח' 7) ומלחמה גרעינית (ח' 13—8) בפסוק: 10 יש תיאור מדויק של טיל גרעיני עם התוצאות הקטלניות.

יתכן שהתאולוגים המקצועיים לא יכולים לראות את זה. אבל אכן איש מדע אחד בשם ברנרד פי הגיע לאמונה אחרי שהוא קרא את חזון יוחנן.

כאמור אלה רק דגמים. יש עוד הרבה פסוקים שאת התגשמותם ניתן לראות כבר בצורה פחות או יותר ברורה.

כך יכולים כתבי הקודש בהחלט לעמוד במבחן מציאות הוגן ועובדתי. בעתיד נביא תשובות על השאלות העמויקות שבחיי אדם.

לאלוהים הכבוד והתפארת לעולמי עולמים

טובר האלוף חופי נראה כמי שעשוי לצאת בקי ביותר, מכל מפקדי צה"ל בדורו ועד אגרנט.

עוד לפני שנפלה ההכרעה, הבהיר חופי כי יראה במינויו של האלוף גור כי רמטכ"ל הבעת אי-אמון בו ויאלץ להתפטר משרות פעיל בצה"ל. ראש הממשלה, גולדה מאיר, תמכה מוצהרת בזה. חופי במועמדותו של האלוף חופי. אבל משה דיין העדיף את האלוף גור.

בשבת האחרונה, כאשר נראה היה כי דיין עומד על מינויו של האלוף גור, הסתמנה מגמה לדחות את הדין בבחירת הרמטכ"ל. נראה היה כי ייעשו מאמצים למנוע מדין להכתוב לממשלה את הרמטכ"ל הבא. אלא שאז נפלה ההפתעה. בישיבת הממשלה ביום הראשון הי שבוע הועלה לדין נושא בחירת הרמטכ"ל. כמעט לכל אחד משרי הממשלה היה מועמד משלו. אבל רק משה דיין הציע את האלוף גור כמועמד.

"האם יש למישהו מועמד אחר?" שאלה גולדה מאיר.

איש לא ענה. יגאל אלון הציע אמנם לדין חות את ההצבעה. אבל כאשר התגרה בו משה דיין ושאל: "האם יש לשרה-חנינו מועמד אחר?" השתתק אלון והסיר את התנגדותו לבחירת הרמטכ"ל.

כשנערכה ההצבעה הצביעו כל השרים, כולל אויביו המושבעים של משה דיין, בעד הצעתו של שר הביטחון. כדי למנוע מצב, העלול להשיג פגיע על מוראל הצבא, בו ימונה רמטכ"ל תוך התנגדות העדפו יריבו של דיין להקים את ידיו ולהיכנע, בנושא זה גורלי ומכריע.

ההכרעה נפלה וצה"ל איבד עוד אלוף בכיר. אחרי שהאלוף חופי הודיע על פרישתו. כך נקבע תקדים נוסף: בפעם הראשונה מונה רמטכ"ל שלא היה קודם לכן ראש אג"ם. וכאשר מונה כראש אג"ם האלוף הרצל שפיר, היתה זו הפעם הראשונה שלתפקיד זה מונה מי שלא כיהן קודם כאלוף פיקוד.

חזרה על תרגיל

בן-גוריון

מה שאירע השבוע מזכיר בדין קנות את תרגיל מינוי הרמטכ"ל של דוד בן-גוריון בשנת 1953.

בן-גוריון, שכיהן אז כראש-ממשלה ושר-ביטחון, עמד לפרוש לשדה-בוקר. הוא מינה תחתיו את פינחס לבון, מי שכיהן עד אז כשר-החקלאות. כשר-הביטחון, אבל כיבוי לא היה מוכן למסור לשר הביטחון החדש את צה"ל סתם כך. יום אחד לפני פרישתו מינה רמטכ"ל חדש לצה"ל. הוא החליף את רב-אלוף מרדכי מקלף במשה דיין.

משה דיין היה בבחינת פצצת זמן מתחת לכיסא של לבון, נר עד להכתיבה את חזרתו של בן-גוריון למשרד-הביטחון. מה שאירע אחרי-כך, שהוכיח לפרשת לבון המפורסמת, היתה תוצאה ישירה של מינוי רמטכ"ל לפני הפרישה ממשרד-הביטחון.

כתלמיד נאמן של דוד בן-גוריון, חזר משה דיין על התרגיל של רבו. הוא יודע ששנותיו במשרד-הביטחון ספורות. תוך ימים מספר או תוך כמה חודשים, הוא יאלץ להיפרד מתפקיד שר-הביטחון. דבר שהוא אינו רוצה בו. הוא רואה את עצמו כשר-הביטחון הנצחי של ישראל. הוא רוצה שהעם יידע, גם אחרי שגא ייהיה עוד שר-הביטחון, כי בתנאים של ישראל הוא שר הביטחון האפשרי הטוב ביותר. אולי הוא אינו מושלם. גם הוא עושה טעויות ומחדלים. אבל הוא הטוב שבאפשרויות. כרי להוכיח זאת וכדי שהעם יפוזר עד ברכיו ויקרא לו לחזור לתפקיד שריהביי טחון, דרוש שמי שיבוא במקומו של משה דיין לא יצליח בתפקיד.

בחוג מקורביו אמר דיין על בחירתו האחרונה: "אין לי ברירה אחרת. כי שבעיות גורליות של המדינה מונחות על כף המאזניים. עושה דיין הכל כדי להכיל את שר-הביטחון הבא.

תומרקין:

..צי"ץ מחנך לאנדרטה

מטעמים אישיים נגדי?

צי"ץ מתנבז די שוב, התרתה הפסל יגאל תומרקין, כאשר נודע לו כי ראשי-העיר החדש של תל-אביב, שלמה להט, שקול את הפסקת הקמת אנדרטת השואה בכיכר-מלכי-ישראל. על-פי תוכנית שנקבעה מראש אמורה היתה לקום השנה לקראת יום השואה והגבורה, בכיכר שברחבת עיריית תל-אביב, אנדרטה ענקית עשויה זכוכית ופלדה, שנועדה לסמל את השואה התקוממה ואף זכתה להקרא בשם זה. את האנדרטה ייכונן יגאל תומרקין.

בג"צ נגד

אנדרטה

ב כיכר מלכי ישראל נערכו כל הרכנות לקראת הצבתה של האנדרטה.

בכלל יגאל גם גרם לנוק רב לכיכר מלכי ישראל. מומחי העירייה מעריכים שהנוק מגיע ל-40 אלף לירות. הפועלים שעבדו מטעמו של תומרקין שברו את המרצפות של הכיכר וזרקו אותן לתוך בריכת הים.

העירייה

בסיס צבאי

ל יגאל תומרקין עצמו נודע הדבר בדרך מוזרה. מספר יגאל: "כאשר נודע לי שצי"ץ יהיה ראש עיריית תל-אביב, פניתי אליו במכתב וביקשתי לדעת מה קורה עם האנדרטה. ביקשתי גם לעזור לי לשחרר מצה"ל שני אנשים, חיים פיסריק ווילי הרשקוביץ, שעובדים איתי על הקמת האנדרטה. חשבתי שיהיה זה מן הראוי כי ביום השואה והגבורה תעמוד כבר האנדרטה בכיכר מלכי ישראל. בנוסף לכך גם חשדתי בצי"ץ שהוא עוין אותי, ורציתי לבדוק את הדופק. קיבלתי ממנו מכתב שהעניין נמצא בדריקה. למען האמת, חשבתי שהעניין ש-ממצא בבדיקה הוא עניין שיחרור האנשים מצה"ל ולא ענין הקמתה של האנדרטה. לא תיארתי לעצמי שהדבר יגיע לידי כך. לפני כמה ימים, כשהאנדרטה כבר היתה מוכנה, עברתי בכיכר מלכי ישראל וראיתי שהשלט המכריז עליה נעלם. התבוננתי במקום, וראיתי שנעשו שם כל מיני עבודות לא ברורות לי. התקשרתי עם הקבלן שלי לעבודות-הבטון, בנימין זילברמן, ואז נודע לי שהוא לא עשה במקום דבר. "התברר שצי"ץ שלח פועלים, וללא כל רשות ביצע במקום עבודות שאסור היה לו לבצע. הבנתי שהוא מתכוון לנהוג בעיריית תל-אביב כאילו היתה בסיס צבאי, שהוא מפקדו. אומנם ידעתי, שצי"ץ עוין אותי, אך לא תארתי לעצמי שהוא יחליט למנוע את הקמת האנדרטה, שעליה החלט עוד לפני שנבחר כראשי-העיר. "זה לא היה הסיכסוך הראשון שלי עם צי"ץ. לפני הבחירות, כאשר נודע כיצד

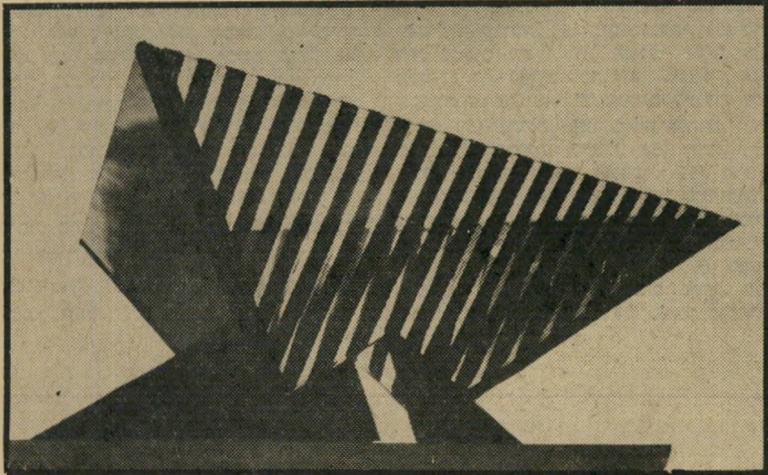
צי"ץ:

..יגאל מעריך רק מה

שנעשה עם שינאה?"

לראשי-העיריית תל-אביב, שלמה להט גירסה שונה על הפרשה. הגיב ראשי-העיר השבוע: "הסיפור של יגאל... מה שם המישיפה שלו? כן, תומרקין, הוא רק 20 אחוז מהאמת. כל מה שהוא אומר זה בילבול-מוח. בכלל למדתי מהענין הזה לי דעת שיגאל מעריך דברים רק כאשר הם נעשים עם שינאה. לעצם הדבר, אני פשוט החלטתי להעלות את העניין הזה לדין בעירייה. הסיבה לכך היא המחלוקת ש-שלי לנושא האנדרטה היא חיובית. כן, המועצה רשאית להחליט על איי הקמת האנדרטה, אבל אינני יודע איך היא מועצה תחליט. אם אני אצביע בעד הקמת האנדרטה? אינני יודע. אולי בכלל לא אעלה את העניין להצבעה. אני פשוט אבדוק שוב את הנושא."

המתאבן סביב

האנדרטה

לפחות אדם אחד, פרט לתומרקין, איננו שלם עם הסיכוי שהאנדרטה לא תוקם. האיש, שרה-שיכון יהושע רבינוביץ, חת-ליט להילחם נגד מגמתו של להט לא להקים את האנדרטה.

"על ההחלטה של צי"ץ נודע לי רק לפני ימים מספר, סיפר. "עוד לא הספקתי לבדוק הנושא. בכל אופן, בדעתי לפעול למען הקמתה של האנדרטה. לדעתי, האני דרשה הו חיונית לתל-אביב."

הפסל יגאל תומרקין, "האנדרטה עצמה לא משחקת שום תפקיד בעניין הזה. צי"ץ החליט לבטל את הקמתה מסיבות אישיות נגדי בלבד."

ניהל משאומתן עם פינחס ספיר על הצטרפות למיפלת-העבודה, התרגזתי וכתבתי מכתב למערכות-העיתונים, בו הסברתי בדיוק את מה שאני חושב עליו. אחרי כל זה, ברור שהוא החליט להתנכל לי.

בילבול

מוח

לש בינינו טינה, אך לא תיארתי לי שהוא תגיע למימדים כאלה מצידו. הוויכוח בינינו מתנהל דרך מכתבים. אני כותב לו בכתב-יד, והוא משיב לי במכתב על טופס של העירייה מודפס במכונת כתיבה.

מאחרי המסך

קשה למצוא מנהל

● קשה למצוא מנהל לרדיו ולטלוויזיה, בכך נכחו השבוע עובדי שתי תחנות אלה. מנהל הרדיו, **משה חובב**, יצא לפני שבועיים לכנס של איגוד השידור האירופי בפורטוגל. כמנהל-הכפוף מונה **מיכל זמורה**, רעייתו של השופט **חיים כהן**. אולם זמורה החליטה לנסוע לחו"ל, עם בעלה, וכך נאלצו למנות לרדיו מנהל שלישי, תוך שבועיים, הוא **עמוס גור**, ראש מערכת-החדשות של הרדיו. גם בטלוויזיה נערכו בשבוע שעבר חיפושים למנהלים זמניים. **ארנון צוקרמן** נסע לחו"ל, ומינה במקומו כמנכ"ל הטל-וויזיה בפועל את **יצחק ("צחי") שמי עזני**. אך שמעוני חלה, וכיום מנהל את הטלוויזיה כולה **סלים פתאל**, מנהל מחלקת התוכניות הערביות בטלוויזיה הישראלית.

חדשות בסגנון חדש

● נסיון חדש לעיצוב מהדורת חדשות בטלוויזיה, הוצג בתחילת השבוע בפני ראשי מחלקת החדשות. יומי הי נסיון הם **עמוס ארבל** ועמיתים ניר, שניצבו מהדורת-חדשות מסכמת (המהדורה האחרונה). כשהיא מבוססת על הגשת החומר ועריכתו על-ידי הכתבים עצמם, כאשר כל כתב ימשש כקריין-עורך ביום אחר, בתורנות.

השניים טרחו והכינו מהדורה לדוגמה, המבוססת על עיקרון של יחידות-חדשות קצרות הבנויות חטיבות-חטיבות ובאולפן דמוי החדשות חי וסוגן.

הדגם, אותו הציגו השניים השבוע, זכה להדים חיוביים ביותר ויוצא לאישור סופי כבר בשבועות הקרובים. זאת, לאחר שהסתבר כי השינוי המוצע לא ידרוש תור ספת כוח-אדם או תקציב.

מרוץ ח"כים אל המצלמה

● לאחר כישלון מערכת החדשות לפי גישה חדשה, בעת פירסום דו"ח ארגנט, נראה כי לגבי כיווני האירועים הפוליטיים של השבוע שעבר מגיע למערכת זו צל"ש קטן. הדיווחים זרמו לאולפנים בירושלים ובתל-אביב בשטף, ושודרו בהמירות, כמעט כמו ברדיו.

אולם עיקר השבחים מגיעים למערכת תל-אביב. ביום התפטרות הממשלה זומנו לאולפן בתל-אביב תשעה חברי כנסת. אך לראש מערכת החדשות של תל-אביב, **דן רביב**, התברר כי באולפן המיושן העומד לרשותו אי-אפשר לצלם תשעה אנשים בעת ובעונה אחת. המצלמה באולפן קבועה, ומכוונת לעבר ספסל עליו יכולים לשבת רק שלושה איש ביחד. בגלל קוטנו של החדר אין כל אפשרויות לזיזתו.

דן ערך עם מרואייניו משך חצי שעה חזרה בה שינוי החיכים הניכדים מילות קוד, אשר לפיהן יידעו מתי עליהם להיכנס מהחדר הסמוך מבלי שירגישו בהם, ומתי עליהם לצאת — שוב מבלי שירגישו בהם. כך אירע שבעוד חברי-הכנסת מתרוצצים בגיממה והחוצה על קצות-אצבעותיהם, נדמה היה לצופים בבית כאילו הם יושבים כולם יחד באולפן. רק תקלה אחת קרתה, בעת שח"כ שור למית אלוגי שכחה את הקד שלה ולא עזבה את הספסל שמול המצלמה. רק לי אחר שאותה לה סימנים נואשים, יכולים היו הצופים בבית לראות את מחצית גור פה של ח"כ "מתפלח" מהאולפן.

גמסר, כי בעקבות ההיכרות שעשו ח"כים עם האולפן הנמצא בבניין בן 75 שנה בקריית בת-אביב, החליטו כמה מהם להעלות שאלה זו בוועדת הכספים של הכנסת. אולם בינתיים החליטה הטלוויזיה, שכתביה התלוננו כבר מזמן על האולפן התלל-אביבי, שאינו תואם את הצרכים, למצוא פיתרון-ביניים, ובעוד חדש עומדים להרוס את אחד מקירות האולפן, בי מטרה להרחיב אותו. אולי כך ניתן יהיה סוף-סוף לתעמדי באולפן שתי מצלמות במקום אחת, להגיד דיל את כושר-התימרון, לצלם משתי זוויות שונות לפחות, ולהשגיר את הקיפאון ש'אפף עד היום את הראיונות המצלמים.

גלי צה"ל מערערת

● על החלטת מועצת רשות השידור

דור בדבר הפסקת השידורים בתחנה היצבאית מידי-לילה בשעה שתיים אחר חצות וחידושם בשעה שש, מערערת תחנת גלי צה"ל.

המפקד בפועל של התחנה, **מרדכי נאור**, פנה בעניין זה אל ראש אכ"א, אלוף הרצל שפיר, אשר העביר את היפנייה לשר-הביטחון. גמסר, כי בפנייה שתיערך בנושא זה בין שר-הביטחון לבין שר-התעמולה **שמעון פרס**, יחליטו הי שניים להעביר את הנושא לדיון חוזר בי מועצת רשות-השידור.

מיפגש אמנים יחזור

● תוכנית הבידור בשידור ישיר, מיפגש אמנים, אשר על הפסקתה גמסר לפני שבועיים, תחודש את ימיה כקדם. אם כי תחת שם אחר. זאת, לאחר שהטלוויזיה הגיעה למסקנה כי שידור ישיר מאולפן חסכוני הרבה יותר מעריכת תוכניות. אך בינתיים לא נשאר מנהל-התוכנית, **אהוד מנור**, מחוסר עבודה. יחד עם הבמאי **יעקב אסף** הם מחדשים את הי תוכנית **מנור**, עמ, אשר הוצגה פעמיים לפני המלחמה, עם **הרשל** (ארני) **ברני דוי** וחזרה אלברשטיין.

דליה לביא, הנמצאת עתה בארץ, כבר הסכימה להופיע בתוכנית אחת כזו, והכוונה היא להציג בעתיד תוכניות עם **אסתר עופרים**, גדי יגיל ועוד. שתי התוכניות הראשונות תארחנה את **יוסי כנאי** ו**יושנה דמארי**.

צנזורה על יקויראש

● התוכנית שעדיין לא נולדה, ניקוי ראש, נמצאת בסכנת גניזה עוד קודם שהוקרנה התוכנית הראשונה.

התוכנית, שכוונתה היתה להיות תוכנית-הסאטירה היקורתית של הטלוויזיה הישראלית, היתה צריכה להתחיל החדש, אולם בהודעה של הטלוויזיה גמסר כי היא תידחה לחדש הבא, משום שעורך התוכנית ומפיקה **מרדכי (מוטי) קירשנב** אדם החליט לצלם מספיק של תוכניות לפני התחלת ההקדמה.

אולם האמת היא שלקירשנבאום גמסר כי על התוכנית להיות תוכנית המוריס-טית ולא סאטירית, ולכן הוא מסרב לי המשיך בהכנות. עד שלא יוחלט בבניין התיאטרון אם לניקויראש מותר להיות סאטירה או עליה להיות עוד תוכנית-כ"י דור אחת, לא תוצג התוכנית.

ירושלם ליבני לגלי צה"ל

● המנהל החדש של רשות השידור, **יצחק ליבני**, חילק את זמנו בשבועיים האחרונים בין בית רשות-השידור בירושלם לבין תחנת גלי צה"ל ביפו. הסיבה לכך היא שלבני החליט להשאיר ירושלה גדולה למי שיחליף אותו בגלי צה"ל, ועבר משך השבועיים הללו על הכנת רשימה בת 40 תוכניות חדשות לתחנה הצבאית.

בין היתר הוציא מידי **מני פאר** את המונופול על התוכנית המשודרת יום-יום בין השעות שתיים וארבע אחר-צה, ושיתף את **גיסה אלמגור** ו**רם עברון** בהגשת תוכניות אלה. גם אל התוכנית ציפורי לילה יצטרפו עורכים-מגישים חדשים, ביניהם **שייקה בן-פורת**, אשר יקדיש את תוכניתו, שתשודר אחת לשבוע, חצי שעה אחר חצות, למעשים טובים.

התוכנית בימת רדיו תחזור, השידורים הראשונים יהיו שלושה המשכים של אחריקה מאת **פראנץ קפקא**. ירחון הספרות והאמנות, אמות, אשר שבק חיים בעת הי מלחמה, יחזור אף הוא לגלי צה"ל.

תוכנית חדשה לגמרי היא תוכניתו של העיתונאי **לוי יצחק הירושלמי**, אשר תיקרא שני צוותים. באולפן יישבו שני צוותים, האחד של מינאנים, פרופסורים ואנשי-רוח ותשני של אנשים אשר ייבחרו באופן מקרי ברחוב. הצוות של אנשי הרוח ידון בנושאי חולין, ואילו הצוות של ה"עמך" ידון בבעיות העומדות ברומו של עולם, כאשר לכל אחד משני הצוותים תינתן זכות לקרוא קריאות-ביניים.

נראה שלליבני קשה להיפרד מגלי צה"ל, והוא אף ימשיך להיות בעליה של פינה קבועה בתוכניתו של **יוסף (טומי) רפיר**, הערב.

1911

השולח הזה

תשובה

10	9	8	7	6	5	4	3	2	1
		15		14		13	12		11
			19			18	17		16
25			24		23	22	21		20
	30			29		28		27	26
		35			34	33	32		31
			42	41	40		39	38	37
								43	
	48		47		46		45	4	
54		53		52		51		50	49
			60	59	58		57	56	55
				64		63	62		61
69	68			67		66			65
		74		73			72	71	70
				77		76			75

מאונך: עניו, שפלי-דוח. (2) שם-גידודך ל.טמבל. (3) "סופר-סטאר", בעברית. (4) הב! (5) האות השלישית בא"ב העברי. (6) איבדה את נולדה. (7) נערה. (8) חולשה, רכובות. (9) מהפרשות הגוף. (10) רסיסי לילה. (11) גבעה קטנה. (12) נהר באפריקה. (13) מידת-לח קדומה. (14) מספיק לי! (15) צבירה. (16) אות, סימן. (17) ערימה קטנה, בדרך-כלל של אבנים. (18) סודר. (19) כעס גדול. (20) כוחו. (21) מין משקה. (22) כוס יבש ולח קדומה. (23) כיב מוגלתי. (24) סיי דור במקום משלו. (25) הגיוכר לעיל. (26) מקל-כביסה. (27) מורסה. (28) "פנצ'ר". (29) שבעה נטשה. (30) כל הגשים בעולם. (31) איוב. (32) נתינה. (33) מילת-אזהרה. (34) חן! (35) תזמורת, בלע"ז. (36) ידית. (37) שרעה עדינה בקצה העפפה. (38) מושם באף הבהמה. (39) שר. (40) ...הוללותו. (41) שחק גריניי-תבואה. (42) בודק עניין לפרטיו. (43) ההיפך משקר. (44) תלמוד-תורה ("ר"ת). (45) עשרים-ושש. (46) אחת הגפיים. (47) תעלתימים סביב חומה. (48) הכה! (49) נגמר, נשלם. (50) תואר הולנדי.

מאונך: (1) שליטות מונרכיות. (2) שמו הפרטי של דה-מופאסאן. (3) משקה מסורתי העשוי מסלק. (4) דומה ל... (5) דרכים וגם שמה של עיירת-פיתוח. (6) קלע, שור. (7) כר. (8) לדוגמה. (9) חוק. (10) קן משפחת. (11) מסולם התווים. (12) אחי הבעל או האשה. (13) תורת הגזע. (14) קיי בוך בעמק יזרעאל. (15) עזרתים. (16) ציה, מדבר. (17) בהמת-משא ממשפחת הבקר. (18) גבה. (19) האות החמישית בא"ב הי עברי. (20) מילת-קריאה לסאב. (21) כיתה דתית. (22) בתי-קול. (23) יבשת קרח. (24) מטבע צרפתי. (25) תבואה. (26) דמות צורה. (27) חיות-בית גסות. (28) מוסד פני נגסי. (29) קיבוץ ליד ירושלים. (30) המחזו השייך לברון. (31) נאמר ש... (32) משח בטיח. (33) מכונית-מיסטר. (34) כלי-הפיר. (35) פישור ובין צדדים. (36) אציל. (37) לקיחת סחורה במחיר. (38) עיקוב אחרי. (39) ירחון-אופנה אמריקאי. (40) מינהג בי ראש-השנה העברי. (41) מאור קטן. (42) שיטת ניהול.

חשבוע 1911

זוהי חידה חשבונית. כל ריבוע מסמל סיפרה. לאותן הספרות יש אותם סיפנים. בעזרת של פעולות חיבור, חיסור, כפל וחילוק, יש למצוא איזו סיפרה מציין כל סמל של ריבוע.

$$\begin{array}{c}
 \begin{array}{|c|c|c|c|} \hline \blacksquare & \blacksquare & \blacksquare & \blacksquare \\ \hline \end{array} - \begin{array}{|c|c|c|c|} \hline \blacksquare & \blacksquare & \blacksquare & \blacksquare \\ \hline \end{array} = \begin{array}{|c|c|c|c|} \hline \blacksquare & \blacksquare & \blacksquare & \blacksquare \\ \hline \end{array} \\
 \\
 \begin{array}{|c|c|c|c|} \hline \blacksquare & \blacksquare & \blacksquare & \blacksquare \\ \hline \end{array} + \begin{array}{|c|c|c|c|} \hline \blacksquare & \blacksquare & \blacksquare & \blacksquare \\ \hline \end{array} = \begin{array}{|c|c|c|c|} \hline \blacksquare & \blacksquare & \blacksquare & \blacksquare \\ \hline \end{array} \\
 \\
 \begin{array}{|c|c|c|c|} \hline \blacksquare & \blacksquare & \blacksquare & \blacksquare \\ \hline \end{array} - \begin{array}{|c|c|c|c|} \hline \blacksquare & \blacksquare & \blacksquare & \blacksquare \\ \hline \end{array} = \begin{array}{|c|c|c|c|} \hline \blacksquare & \blacksquare & \blacksquare & \blacksquare \\ \hline \end{array}
 \end{array}$$

דבר בלתי־אפשרי קרה לבמאי הסידרה „משימה בלתי־אפשרית” - הוא אולץ להסתלק מהקתדרה ומהארץ

רִימוֹ אִתִּי לאורך כל הדרך, הכר רינו השבוע במאיהטלוויה האמריקאית הדגול דון ריצ'רדסון, כשדמעות בעיניו, ולא זו בלבד אלא שהם רימו גם את הסטודנטים שלהם!
האשמה חמורה זו כיוון הבמאי האמריקאי קאריהודי בן ה־56 אל שילטונות אוניברסיטת תל־אביב, אשר בחוג לקולנוע ולטלוויזיה שלה בא ללמד לפני כשנה וחצי, כאשר עלה לישראל מארצות־הברית עם אשתו לורה, הצעירה ממנו ב־30 שנה. בימים אלה מתכונן דון ריצ'רדסון, שתקי-

„רימו אותי!”

והתו הגדולות התנפצו אל סלע המציאות הישראלית האכזרית, לעזוב את הארץ.

מלאכת־בראשית

מִן קֶצֶר לאחר עלייתו של ריצ'רדסון לישראל דווח בעיתוני ישראל, בהביט לטה רבה, על תרומה כספית גדולה שינתקבלה לטובת אוניברסיטת תל־אביב. היתה זו תרומתה של גרייס קלי, נסיכת מונקו ושחקנית־הקולנוע לשעבר, כאות מחקר לאיש אשר לימד, חניך והדריך אותה בצעדיה הראשונים בהוליווד, והיה אחראי במידה לא־מבוטלת לשם העולמי שקנתה לה.
אך גרייס קלי אינה שחקנית־הקולנוע

דון ריצ'רדסון מביים את אנדריו דאגן בסידרת הטלוויזיה **„The Lancers”**. בתמונה מימין: במאיהטלוויה הנודע ריצ'רדסון, שעלה ארצה בתקווה לשפר נכנס למציאות האקדמית הישראלית

בתפקיד

בגלל ענייני היפות של ריצ'רדסון בלבד. האמת הכאובה היתה שמאז החל החוג פועל, לפני שנה וחצי, גילו ותלמידיו התימרמרו רבה על רמת־הלימודים הנמוכה, על חוסר־האיוון בין המיקצועות, על חוסר־ניתהלימודים הלוקייה, ועל המחסור בצידוד מתאים. את התמרמרותם הביעו הסטודנטים בשורה של עצומות שהגישו לדיקן הרקולטה ולמרציו — ובכך עזר להם ריצ'רדסון — אך ללא־הועיל. כל בקשו־יתיהם לצידוד אלמנטרי, נפל על אוזניים אטומות.

לבסוף נאלץ ריצ'רדסון להיכנע. „במשך כל שנותי בהוליווד לא נלחמתי כשם שלחמתי למענכם בשנה האחרונה”, אמר לתלמידים שבאו אל ביתו לבקשו לחזור אל הקתדרה שלו. „אם אני עוזב, הרי זה בגלל סיבה אחת בלבד — חוסר־הישרו!”

לאחר שתחלתו לעזוב הפכה סופית, יכול היה דון ריצ'רדסון המאוכז לגלל בפני תלמידיו את סיפור מאבקו הנואש במסכת התככים של האוניברסיטה.

הזמנה

לעזור

„אֵשֶׁתִּי וְאִנִּי” סיפר ריצ'רדסון, „הגענו ארצה מתוך תיקוה לשינוי. גישאנו בניירורק חצי שנה לפני עלותנו ארצה, וחפישנו דרך־חיים חדשה. מהגשת, אפילו הרפתקנית, מייד לאחר שעלינו ארצה נכנסנו למרכז־הקליטה באשדוד, ללימוד עברית.

„באותה תקופה הקרינה הטלוויזיה הישראלית את הסידרה ארנ, אותה ביימתי בארצות־הברית. אנשי־הטלוויזיה באו לי־ראיין אותי, ובעיקבותיהם הגיע פרופסור משה לור, דיקן הפקולטה לאמנויות ו־תיקשורת באוניברסיטת תל־אביב, לשוחח אתי.

„פרופסור לור סיפר לי שמטרתו היחשובה ביותר היא לקדם ככל האפשר את רמת הטלוויזיה והקולנוע בארץ. חלומי הגדול, כך סיפר לי, הוא להקים באוניברסיטה חוג מעולה למיקצועות אלה. לי־לך מושג כמה אתה, מר ריצ'רדסון יכול לעזור בכך?” אמר לי.

„אומנם, שמחתי מאוד על ההזמנה, אך אמרתי לפרופסור לור שלא אוכל לקבל את המשרה המוצעת, אלא־אס־כן אקבל פרופסורה מלאה, כפי שהזלם את מעמדי ואת נסיוני הרב. בנוסף, ביקשתי מיניו שיעמיד אותי מעל לכל המרצים האחרים בחוג. פרופסור לור הבטיח לי את קיום שתי הדרישות גמ־יחד.

„בעקבות הבטחות אלו עברנו, אשתי ואני, מאשדוד לתל־אביב, להתגורר בסמוך לאוניברסיטה. בינתיים בדק פרופסור לור את כל ההמלצות שהבאתי. גם זאב בירגר, (המשך בעמוד 26)

בשנות ה־40 בייס ריצ'רדסון על בימות ברודוויי מחזות דרמטיים בי־כיובן של גדולות כוכבות־הבמה של ה־תקופה. ועם המצאת הטלוויזיה עבר מייד לעבוד בתחום־התיקשורת החדש, שנתגלה כבעל אפשרויות בלתי־מוגבלות כימעט.

שש־מאות

סרטים

תִּדְ זִמֵּן קֶצֶר הפך להיות עמוד־התווך של תעשיית הטלוויזיה האדירה בי־ארצות־הברית. במשך 35 שנים תמימות עד לעלייתו לישראל — בייס לא פחות מ־6000 (!) סרטי־טלוויזיה, אשר הוצגו בכל־לחבי העולם, הישגיו עלו על אלה של כל כמאי־טלוויזיה אחר.

בין הסדרות שביים, אשר זכו להצלחה מיוחדת וחלקן הוצגו כבר בארץ, ניתן למצוא את משימה־בלתי־אפשרית, ארנ, בוננזה, הנקמנים, ועוד רבות אחרות. ועל פעולתו הברוכה בתחום הטלוויזיה זכה ריצ'רדסון באחדים מהפרסים הנודעים ביותר בעולם, וביניהם פרס האמי (האוסקר של הטלוויזיה), הפיבודי והטליווניה.

את שירותיו כבמאי הספיק ריצ'רדסון להעניק כבר לחברות־הסרטים הגדולות בי־יחתי, כמו האחים וורנר, אוניברסל, פוקס המאה־העשרים, פאראמונט ומטרופוליטן־מאיי. הוא גם שימש כמרצה באוניברסיטאות של קולומביה וניו־יורק, ולימד בי־בית־ספר לאמנויות במה של אמריקה, הנחשב כמוסד המיקצועי המעולה ביותר ללימוד הקולנוע בארצות־הברית.

נראה כי רק אוניברסיטת תל־אביב לא ידעה להעריך כהלכה את האוצר שנפל בחלקה כמתת־משמים.

מסכת

תככים

בִּאוֹניברסיטת תל־אביב נמצא מי שהחליט, כי ניתן להסדר גם ללא עצותיו של הבמאי המנוסה הזה. כאשר ניבנה אולפן־הטלוויזיה בפקולטה התל־אביבית, לא נועצו בו, ואומנם, האולפן שניבנה גרוע ביותר, אינו מתפקד כראוי. כאשר דרש ריצ'רדסון, בישיבת המרצים, איכות מיקצועית גבוהה יותר בהמת לימודי הטלוויזיה באוניברסיטה, זכה בניצחון קול־נית מצד מרצה ישראלי, בנוסח: „שתוק! אין לך מושג בטלוויזיה!”

צעקה זו, שבאה מפי מרצה צעיר, בי־שנות ה־20 לחייו, שמאילו תלמידיו מעידים בו כי הוא חסר ניסיון מיקצועי, היתה היקש התאווה. האיש הגאה נפגע עד עומק נישמתו, הגיש את התפטרותו.

כאשר נודע לסטודנטים דבר התפטרותו של ריצ'רדסון, החליטו מייד על שביתת־אוהרה, בדרישה להחזירו. ההלסתם של הסטודנטים לשבות לא באה

בוא אלינו ונראה לך את יתר הלנצ'יה

מאירופה הובאו מכונאים מוסמכים אשר ישארו בארץ על מנת לפקח ולהבטיח את השרות המבוקר לכל מכונית לנצ'יה. לנצ'יה בישראל מבטיחה באופן רשמי לעשות כל מאמץ על מנת להעניק את שיה השרות לכל בעלי הלנצ'יה.

יד ביד עם השרות הוקמה גם מח' חלפים אשר גם בה הושקעו מאות אלפי לירות. לנצ'יה בישראל מאפשרת אספקה מיידית של כל חלקי הרגוע הנדרש.

צריכת הדלק

במיוחד היום כדאי לך לבדוק את צריכת הדלק של המכונית החדשה שאתה עומד לרכוש. בדוק במכוניות האחרות מהי צריכת הדלק והשווה אותה עם הלנצ'יה. אחד הדברים המיוחדים בלנצ'יה הוא כי למרות צריכת הדלק הנמוכה, עדיין כושר הביצועים שלה עולה על מרבית המכוניות המקבילות. אותו יחס של חיסכון בצריכת הדלק תמצא בהשוואה גם בלנצ'יה 1600, וב-1400.

השווה בעצמך עם היתר. הלנצ'יה אינה חוששת. ובנוסף לכל בשאתה רוכש מכונית לנצ'יה אתה מקבל אותה עם מיכל דלק מלא (האם קנית אי פעם מכונית חדשה עם מיכל דלק מלא?)

2 מערכות בלמים עצמאיות לחלוטין SUPER DUPLEX ובלמי דיסק לארבעת הגלגלים מעניקים בטיחות מושלמת. בתוך המכונית אתה חש עוד יותר את הרגשת הבטיחות. זה מתחיל מההגה הישבר במקרה של תאונה, חגורות הבטיחות המקוריות וכלה בריפודים העוטפים אותך ומגינים עליך. מערכת האורות בלנצ'יה מווסתת אוטומטית בהתאם למשקל ותנועות המכונית... פנסי ההלוגן החזקים שוטפים באור יום את הדרך לפניך.

נוחות

הכנס ללנצ'יה, שב בכורסה האורטופדית ותרגיש את הנוחות שתוכננה בכל פרט. הגה הניתן להגבה לפי רצונך, מערכת שעונים מפוארת לבקרה חיונית, מד סבובי מנוע, מנורת בקורת מיוחדת לבלמים, מערכת אירור גם לנוסעים מאחור וכסאות הנוטים למצב שכיבה.

שרות

נציגי לנצ'יה בישראל מבינים כי אחד הגורמים החשובים ביותר לקניית מכונית הינו השרות שלוהה אותה. עוד לפני שהמכונית הראשונה הגיעה נקבע כי הלנצ'יה בישראל תקבל את הטיפול והשרות המקסימלי היאה למכונית מסוגה. הוחלט להשקיע מאות אלפי לירות ולטפל בנושא חשוב זה בצורה הרצינית והיסודית ביותר.

תראה אותה במלוא יופיה, תוכל גם לקבל אותה לנסיעת נסיון חינם ולהשוות אותה לאחרות. בינתיים הגה לפניך מספר פרטים חשובים אודות הלנצ'יה:

מחיר

כל העדויות מראות כי הלנצ'יה הינה הקניה הטובה ביותר בארץ.

דגם	מהירות מקסימלית קמ"ש	מחיר
לנצ'יה 1400	165	40,850 ל"י
לנצ'יה 1600	170	45,900 ל"י
לנצ'יה 1800	175	49,800 ל"י

בטיחות

תתקשה למצוא מכונית בעלת דרגת בטיחות גבוהה יותר. היציבות שלה היא חלום בפני עצמו. וזה הודות לשילוב המתוכנן של גורמים רבים; צמיגים רדיאליים, מבנה מיוחד של השלדה, הנעה קדמית, מבנה אווירודינמי של גוף המכונית והחשוב ביותר, איזון מושלם של משקל המכונית. ... בכל מהירות אתה מרגיש כי הלנצ'יה ממש צמודה לכביש. היציבות שלה הינה רק פרט אחד מתוך מערכת העושה את הלנצ'יה לאחת המכוניות הבטוחות ביותר. כל גוף הלנצ'יה מחזק במסגרת של מוטות פלדה היוצרת הגנה מירבית כנגד מכה או תאונה.

לנצ'יה-עוצמה שהתחילה ב-1906

תל-אביב - רח' המסגר 64, טל. 03-37538. • ירושלים-ינוע" - אזור התעשייה תלפיות, טל. 02-65566. באר שבע - דרך חברון אזור התעשייה טל. 057-3624. חיפה - רח' המגינים 53, (בית רסקו) טל. 04-645822. מוסר אייבי את עוריה, חוף שמן, רח' אופיר 8 טל. 04-660456 • נתניה עד לפתיחת המשרד הסגור עקב הגיוס תתקבלנה הזמנות בשאר סוכנויות המכירה.

נערת הלבניה

עומדת לחזור אליו מעל דוכנייה העיתונים. בכתבת המלווה את תמונותיה העירום ה"נעזות שלה בפנטהאוז, מכחישה יפה את עובדת היותה ישראלית, טוענת כי מוצאה מניו יורק, לעומת זאת היא מספרת על שנתיים נפלאות אותן בילתה בקיבוץ בישראל, בקטף לימונים ובגידול תרנגולות הודו, ואילו ידידיה מוכנים להישבע, כי לבד משירות לאומי במסגרת הגדנ"ע, לא שמעה על קיבוץ אלא מסיפורים. חמש השנים אותן בילתה יפה בארצות-הברית, גיבשו אצלה דיעות מתירניות, להן היא מטיפה בחופשיות וללא-היסוס מעל דפי הירחון. "מעולם לא הייתי אשה-שלי-גבר-אחד", מתוודה יפה בגלילי-לב, לצד תצלומיה, הגלויים עוד יותר, "תמיד רציתי להתנסות

בכחיות רבות ושונות ככל האפשר, עם גברים שונים. יחסי אל העירום היה, והינו עדיין, שמרני למדי. "אני באה ממשפחה בעלת רקע אירי-פאי גוקשה, בה היה נהוג להסתיר את גופך תחת בגדים גדולים בשני מיספרים. גישתי לנושא השתנתה, כפי שאתם רואים, אך אני מרגישה שהגוף הוא מתנתו הגדולה ביותר של האדם, ויש להתייחס אליו ב"התאם, ולטפל בו כבאוצר. "גישתי למין ליברלית ומתקדמת ב"יותר", מגלה יפה. "גופך הוא המתנה ה"יקרה ביותר שתוכל להעניק לאדם אחר. עליך להיות חופשי לעשות כל מה שאתה רוצה, בכל עת שאתה רוצה בכך — אך רק בתנאי שזה גורם לך ולבן-זוגך אושר באותו רגע.

דפתעה עצומה תיגרם בעוד שבועות אחדים לרבים מצעירי חיפה, כאשר יגיע לידיהם גיליון חודש אפריל (המגיע לישראל באוניה בדרכ-כלל כחודשיים לי אחר הופעתו בשוק) של ירחון-העירום ה"אמריקאי הנועז פנטהאוז. מתוך עמודיו הפנימיים של העיתון תחייך אליהם דמות מוכרת, יפה לבן, (על מישקל תבן) כשהיא לבושה בחמוקיה החשופים בלבד. יפה לבן היתה חתיכה חיפאית ידועה, ילידת אירופה, מבקרת קבועה בדיסקור טקטים אקדמון ודניה, בת-ליווייתם של רבים מנערי-הזוהר של העיר, תושבת קבור עה בקפה כרמל, הוא הכסית של חיפה. לפני כחמש שנים נעלמה יפה מנוף ה"כרמל, בדרך לאמריקה הגדולה, וכעת היא

"לא משנה כלל אם זה על בסיס של אשה-אשה, או אשה-גבר. אני סבורה ש"המין הוא הביטוי הטוב ביותר של עצמיותו של האדם, ויש להביע אותו כפי שנראה לך באופן אישי, ולא כפי שהחברה רואה זאת."

לדברי ירחון-העירום, סיירה יפה כבר במקומות רבים בעולם. "הנסיעות הן הבילוי האהוב עלי ביותר. ביקרתי כבר בכל העולם, מהוואי ועד

נערה מחיפה יצאה

לכבוש את העולם

ונבשה את עמודיו

של ירחון-עירום

בינלאומי

אפריקה, בניסיון ללמוד להכיר את חייהם של עמים רבים ושונים ככל האפשר. "תמיד הייתי טיפוס של מורדת, ואני עדיין כזו. ככל הזכור לי, לא לבשתי שימלה כבר חמש שנים.

"אני אוהבת לנסוע בטרמפים, לרכב על סוסים, ולירות! עסקתי כבר במלאכות שונות ומשונות, וכימעט את כולן ביצעתי על הצד הטוב ביותר.

"אני משתגעת אחרי אתגרים, ומייד ל"אחר שאני עומדת בכל אחד כזה, אני עוברת אל הבא-אחרי."

לנו לא נותר אלא לקוות שהאתגר הבא של יפה לבן יכבוש את חיפה בשנית.

יפה לבן, בשניים מהתצלומים הכחות-נועזים ב"פנטהאוז"

ועכשיו — השבוע הגורלי. עד כה התכונות להכין את הקרקע. השבוע תצטרכי להלום — כל עוד הברזל הוא חם. מגע חברתי חולם את תוכניותיך. בייחוד ביום א' בתחילת ה' שבוע, שהוא גם הירח החדש. אבל טוב תעשי אם לא תסמכי יתיר-על-המידה על אחרים, ובייחוד לא על חברותיך הטובות יותר. על בחורים אינך סומכת בין כה וכה, למי רות שאחד מהם, תתפלאי לשימוע, הוא מהימן ונאמן יותר מהאחרים.

21 במרס - 20 באפריל

השבוע מסוכן מאוד ל' בנות-ישור: הן יכולות להסתכן בהרפתקאות העולות לגרום לסיכויים אישיים ובריאויים, זמן רב לאחר שתשכחנה את התקרית עצמה. מוטב, איפוא לא להרבות בקשרים חביי רתיים ולהגביל את ה' מגע עם אנשים חדשים בייחוד בסוף השבוע. לבשי צבע אדום.

21 במרס - 20 באפריל

הצטברות יתר של עציצים עלולה לגרום לך להתפרץ ולהזיק לעצמך. גלולות ארעא או מנוחה בבית-הבראה ישימיעו עליך לטובה. נטייתך הטיבעית, ל' המר על דברים חסיי סיכויים של ממש, עלולה להפילך השבוע בפח. פקח עיניך והי' שמר. מחלה קלה עלולה לפקוד את ביתך. טפל בה לפני שתדביק את בני הבית.

21 במרס - 20 באפריל

סוף-סוף אתה רואה בר' כה בעמלך. אתה עומד בפני תקופה חדשה, אם תצליח לשמור על מצב-רוח מרוסס, תי' פתחנה בפניך כל ה' דלתות. אם לא תעשה בעיות, גם תדע להסתגל לשורה שלמה של מצ' בים חדשים, שאי-גמ' שותן מנעה ממך ל' מצות קודם לכן. סרטנית — לבשי תכלת וסטגוני השכוע. כמורכ אל תרבי בשתייה.

21 במרס - 20 באפריל

בחירה בלתי מוצלחת — תיגמר ברע. היזהר! היא רוצה ללכוד אותך, לכן היא מתי' נהגת כליכך יפה. אבל אין זה פרצופה האמני' תי. זאת לא היא. הפרי' צוף האמיתי יתגלה לך בזמן הקרוב. לכן, עוד הפעם: היזהר! אם אתה אמן — החלף מהר את המיקצוץ! אחרת עוד תגוע ברע. ברירה אחרת — למד לצויה. לא עתה הזמן לדרוש העלאה ב' דרגה, המתן בסבלנות להודמנות.

21 ביולי - 20 באוגוסט

יום השבת יביא לך את הכוח להגשים את חוכ' ניתך הישנה ורבת ה' הקף. לעומת זאת, התי' עלם מן התככים ה' בוויים והקטנוניים של כמה מן הסובבים אותך: הם לא שוארים את טור' בתך. אל תעשה עסקים ביום א', כי ביום זה תיתקל לחוצאות קומוני' הישמרי מעקרבים.

22 באוגוסט - 22 בספטמבר

יחסים רומנטיים אינטימיים עשויים להאפיל השבוע על כל התרחשויות אחרת בחייך. אם אתה חושב שהגיע הזמן להתייחס ברצי' נות רבה יותר לעתידך, ולקשור את עצמך לחי' משפחה, זה השבוע ה' מתאים לעשות זאת. אל תמתין רגע נוסף. טוב לייבך עלול להיות לך לרועץ. השתדל להרגיע את עצביך המתוחים ב' שבוע זה. בידור לא יזיק לך, למרות ההוצאה הכספית הג' דולה. השבוע כדאי לשמור על הבריות.

בעייתך העיקרית השבוע, תהיה איך לשי' מור על שלוות נפשך, נוכח התקריות הפוליטיות האחרונות. לא יהיה זה עבורך השבוע הטוב ביותר. הרבה לכתוב ובמיוחד ענה על מכתבים. תוכי' יית' אותה תיכונת לבצע מזמון אין סיכוי שתגשם. אך אל ייאוש, החיים לפניך. היזהר בנהיגה בלילה.

אל תהססי להגיד בתוקף את מה שיש לך לייבך לומר לו: בייחוד אם הוא ממ' שי' כמינהגו הנלוז. אל תהיי כלבתא — אבל אל תהיי גם קורבן-עור' לה לשיגעונותיו. עסק בלתי-רגיל מושך את התעניינותך. לשווא, זה לא בסבילך, ואם תגע בו — תיכווה. ביום ה' גם לא כדאי לך לצאת או לקיים קשר מלפני עס חול'. זהו יום להת' בודדות ולהתבוננות עצמית. לבשי כהיר ואל תהיי מגונדרת יתר על המידה.

מישהו שחשבת אותו כל השנים ליוזף הטוב, יתגלה השבוע כאוייב בנפש, ה' מסוגל לכל על-מנת ל' חשמיץ אותך בעיני ה' ממונים על שניכס. התאפקות מצידך תק' דם את ענייניך, לכן היזהר מכניעה לרופאים בלתי מרוססים. הרבו בנסיעות מחוץ לעיר ב' שבוע זה. שם יש לכם סיכוי טוב למגוש אדם שישימיע לטובה על המ' שך חייכם. לבשי הרבה ירוק ולבן השבוע.

היזהר מאוד מלהיכנס להתחייבויות כס' פיות. אל תיכנס לעסקות חדשות בלי לבדוק אותן היטב. עם זאת, הזמן מתאים לעריכת תוכניות כס' פיות לסווח ארוך. סמוך על עצתו ותבונתו של ידיך, בעיקר אם נולד במחצית הראשונה של חודש אפריל. אתה עשוי לשאוב סיפוק רב מאירוע חברתי.

היומיים הראשונים של השבוע מתאימים לעריכת חשבון נפש ולהצטרות מטרות ל' טווח ארוך. דאג לכן שתימצא בחברתם של ידידים מהימנים ורי' אליטיים, שיוכלו ל' חזריכך ולסייע לך ב' קבלת החלטות חשי' בות, היה זהיר בכל ה' נוגע לחוצאות כספיות שתקבענה את עתידך.

16 בפברואר - 20 במרס

(המשך ממעמד 23) ראש מחלקת הספרים במשרד-המסחר והתעשייה, בדק את המיסמכים שהגשתי בקפדנות-יתר. "ערכ אחד הזומנתי לביתו של בירגר, לארוחת-ערב. לאותה ארוחה הזמין בירגר גם את המפיק של הסידרה הטלוויזיונית בוונזה, אותה ביימתי בארצות-הברית. בירגר לא סיפר לו, בכוונה תחילה, כי גם אני אהיה נוכח במקום. ודאי חשב שאכנס לבית, ואחרי מפי' יראה אותי ואפילו לא יידע מי אני. כאשר נכנסתי, והמפיק רץ אלי לחבקני, בשימחה גלוויה, פקח בירגר את עיניו בתדהמה גדולה. "רק לאחר שעברתי לגור בתל-אביב, קיבלתי יום אחד מיכתב מרקסור אוני' ברסיטה תל-אביב, פרופסור שלמה סימוני' סון, בו הודיע לי כי התקבלתי לאוניברסיטה כפרופסור-אורח בלבד. זה הפתיע אותי מאוד. הרי פרופסור לור הבטיח לי פרופסורה מלאה! ולא רק זאת — אלא גם דרגה גבוהה יותר משל שאר המרצים בחוג!"

בעיקבות זאת, החלטתי לא להצטרף לחוג המרצים של האוניברסיטה. **הדיקן הנעדר** **יום אחד** צילצל הטלפון בביתי. היתה זו אישתו של פרופסור לור, שביקשה מאשתי כי אחזור בי מהחלטתי. מורה אמיתי מלמד לשם הלימוד עצמו — לא

ברסיטה ללמוד — לא לשחק! הסטודנטים עצמם באו אלי וביקשו שאיבק למענם, באותו כיוון עצמו. "כאשר ביקשתי לדון בתוכנית-הלימודים שהיגשתי למיקצוץ הטלוויזיה, פטרו אותי בטענה שאין לי מושג בטלוויזיה! "ואז קרה הדבר הנורא ביותר, מבחינתי. לפני כחודשיים השתחרר הסטודנט הנרי רוסמן, תלמיד בחוג, משרות-המלואים שלו. מאחר שאין לו מישפחה ולא היה מי שיקדם את פניו בשבוע — הוחלט לערוך לכבודו קבלת-פנים צנועה באוניברסיטה. ביקשתי מפרופסור לור — אשר אינו מסר גל לנקוב אף בשלושה שמות של סטודנטים שלו, מפני שלא טרח להכירם — להשתתף בקבלת-הפנים. לור התחמק, בי' תואנה שהוא עסוק. אז ידעתי כבר בבירור שאין עם מי לדבר — שזהו אדם קשוח וחסר-לב.

עוול כפוי

בד בבד זה עדיין לא הספיק. לפני כחודש התקשרה שוב אשתו של לור עם אשתי, וביקשה לשוחח איתה ביחדיות. לורה נסעה לביתה, והגבתה לור הבחירה לה שאקבל תואר של מרצה-בכיר רק בתנאי שאביים סרטים עבור האוניברסיטה. וזאת, לאחר שהתואר הובטח לי כבר שלוש פעמים. וללא כל תנאים! אך אם כל זה לא הספיק, הלכה גברת לור למיטכתה, אספה ערימת-בגדים מלוכלכים,

את המרד בחוג לקולנוע ולטלוויזיה באוני' ברסיטה תל-אביב, למען החזרתו של הבמאי ההחולל למישרתו, מנהל אורי פלד, בנו של הפירסומאי חיים פלד. ברקע: דיטה גרי, בתו של איש-החזרה לוי גרי, "רוצים את דון!" קראו הסטודנטים.

לשם תואר-הכבוד, אמרה. לאדם במעמדו של דון לא נאה ללמד לשם הכסף בלבד. "גברת לור הבטיחה לאשתי כי ברגע שייזכחו בפקולטה איזה מורה נפלא אני — אקבל מייד תואר של מרצה-בכיר. זה יקח לכל היותר שנה. נכנעתי להפצרותיה של אשתי, והס' כמתי לקבל תואר של מרצה-אורח, לשנה אחת בלבד.

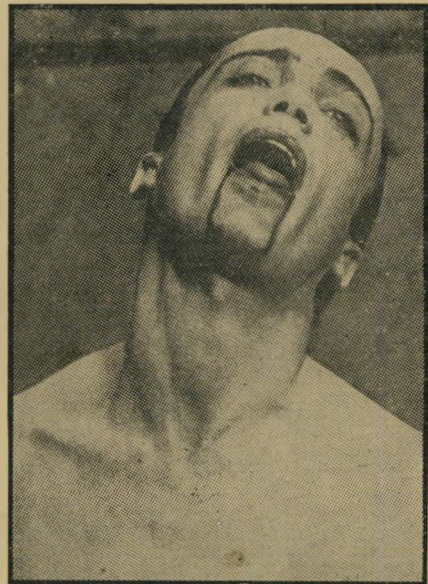
"התחלתי ללמד באוניברסיטה, והתאהבתי בסטודנטים. התאהבתי בכס בשל הצמא העצום שלכם לרכוש השכלה מיקצועית. המשכורת שקיבלתי לא כיסתה כלל את הוצאות-המיחיה שלי בארץ — אבל זה לא היה איכסתי לי! גם אילו הייתי מקבל משכורת של מרצה-בכיר, לא היה הסכום מכסה את הוצאותי.

"בישיבות המרצים לא היה דיוקן ה' פקולטה נוכח. עוד לפני שנפתחה שנת הלימודים הודיע לנו פרופסור לור כי אינו מבין בקולנוע או בטלוויזיה דבר ו' צאידיבר, ולכן לא יהיה נוכח בישיבות. משברים לא חסרו בחוג. חברי-המרצים התפצל לשניים. מצד אחד — אני ועוד שני אנשים בעלי ניסיון מיקצועי, ומצד שני — התיאורטיקנים, שהיו הרוב. בכל פעם שפרץ משבר כזה — שהה הדיוקן בחוץ-לארץ, במטרה, "לאסוף כספים". אלא שתמיד חזר משם בידיים ריקות.

"בינתיים קיבלו שני מרצים אחרים דרגות גבוהות משלי, למרות שהיו חסרי-ניסיון במיקצוע. כעת הכתיבה הם את התנאים בחוג! הסיסמה שלהם הייתה: אנחנו רוצים להנך אנשים חרבותיים שי יידעו קצת על קולנוע וטלוויזיה — אך אין זה מתפקידנו להעניק להם אימון מיקצועי. ואומנם, בישיבות-המרצים הס' תבר שאף אחד מהם אינו מאמן את הסטודנטים ברמה איכותית — ורמת החוג לא עלתה על זו של גילדיים! "אני התקוממתי נגדו ודרשתי רמה אמיתית. ידעתי שהסטודנטים באו לאוני'

אנדי ווארהול הוא, כידוע, קיסרה של המחתרת הקולנועית הבינלאומית. משך שנים ארוכות עשה סרטים משונים ושונים זה מזה. כמו הסרט שבו שוכב אדם וישן במשך שמונה שעות רצופות, או סרט אחר המנציח את האמפייר סטייט בילדינג במשך שש שעות, תמימות, ללא כל שינוי של זווית הצילום במשך כל הסרט.

לאחרונה נטש ווארהול את הגההבימוי, והוא מסתפק היום בהפרכת רעיונות והפיכתם, כאשר את הבימוי מעשי נטל לידיו אחד מחניכיו, צלם לשעבר בשם פול מוריס. אחדים מסרטים אלה, כמו להט, הצליחו אפילו לעבור את מחסום שוקי המחתרת וזכו לביקורות חיוביות ביותר.

שחקן אודו קיר ב"דראקולה" לבטל את הבתולין

שחקן במאי דהסיקה ב"דראקולה" דרך מעמד הפועלים

אפילו מצד מבקרים המסתייגים בדרך כלל מניסיונות חידוש נוסף בדרכים: ווארהול ומוריס עברו לאיטליה להפקת כמה סרטים שאחד מהם פראנקנשטיין, הזב דם, זועזוע ורעיונות מטורפים. יצא כבר לאור, כעת, לאחר יצורי הפלצות פרי דימונה של מרי שלי, סימון מוריס ווארהול את סיו פולם בייצור הפלצות אחר, פרי דימונו של הסופר האמריקאי בראם סטוקר. בתחילת המאה כתב סטוקר סיפור אי-

הסרט הישראלי

לאן נעלם דניאל ואקס (גורדון, תל-אביב, ישראל) —

אחרי דיו רב שנשפך, מוצאים אותו בקולנוע, בישראל! זהו הסרט הישראלי הטוב ביותר שנעשה עד היום. ואם אין זה נשמע כמחמאה גדולה במיוחד, צריך להוסיף כי זו הפעם הראשונה שנמצא יוצר קולנוע ישראלי, אברהם הפנר שניגש ברצינות להלכי-רוח בארץ, כפי שהם משתקפים במה שמקובל לקרוא "הרוג הדומם", אותם בורגנים מן השורה המהווים את מרביתה של האוכלוסייה העירונית.

הדמות הראשית בסרט הוא זמר ישראלי שירד לאמריקה לפני 15 שנה, עשה שם קאריירה (כלומר: לא מת מרעב), והוא בא לביקור בישראל עם אשתו האמריקאית, כדי למצוא את האנשים ואת אווירת נעוריו. הסרט כולו מסע אל העבר, דרך פגישות עם הגימנזיסטים דאז, שהפכו בינתיים לרופאים, לחקלאים ולעקרות-בית, תוך כדי חיפוש מתמיד אחרי דניאל ואקס, ה"גיבור" של אותם ימים.

סופו של המסע בכך שהדמות הראשית מגלה כי הנער רים הלפני לא-שוב, שהתקל-לב קורץ מעבר לפינה של גיל השלושים, שהאזן אינה עוד אותה ארץ שהכיר פעם (הרחובות מלאים באנשים טרודים ומדוכאים) ושגיבור נעוריו אינו עוד גיבור, גם לא נער.

ברגישות רבה, תוך שימת-לב לכל הדמויות המישניות החולפות עד הבד, בונה הפנר את המציאות הישראלית של ימינו, כפי שהיא משתקפת בעיני מי שניתק ממנה לפני 15 שנה. אין ספק שלאחר יוסי-הכפורים האחרון,

ולבסוף: כוכב נוסף, בתפקיד בלתי-רגיל, הצלם המנציח את תמונות ה"סטילס", שא" לו המנסרות לפירסום ומלווה את ההפקה כולה עם מצלמתו, הוא לורד סנאודן, בעלה של הנסיכה מרגרט.

וואחד כוכב עליון

אחד המעשים האחרונים של הקולנוע קאדאפי, לפני הדחתו, היה מתן הסכמתו יחד עם שלושה שליטי-ערב עשירים אחי רים, מלך מארוקו והשייכים של בחריין וכוויית, למימון סרט על חיי הנביא מוחמד. הסרט, שיעלה כשמונה מיליון דולר, ויכיל את התפאורה הגדולה ביותר ב"תולדות הקולנוע מאז קליאופטרה של טיילור-ברטון, יצולם בעת-יובעוה-אחת ב"שתי שפות, ערבית ואנגלית, עם שני צוותים של שחקנים, זאת משום, שהסתבר כי את תנועות השפתיים של השפה הערבית אי-אפשר להעביר לשום שפה אחרת בסינכרוניזציה.

כוכב הגירסה האנגלית של הסרט יהיה אנתוני קווין, וזאת לא-דווקא בגלל הש"קפתו הדתית (קווין, יליד מקסיקו, הוא דווקא קתולי במקור, למרות חמישה גירושים) אלא משום שהערבים מכירים לו תודה על הדמות הסימפטית של שייך אנדה, אותה גילם בלורנס איש ערב. קווין לא יגלם את הנביא עצמו, משום שלפי הדת המולמית, אסור לבנות-מותה להופיע בתפקיד זה. אלא רק את דודו של הנביא.

מים על רוזן בשם דראקולה, המתגורר בטירה מפחידה בעומקי ההרים של טרניסילוניה, וניזון מדמם של בני-תמותה חפים מפשע. באותו סיפור של סטוקר, מתאהב הרוזן הערפד בנערה, וזו מצילה את העולם מקללתו עליידי כך שהיא מרתקת אותו בחברתה עד הנץ השחר, ואז גופה הערפד את נשמתו.

מאז עבר הרוזן הטרנסילוני הנודע גילגולים קולנועיים אינספור, החל בסרטו הקלאסי האילם של מורנאו, נוספראטו וכלה בפארודיה הסרקסטית של פולנסקי, סליחה, אתה נושך את צווארי. כל זאת כדי להגיע בסופו של דבר לידו המהתרת. ווארהול ומוריס מובילים את דראקולה אל שנות השלושים באיטליה, הוא הופך צעיר בשנים רבות, יפה-תואר, וצמא דם בעולם שבו המיצרך הנ"ל נעשה יקר המציאות. הוא יוצא אל ערייה-השדה של איטליה לחפש בתולות טריות שיספקו לו מזון, וניתקל בגיבור המעמד הפועלי, העוזר לנערות להיזהר מפני הסכנה, פשוט עליידי כך שהוא מבחן את בתוליהן.

בתפקידים הראשיים בסרט מופיעים ה"שחקן הגרמני אודו קיר, כדראקולה, ג'ו דאלסנדרו, שחקנו הקבוע של ווארהול, כמנהיג-הפועלים, וויטוריו דה סיקה ורומן פולנסקי בשני תפקידי-מישנה.

יומן החדשות

תריסר כוכבים

ברכת אחת

הסרט היומרי ביותר שתפיק אנגליה השנה, הוא עיבוד קולנועי לאחד מספרי המתח היותר-ידועים של אגאתה קריסטי. הספר רצח באורינט אקספרס, הוא סיפור המתרחש בשנות ה-30, ברכבת המפורסמת הנוסעת מאיסטנבול לפריז.

מיליונר שטני נירצה בה, ואוסף שלם של טיפוסים, ביניהם מיסיונרית שוודית, רוזנת יפהפייה, דיפלומט הונגרי, קולונל בריטי ועוד, חשודים במידה שווה בביצוע הרצח, והתקול פוארו, הבלש המפורסם, חוקר את הפרשה.

את הסרט מביים בימים אלה סידני (השוד המוקלט) לומט, והתסריט נכתב על-ידי פול (המרגל שחזר מן הכפור) דהן; הצלם הוא ג'פרי (אודיטיאה בחלל, קברט) אנסר וורת, ורשימת השחקנים דומה לספר ה"מי ומי" בעולם הקולנוע: שון קונרי, איגנרד ברגמן, ז'קלין ביסט, אלברט פיני, מייקל יורק, לורן בקאל, מרטין בלאם, ואנסה רדגרייב, רחל רוברטס, ז'אן-פייר קאסל, אנתוני פרקינס וריצ'ארד ויידמארק (כ"קורבן הרצח). כולם זוכים לתפקידים שווים בחשיבותם, כשאת פוארו מגלם אלברט פיני.

זבקו וליפקין: היכן נעורי?

יישמעו חלק מן ההערות על הבד צורבות ואמינות במיוחד. הדיאלוג כתוב בתבונה, צילומיו של אמנון סלומון מסייעים להשרות על הסרט את האווירה הקאמרית האני-טימית הדרושה לסיפור, והשחקנים מיכאל ליפקין, (רופא עם בעיות משפחתיות) ואסתר זבקו (אשתו של הזמר), מגישים מישחק טבעי, פשוט ומשכנע מאוד. בחירה פחות מוצלחת הוא ליאור ייני, בעיקר משום שהיצוניות אינה הולמת את הדמות, ומשום שהבעיות קפואות מדי. אבל אין זה אלא פגם יחיד בסרט היכול בהחלט להביא כבוד לקולנוע הישראלי, כבוד בה"א הידיעה.

חוק הנבוא

סרט אחד הזוכה בדרום ארצות-הברית להצלחה גדולה יותר מהסנדק הוא הסרט הצועד זקוף. זהו סיפור-חייו האמיתי של אדם בשם באסורד פאסר, ששימש עד לאחרונה כשריף באחת מעיירות מדינות מיסיסיפי והטיל אימתו על כל הסביבה.

פאסר, ברנש המתנשא לגובה של שני מטרים, התנגש לראשונה עם העולם התחתון בהיותו בן 19 בלבד. אז האשים את אחד מבתי-ההמורים שבאיזור במעשי-רמאות, והתוצאה היתה שאושפז בבית-חולים ונזקק לעשרות תפרים וזחיקונים פלסטיים. כשהור לאיתנו נטל פאסר נבוס, יצא לשלם למהמרים באותה מטבע עצמה, ומאז מינה את עצמו כמטהר, מרכזי הקניות לחוטאים, כפי שכינה את בתי-ההמורים במדינת מיסיסיפי. הטיהור נע-שה, כמובן, בעזרת הנבוס, והוא עצמו הודח שלא פעם, "כופף" את החוק לפי צורך השעה. אחרי קאריירה פורחת שכללה מיספר בלתי-מבוטל של קטטות, חילופי-אש וקרבות-אקדחים, נפל פאסר קורבן למלכודת, שעה שנסע עם אשתו במכונית. האשה נהרגה, ואילו גופו ובעיקר פניו נפגעו בכדורים רבים וצורתו הוחזרה לו רק לאחר 16 ניתוחים פלסטיים שונים. בגירסה הקולנועית, אותה מגדיר פאסר כ"80 אחוז אמת ו-20 אחוז דימיון קולנועי", מוצג השריף הקשוח באור סימפטי וחיוני הרבה יותר מכפי שהוא במציאות.

ביסט ויורק ב"אורינט אקספרס" גם היפים חשודים ברצח

מות - ותן לחיות להסתדרות

בסיסמה חדשה זו, נוסח סירטו החדש של גיימס בונד, מגייסת כעת הסתדרות הכללית של העובדים העבריים בישראל כספים בחו"ל. מגבית הסתדרות עושה חיל, במאמציה לשכנע יהודים טובים לכלול את ההסתדרות בצוואתם, ולהבטיח לעצמם הכנסה שניתנת נאה עד יום מותם, בגבולות של 8.5% מהסכום אותו יורישו להסתדרות. אבי מגבית זו הוא יהושע לוי, גיזר בר ההסתדרות, שהגה את הרעיון לנצל את הקלות-המס הרבות הניתנות למעניקי מתנות וירושות. כך נולדה קרן הסתדרות, הקוראת בפירסומיה בארצות-הברית ליהודים לבקר, האם לא שכחו לכלול בצוואתם את אחד מיקיריהם הקרובים ביותר, את העם הישראלי? ואם אכן שכחו, מציעה הקרן לכלול בצוואה מיסקה מהמימון שתביא לבעליה הכנסה שנתית של 8.5% עד 18.5% - בהתאם לתנאים המיוחדים של כל מוריש ומוריש על הצלחת התוכנית תעיד מאזנה של הקרן, המורה בחמישה החודשים שבין אוקטובר 1973 לסוף פברואר 1974, היו הכנסות הקרן מצוואות 1.2 מיליון דולר (נטו). קרוב למחצית ההכנסות באו ממיאמי, שהדביקה את ניויורק בתפרי במשך שנות קיומה של הקרן, מאוקטובר 1960 ועד היום, נחתמו 893 צווים אות המורישות לה 22 מיליון דולרים. בנוסף לכך קיבלה הקרן מתנות בצורת נכסים, וסך-הכל הכנסותיה היה 33 מיליון דולר טבירות-קליין.

מהו סוד הצלחתה של הקרן? בפרוספקטים שלה מצויין כי הסכום הניתן במתנה הוא, כמובן, מותר כולו לניכוי ממס-ההכנסה. אם בן 70, למשל, המוריש להסתדרות 10 אלפים דולר, זכאי לזיכוי במס-ההכנסה שלו בגובה 40.2%, או כ-4000 דולר. סכום זה יוכל לקזז מתשלומי-מס שלו, כך שלמעשה הוא נותן רק 6000 דולר. פרט לכך יקבל עד מותו 850 דולר לשנה (אדם המוריש בגיל 70 מקבל לשנה 9.75% מה-

סכום שהוא מוריש) וסכום זה לא ישתנה עם עליות וירידות הריבית בעולם. בנוסף יונצח שמו - מצוין הפרוספקט - בתולדות בניית עם ישראל, גם זה חשוב. אך מיפעל-צוואות זה לא נעשה חנינם. לפני זמן-מה נערכה הוועידה השנתית של מגבית ההסתדרות, ודווקא במקום חיקר ביותר בארצות-הברית - במלון פונטינבלאו שבמיאמי-ביץ' (השייך, אגב לקבוצת מאיר לנסקי), אורח הכבוד בו וועידה היה הגנרל מאיר עמית. התקציב מוכיח כי העסק כדאי ביותר. לעומת הכנסות של כ-2.5 מיליון דולר במשך חמישה חודשים, היו הוצאות המגביות רק 183 אלף דולר, מזה

גיובר לוי
פרנסה מחיים

העיקר משכורות בארצות-הברית (70 אלף דולר), ועוד 20 אלף דולר תמריצי הגברת תפוקה. מעניין עוד יותר על מה מוצא הכסף: בניגוד להצהרת הפרוספקט כי הכסף יבנה את ישראל, מוצאת מרביתו על אחת זקת בית הוועד-הפועל של ההסתדרות.

הבורסה הנשרת הישוב לא תימכר

אומנם, טרם פורסם שהתנהל משא ומתן כזה, אבל הוא כבר נפסק: החבר הבינלאומית לפיתוח (הידועה בכינויה החברה לישראל ב') לא תרכוש חלק בחברת הכשרת-הישוב.

הכשרת-הישוב תסכימה למכור ל-

קבני רובינשטיין
פרנסה מחיים

בינלאומית 26% מהון המניות שלה ב-סכום של כ-20 מיליון לירות. יושב-ראש מועצת המנהלים של הבינלאומית אהרון רובינשטיין, אישר כי המשא-ומתן הופ-

המשקאות של כור

קונצרן-החשמל הגרמני הידוע א.א.ג. ייכנס לשותפות עם כור במפעל צינור, ויבטל את מעמדו של סוכנו בישראל יחזקאל דגן. גם במפעל אחר של כור, רמיס, תיכנס חברה גרמנית ידועה לשותפות בעיסקי מתכת.

כור השלימה לאחרונה את האיחוד עם מיפעלי טמפו של משה בורנשטיין. לפי ההסכם הוקמה חברה חדשה שתרכוש את מיפעל הזכוכית והמשקאות של בורנשטיין בירוסם ובחולון. מיפעלי המשקאות שבחולון יעברו לשטחים חדשים בראשון-לציון, ויונהלו על ידי חטיבת המזון של כור. מיפעל-הזכוכית של טמפו בירוסם ימוג עם מיפעל-הזכוכית של כור בירוסם. בורנשטיין ישאיר בידינו את מיפעל-הקינור ואת שיטת הקרקע שלו.

כור ערכה בימים אלה שינויים במיבנה חברות הייצוא שלה, חיסלה את ה"מנגנון הכפול והמיותר. עד כה היו לכור כמה חברות שעסקו בייצוא: אלדא, סולדא, כור סחר-חוף, סולכור. הכפילות נגרמה בגלל שגינותיו של מנכ"ל כור סחר חוף, משה אלפן, שרצה במנגנון גדול. עתה, אחרי הוצאתו מכור, בוטלו כל החברות הללו ומוזגו ליחידה אחת, שתיקרא כור סחר.

היחידה חולקה לחמש חטיבות. חטיבת סחר הפנים תנוהל על ידי זאב מיכאלי, חטיבת אסיה והמזרח הרחוק תנוהל על-ידי יוסף הראל, חטיבת אפריקה תנוהל על-ידי אליעזר חרותי, חטיבת אירופה על-ידי רפי יוגב, חטיבת ארצות-הברית תנוהל על-ידי שלמה שטיינפלד.

שמעון גינת, מקודם מנהל פרדס-מוצרי, הד, מונה כמנהל מיפעלי השימורים והדגים של יונה, השייכים לכור.

קופ"ח קונה

בתי-מלון

נראה כי הפיתגוס העממי, "מרבח נכסים - מרבח דאגה", אינו משפיע על מנכ"ל קופת-החולים, אשר ידלין. בימים אלה קנה נכסים - יחד עם כור - 30 דונם פרדס הגובל בבית-החולים ביליני סוף. המחיר לדונם היה 28 אלף לירות, ומטרת הרכישה, לדבריו, לדאוג לרזרווה לבית-החולים.

נוסף לכך קנתה קופת-החולים מחצית ממלון עיר-בוקק (100 חדרים) במחיר של 4.5 מיליון לירות, וכעת נבדקת רכישת מלון באילת.

כלל לא תרכוש

את אלגים

הפירסום עוזר לפעמים. מנכ"ל כלל, אהרון דברת, כנראה שם לב למחשבותיו עליו. כאשר פורסם לפני כהר כותבים עליו, כי כלל עתידה לקנות חברה עתירת-מדע בשם אלגים, בצירוף סיפור מלא על החברה, ומדוע לא כדאי לקנותה, קשה היה לתאר כי ההשפעה תהיה כה מהירה. מכל מקום, לפני עשרה ימים החליט דברת שלא לקנות את אלגים. אם הפירסום תרם במשהו להחלטה (והיה זה הפירסום היחיד בנושא זה בעיתונות), הרי הדבר היה כדאי.

החברה הימית מכרה 9 מיליון

לאחר משא-ומתן ממושך מכרה החברה הימית להובלת פרי (השייכת למילה ברנר ולעקב מרידור) תשע מיכליות שהיא בונה באנגליה. החברה הזמינה 20 מיכליות במספנות סוון-האנטאר באנגליה, בתנאים מצויינים, והן נמכרו למינה גדולה באמצעות חברה רשומה באיי קאיימאן. מכירה זו תותיר לחברה הימית רווח העולה על 20 מיליון דולאר שיתבטא, קרוב לוודאי, בחלוקת-הרווחים השנתית.

אגב, מחיר מנייה של החברה הימית (נינת לרכישה רק על-ידי תושבים זרים או באמצעות) בבורסה של ניויורק נע סביב 14 דולר. לחברה חמישה מיליון מניות, ורכושה הנקי נאמד, לפי הערכה זהירה ביותר, בלמעלה מ-500 מיליון דולר. מכאן שערך המנייה הוא לפחות 100 דולר, בעוד השער כיום הוא 14 דולר.

במדינה

אגודות

הסינים כאן!

רוצה לנסוע לסין?

קח אוטובוס

וסע לשכונת

שנחאי בתל-אביב

כמה יהודים נשואים לסיניות? שיבעה. כמה סינים חיים בישראל? - סינית אחת.

כמה מיקרים של גישוואי-תערובת היו בין סינים ליהודים? - לשבעה. שאלות אלו ואחרות, הנראות כלקחות מעולם אחר, מטרידות ביותר את האיגוד יוצאי-סין בישראל.

האיגוד אינו עוסק רק באיסוף פרטים על חיי היהודים בסין. זהו עיסוק צדדי שלו, ואולי גם לא רשמי ביותר, אך מי כאל קילאבר (79), הניראה צעיר בהרבה מגילו ומלא מרץ-נעורים, והמשמש כי מזכיר האיגוד, אסף פרטים על חיי היהודים בסין בשקדנות רבה.

כך למשל, ידע קילאבר, מנהל-חשבוש גות במיקצועו, לספר שרק אחד מהיהודים שחיו בסין עד שנת 1948 נשא לאשה סינית מקרית, הגיע לישראל. היהודי

מזכיר קילאבר
להיזכר בסין

עצמו, שנולדו לו מינישואים אלה, שני בנים. (קילאבר שומר את שמו בסוד). כבר נפטר, אך אשתו ומתגוררת עדיין באחת הערים בצפון הארץ.

שישה היהודים האחרים שנשארו להם נשים סיניות בחרו להגר לארצות-הברית. מרופיה לסין. קילאבר הגיע לסין מן העיר גזירה שבסיביר. תחילה עבד כי מנהל-חשבונות, אך מאוחר יותר החל לעסוק במיסחר כשכיר. בטינין, עיר מגוריו בסין, היו לו שני שכנים שהפכו לשמות ישראליים ידועים. היו אלה יוסף תקוע, שגריר ישראל באו"ם, ושמואל כיסלר, מנהל-לשעבר של נמל-תעופה בן-גוריון, ואלוף מישנה (מיל). בחיל הר אזורי. אולי רק מעטים יודעים זאת אך שני אלה הם חברים באיגוד יוצאי סין, וכמהם עורר-הדין אריה מרינסקי.

בין יוצאי סין בישראל קיימת אחווה שאינה מוכרת ביותר בצביר. מרביתם מוסיפים להתראות בהזדמנויות שונות. אך לא רק הם. אלא גם בניהם, שנולדו בארץ, וממשיכים להיפגש, להחליף רשמיים, ובעיקר להעלות זיכרונות מארץ סין שאותה, קרוב לוודאי לא יראו עוד יותר לעולם.

בית כנסת סיני. קיים ריכוז גדול של יוצאי סין בשיכון סלע בת"א. רבים מכינים את המקום, "שכונת שנחאי". יש בו גם בית-כנסת שבו מתפללים יוצאי סין. גם מושב עמיקם מאוכלס רובי-ככולו ביוצאי סין.

12. אלף חברים יש באיגוד כולו, מנ" לה קילאבר. "כמה חבל שהוא איננו יכול להמשיך ולגדול, אלא להיפרד. אנחנו יודעים שהאיגוד שלנו הולך וקטן מדי שבו בשבוע, ואילו את בניהם של יוצאי סין אין הפעילות המשותפת מעניינת ביותר", הוא אמר בצער.

כך תיראה התערוכה העולמית שתיפתח בעוד חודש: היכן הביתן הישראלי?

הביתן של "ג'נרל מוטורס"
מכונת ללא גז

הביתן של ארצות-הברית
חומרי-פסולת לבניין

מכירות בזיכיון שקיבל בשעתו באקספו 1959 שנערכה במונטריאול. כעת הוא המוכר הישראלי במלעדי בספוקין, והוא הזמין גם אצל לאנגר מוצרים, למכירה בביתנו באקספו. ההזמנה המקורית היתה בגבולות של 250 אלף דולאר, ורק מהודו, לבנון ומכסיקו. לאנגר החל לוחץ, הצטרף לשותפות ב"זיכיון באקספו 1959, וכך הכניס לרשת-החנויות גם מוצרים ישראליים, שיימכרו כנראה בהיקף של כ-100 אלף דולאר.

זה יהיה ייצוגה היחיד של ישראל בתערוכה עולמית זו.

הישגי

העולם

תערוכה הענקית, המשתרעת על שטח של 400 דונם, ואשר הושקעו בה למעלה מ-200 מיליון דולר, תהיה גם מרכז תרבותי כלל-עולמי, ויופיעו בה מיטב להקות העולם, מריקוד (להקת מוסאייב הסובייטית) ופופ (כל להקות הצמרת), ועד לאופרה ומוסיקה קלאסית (כן, גם כאן תיוצג ישראל בעקיפין, בקונצרט-יחיד של הכנר יצחק פרלמן). ייעודה של התערוכה — להראות את הצפוי בעולם בעשרה שנים הקרובות, בתחום שיפור הסביבה.

ארצות-הברית, למשל, השקיעה 11.5 מיליון דולר בביתן ענקי בגובה 14 קומות. הביתן כולל את ההיסטוריה של שיפור הסביבה, כולל השימוש בחומרי-פסולת ל-מטרות בנייה.

ברית-המועצות תשתתף השנה לראשונה מאז 1939, והביתן שלה יהיה הגדול ביותר בתערוכה, גדול עוד יותר משל האמריקאים.

החברות הגדולות תראינה את עוצמתן בכל הכרוך בטכנולוגיה. הביתן של באק יראה כיצד מקשרים אמצעי התיקשורת בין בנייה-אדם ומשפרים את תנאי-חייהם. חבי רת פורד תראה את ההיסטוריה של הטבע. ג'נרל-מוטורס תראה את מכונת-העתיד הנעה ללא פליטת גזים, וכן שורת מכשירים מהפכניים בתחום השימוש הביתי, העתידיים לשנות את חיי האדם.

ומה, באמת, יש לישראל לומר בנושא מורכב זה של איכות הסביבה, כשאנחנו יחידים-במינו כמו הכינרת גווע במהירות, כשכשליש מתושבי המדינה סובלים קשות מזיהומי של נהר קטן אחד, כשהשפכים משחיתים בה כל חלקה טובה, כשהתריס היפים בהם היא מתברכת נאכלים אט-אט לצרכי בנייה ותעשייה?

ייתכן שדווקא באקספו 1959 ימצאו לישראל מספר תשובות על שאלותיה.

האם יש לישראל מה לומר על איכות הסביבה? נראה שלא. אחרת, כיצד ניתן להסביר את העובדה שבגדולה בתערוכות העולם, אקספו 1959, הנפתחת בארבעה במאי בעיר ספוקין שבמדינת ואשינגטון, ארצות-הברית, נפקד מקומו של הביתן הישראלי אשר השתתף כבר בהצלחה בתערוכות הקודמות?

השנה תהיה התערוכה מוקדשת לנושא "לקראת עידן של סביבה משופרת וטובה יותר", וזהו כנראה נושא שהדיו עדיין לא הגיעו לאסיה הרחוקה.

באקספו 1959 ישתתפו עשרות מדינות, והתערוכה תימשך כחצי שנה. העיר ספוקין מצפה לכחמישה מיליון מבקרים, מכל רחבי העולם, כפי שהיה באקספו 1959, שנערכה במונטריאול, קנדה.

המבקרים הישראליים בתערוכה עתידים לחפש את ביתנה של מדינתם, ולו מתוך גאווה לאומית גרידא, אך הם יתאכזבו קשות.

"שאלת השתתפותה של ישראל בתערוכה כה נשקלה היטב", אומר יעקב ינאי מ"מישרד ראש-הממשלה, האזרחי לנושאי האקספו בישראל, "וההחלטה הסופית היתה שלילית".

"ראשית, המרחק הרב מכאן והסיכונים הביטחוניים היו מייקרים את השתתפות ישראל בתערוכה במידה ניכרת. אני סבור שההחלטה לא להשתתף היתה נכונה, כי נראה לנו שהתערוכה הזו תמשוך הרבה פחות מבקרים מאשר האקספו במונטריאול בשנה שעברה, בה השתתפה ישראל.

"ולבסוף — הנושא. איכות הסביבה אינה נושא בו יש לישראל מה לומר".

לעומת זאת, נראה שבתחום האמנות יש ויש לישראל מה לומר. אך גם זאת, באופן עקיף ביותר, ממש בדלת האחורית, תודות ליוזמה פרטית ברוכה של ישראלי יחיד, שאינו מקבל כל תמיכה ממשלתית או ציבורית, לפעולתו.

יוזמה

פרטית

בלוס-אנג'לס פועל ישראלי בשם דוד לאנגר (33), רווק המנהל חברה בשם הנדקראפט-אימפורט. בנוסף לניהול חנות לגידול סוסים-מרוץ, מיפעל תעשיית וחברה להפצה בלאס-אנג'לס, מייבא לאנגר מישראל מזה שנים אחדות חפצי-אמנות ועבודות יד. באקספו 1959 קיבל את הזיכיון הבלעדי למימכר חפציהן ותכשיטים ייחודיים של לאנגר, ארווין מייסון (38), ממייאמי-ביץ' ש' בפלורידה. מייסון גרף 7 מיליון דולר מ-

מ ועד ביקורן של משתתפות תחרות מלכת המים בחברת הלנה רובינשטיין. נקבע במקורו לעצם אותם ימים בהם פרצה מלחמת יום-הכיפורים. המלחמה דחתה את הביקור הניכס.

היום, לאחר שהוציאה החברה לשוק את המראה החדשה שלה, "מראה האקוורד", הוחלט כי זהו הזמן המתאים ביותר להוציא את הביקור אל הפועל.

את פני היפהפיות הצעירות קיבל אברהם נוסן, המישנה למנכ"ל חברת הלנה רובינשטיין, ומי שעתיד להתמנות בימים אלה כמנכ"ל החברה בארץ.

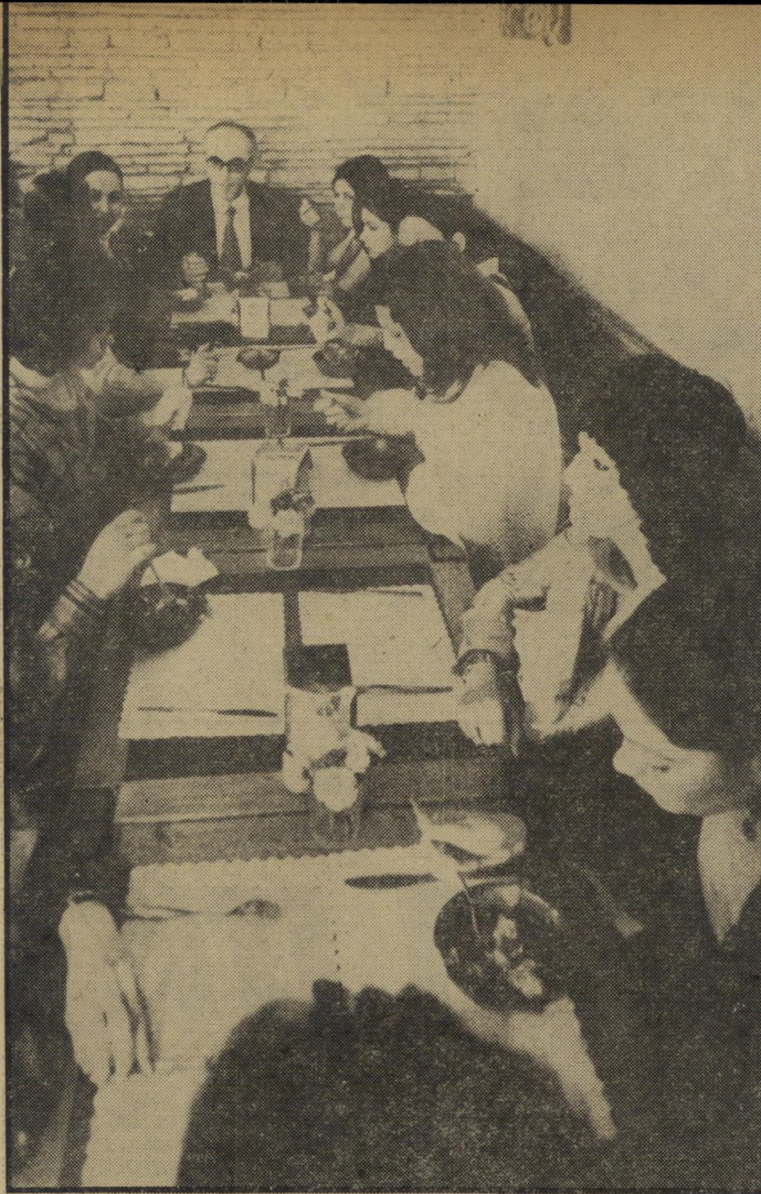
במחלקת ההדרכה של החברה התקבלו הנערות עליידי אלישבע חיימובסקי, מנהלת המחלקה. היא התאימה לכל אחת מהן את מראה האקוורל האביבי החדש, המורכב מצבעים רכים ועדינים, כך שיהלום את גון פניה ושערה.

במהלך ביקורן שמעו הנערות דברים על פעלה של החברה ועל תודושה בתחום היופי בישראל ובעולם כולו.

בהזדמנות זו גילו כי ההתאוששות בישראל בתחום מכירת מוצרי הקוסמטיקה, היא מוחלטת כימעט, אמנם, בתודשי אקטובר-נובמבר, בתקופת המילחמה ומייד לאחר ריה, היה שפל גדול במכירת התכשירים השונים, כמו בכל תחום אחר, אך זמן קצר לאחר-מכן החלו נשות ישראל קונות בעיקר מוצרי-טיפוח, כלומר קרמים ומישחות למיניהם.

רונית בלנק, מלכת-המים לשנת 1973, עם מוצרי החברה, "יש לה יופי של נערת-טבע", אומרת אלישבע חיימובסקי, "וחן-נעורים משגע". לכן איפרו את רונית במינימום צבע, להדגיש את חינה הטבעי.

המלכות אצל הלנה היפה

אלישבע חיימובסקי מאפרת את כוכבה מוזס, נסיכת ים-סוף. "יש לה יופי חם ולוחט וצבעים חזקים מאוד." "פעם היו מחוורים לנערה כזו את הפנים, אבל היום מדגישים את צבעיה."

בסיומו של הביקור בחברת "הלנה רובינשטיין" העניק סמנכ"ל החברה ובקרו המנכ"ל, אברהם נוסן, מערכות איפור וטיפוח לנערות. איתו בתמונה: נסיכת ים-סוף כוכבה מוזס, מלכת-המים רונית בלנק והסגנית הראשונה רונית מקובר.

משתתפות תחרות מלכת-המים מיהרו לנסות על עצמן את מוצרי-האיפור של "הלנה רובינשטיין", לשוות להופעתן את מראה-האקוורל החדש, הרך והעדין, התואם את האקלים הישראלי.

עיתונות

ירושלים, שיכונים סביב לה

התצלום המופלגות בעיתון הגרמני נראה כפוטומונטאז' — אך הוא לא היה כזה

ניספח העיתונות הגרמנית בירושלים, יחד עם מילוא, הסתכל ב- תצלום, וגזעם, כעבור רגע, שמח, סוף סוף היה בידו האמצעי להתנקש בשבועון הגרמני, שפורסם את רגיו מזה. שבוועד המילוני שטרן שריו זה- מכבר במצב מלחמה עם שילטונות ישראל, הנחש, יש ואמרים, מן היחסים ההדוקים הקיימים בין מנגנון ההסברה הישראלי לבין השכרעון המתחרה בשטרן, קוויק. מזה וכמה חודשים עוקב מילוא בועם נהנה אחר הכתבות של שטרן, הנראות לו אנטי-ישראליות, האפילו אנט-שמיות. התצלום שלפניו הגדוש הסאה, שקר גם? היתה זו תמונה שהתיימרה להיות תצלום של ירושלים, היא הופיעה

בנימין כהן, זקף עיניים תמוהות. התובע ביקש הפסקה קלה במישפט. קהל-הסקהנים נידרך במקומות. היה זה שעה שעור-הדין אריה מרינ- סקי, סניגורם של יצאנים שהואשמו בהוצאת תמריצים מהממשלה בתאונות- שווא, ביקש לצרף לתיק מיסמך רישמי של משרד-האוצר, המעודד יצואנים אלה לזייף מיסמכים. השופט נדהם. השופט הפך שוב ושוב במכתב, שנשא את התימתם של האדונים מיוחאי ובן-שימחון מאגף מטבע- החוץ באוצר, ואשר הופנה לתברת מרוס, שבעליה שבו אותה שעה על סוסל הנאשמים, והתקשה להאמין למראה-עיניו, במימך האוצר נאמר בין השאר: „אנו מבינים שנתתם ללקוחותיכם הנחה אחת בשיעור של 50 אחוז, על-מנת להקל עליהם את תשלומי המיסים באוצר- תיהם, ולא הנחה ממשית שתקטין את התמורה שתועבר ארצה. נא להעביר אלינו את מלוא סכום הנחה“. במילים אחרות, המיכתב קובע כי ידוע לאוצר שחברת מרוס לייצוא טכסטיל ו-

תצלום בירושלים כ"שטרן" פוטומונטאז'?

על-גבי שני עמודים שלמים של שטרן, והראתה כיצד עולים ומטפסים שיכונים על הר-הבית ועל כיספת-הסלע. מילוא הכיר את ירושלים די הצורך כדי לדעת שתצלום זה אינו יכול להיות אמיתי. הפעם, וכך חשב, תפס את שטרן סוף-סוף בשקר אנטי-ישראלי גס. הוא ישב והכתוב מכתב חריף למערכת, „אנו רואים בפוטומונטאז' זה המעידה מכוונת של הציבור“, כתב, „נראה ש- ציתים לעורר את הרושם שהישראלים פוגעים במקומות הקדושים למחלמים, מבלי להתחשב בריגושותיהם. אך העובדה היא, שהשיכונים החדשים מרחוקים מן ה- מקומות הקדושים לפחות עשרה ק"מ...“ זה לא זה. המיכתב לא דיכא את רוחם של עורכי שטרן, להיפך, קל היה להם לסתור את דבריו של הניספח הזר, שאינו בקיא בצילום. הם פיתסו את הדברים במלואם, הור ספר רק הערה קטנה משלהם: „התמונה שהניספח הישראלי חושב אותה לפוטו- מונטאז', אינה כזו. הצלם מקס שלר צילם את ירושלים בעדשה טלסקופית מקריבת משה הא"מ. משם ניתן להאזין את העיר העתיקה זאת השיכונים החדשים בצורה המרשימה ביותר.“

טיבה של עדשה טלסקופית הוא שהיא מקרבת את הדברים, מעוותת את הפרספק- טיבה מבלי להיות פוטומונטאז'. שטרן הניח לקוראיו להסיק את ה- ומסקנה שרבים מן הישראלים הסיקו כבר מוזמן: שילטונות ישראל משחיתים את גוף ירושלים ללא תקנה.

מנגנון

גניבה בשם החוק

המדינה מעודדת יצואנים לרמות, ואחריכך מעמידה אותם לדין

שופט בית-הדין המיוחד בתל-אביב,

טייל וסע ברחבי המדינה

העולם הזה, שבועון החדשות הישראלי • המערכת והמינהל: תל-אביב, רחוב קרליבך 12, טלפון 260134, תאריך 136 • בעד מברקי: עלמפרס • הודעות החדש בע"מ, תיא, רח' בן-אביגדור • הסעה: גר בע"מ • גלוסות: צינקוגרפיה כספי בע"מ • העורך הראשי: אורי אבנרי • המריל: העולם הזה בע"מ.

(המשך מעמ' 31)

סיפרה — "זאתם ככה התחשק לי ללכת. התקדמתי יפה ואז התחלתי להשתתף בתחרויות. כשהייתי בת עשר זכיתי במקום ראשון בתחרות שהייתה במרכז העיר בתל-אביב ואז קיבלתי את הדרגה החמישית (הדרגה האחרונה בסולם הדרגות של הר"שחממאים). את הדרגה הרביעית קיבלתי לפני שנתיים בפליפות הנשים הארציות.

"גם השנה השתתפתי באליפות הזאת ושיחקתי מישחקים מאוד יפים, בלי ל-השוויץ, אבל לא הלך לי וקיבלתי רק מקום שישי. אבל החשוב הוא שניצחתי אחת רוסייה, מריה וולפר, שזכתה במקום שלישי, וגם את אנה פרנק, שהיא בת 82 ניצחתי."

"אני עכשיו בת 13 וחצי", אמרה אורלי, "ואני לא יודעת איך אני אסתדר עם השח בעוד כמה שנים. כי בחוריה, אם היא תשחק שח, אולי זה יפריע לה לצאת עם בחורים ולהתחתן."

שחימת בנג'ן. "אמא שלי הפסיקה לשחק איתי שח כי אני כבר מנצח גם אותה," סיפר צעיר המישחקים, אביב בושנסקי בן השש וחצי מסביון. "אני עכשיו בכיתה א' ואני, ומשחק שח שנה, שנתיים, לא זוכר בדיוק. תמיד שהייתי מביא שחמט לנן הילדים היו מתנפלים עלי בשביל שאני אלמד אותם. אותי לימד האבא שלי שי, ואני לימדתי את גיא ואת רון ואת מיכל. ואני משחק גם כדורגל ואהבתי ג'וליס, אבל בשח אני מרוצה הכי הרבה."

אביב ניצח בשניים מתוך שיבעה מישחקים שבהם השתתף, "וזה הישג יפה."

אורלי קופמן
ניצחתי

מאוד, ציין דוד בן-ציון, מדריך שחמט ותיק בחוגים בבית-ספר ברמת-גן ובפתח-תיקוה.

"חשוב שילדים ילמדו וישחקו הרבה שחמט" אמר בן-ציון והסביר: "זהו קודם כל ספורט שמעניק לילד את חוויות והנפסד או הניצחון, והחוויות הניצחון דוחפת ל-אמביציה, ולרצון להגיע להישגים גם בתחומים אחרים בחיים. זה מפתח כושר חשיבה וניתוח, והשאיפה בשחמט, שהיא לחשוב תמיד כמה מהלכים קדימה, מפתחת את כושר ראיית-הנולד."

אלפי קלוריות. "אני כבר עכשיו לא מסתדר עם הזמן", התוודה האלון הטרי רן שבתאי, תלמיד כיתה ז' בבית-ספר אורה ברמת-גן, "כי אני כל הזמן צריך לשחק עם אמא שלי וסבא שלי, שרצים כל פעם לנצח אותי ולא מצליחים. חוזק מזה אני מנגן על פסנתר וגם הלחץ לצופים."

"אבל בשביל להיות טוב בשח צריך גם כושר גופני", אמר רן, "מישחקי שח ש-נמשך שעות-שלוש זה מאמץ קשה ש-לוקח אלפי קלוריות. בשביל זה אני עושה הרבה התעמלות ומשחק גם כדורסל."

בתום התחרות מילמל לעצמו עובד-הניקיון יוסף בן-חמו, בשטפר את ריצפת האולם:

"ווללא, הקטנים והאלה, כמה שהראש שלהם כזה פיצפוני, בפנים הוא ממולא רק עם שכל."

נפשו, ותבוא עליך ברכה. כאן, בבית, אתה מנגן בפני כל אישום או גויפה בנין אלה.

"כיוון שני: לגניבה כלפי פנים. הנימה שונה: כאן עליך לשמור, בקפדנות, על סולמערלים מקובל, שאם לא כן — ידנו תשיגן!"

מעשים נפסדים. בעיקבות זאת קבע השופט בנימין כהן בפסק-הדין:

"סתם הכנה בארץ לרמות מכס בחוץ לארץ, היא חרפה... ואף-על-פי-כן יש כנראה פקידים במשרד-המיסכר-והתער-שיה, אשר — במהלך ובתוקף תפקידם — גולשים למעורבות במעשים נפסדים כאלה,

בנימין כהן
נרעשתי

ועוד תוך התיימרות לערב בהם את הר-ממשלה שלנו. נרעשתי לשמוע את עדותו של אריה בן-פלאי, ממונה על מחלקה במשרד-המיסכר-והתער-שיה."

אך אם חשב משהו שקמה סערה לשמע דבריו של השופט, טעות בידו. העיתונים הקדישו לעניין שורות ספורות בלבד, בעמודיהם הפנימיים. אף מאמר אחד לא נכתב על שיטה פסולה זו. שום חבר-כנסת לא הטריח עצמו להגיש שאילתה לשרי האוצר, המיסכר והתער-שיה, בעיקבות העניין.

אך דבר אחד כימעט ודאי, הניספחים המיסכריים של המדינות הסותרות עם ישראל שפ' לב בוודאי לשורות הספורות שפורסמו ודיווחו עליהן למישרדיהם הר-נוגעים בדבר.

בשלב מאוחר יותר תנסה ישראל, מן הסתם, להגביר את הייצוא למדינות אלו.

נוער

ילדי השח

למד את ירדן

שח — כדי שיראו

את הנודד

"לכנים אין יותר שכל מאשר לכנות. נכון שאין הרבה בנות שמשחקות שח, אבל זה אולי בגלל שהכניסו להן לראש שזה מישחק גברי," אמרה אורלי קופמן מפתח-תיקוה, הבת היחידה מבין חמישים הר-מישחקים באליפות הארץ בשחמט, ליל-דים עד גיל 14.

האליפות, אותה יום לפני שנתיים האגוד הישראלית לשחמט והמתקיימת זו הפעם השנייה ברציפות, אורגנה השנה על-ידי חברי קיבוץ פלמחים, לזיכרו של בן המשק ארז לבנון, שחממאי מצטיין שנפל במיל-חמת יום-הכיפורים. התחרויות נערכו בבית יד-לבנים ברחובות, נמשכו חמישה ימים, ובמהלכן התאכסנו הילדים, שהגיעו מכל רחבי הארץ, בפנימיית ויצ"ר בעיר. החל מהשנה הבאה תיערך האליפות בכל חג-פסח בקיבוץ פלמחים.

הכי חשוב לנצח רוסייה. אורלי, תלמידת כיתה ח' בבית-ספר טלומון ב-פתח-תיקוה, למדה שחמט כשהייתה ב-כיתה ג'.

"פתחו אצלנו בבית-הספר חוג לשחמט,"

LONG LASH

הלנה רובינשטיין — היופי בפעולה

ריסים ארוכים, ארוכים, עשירים ובכל זאת טבעיים בעזרת ILLUMINATION LONG LASH של הלנה רובינשטיין. LONG LASH - מיכל גלילי מהודר להפליא, מגוון את ריסך, ומכיל ריסי שיער הנדבקים לריסך ומוסיפים להם אורך ממשי ומראה עשיר. העלי את LONG LASH בתנועות סיבוביות קלות כלפי מעלה באחד מהגוונים המוצעים לך. מלוי להשגה בחנויות. LONG LASH ידגיש את עיניך ויבלט את יופיך.

יעוץ והדרכה בטיפוח העור ובאיפור ניתנים חנם במרכז ההדרכה של הלנה רובינשטיין, שדרות קק"ל 94, תל-אביב בימים ב', ג', ו-ד' בשבוע, בין השעות 3.30-6.00 אחה"צ.

חגי לבינסון אילון

השם אשם

ביום שני שעבר נערכה באילת, במור עדן-הלילה של מלון גני-שולחית, מסיבת יום-הולדת ל**ישראל רנן**. פתחו שם שולחן גדול, עמוס בכלי-טוב, וסביבו הסבו ידידי ומוקיריו של ישראל, כולל אשתו, **יוסי סחר**, **יוסף** ועוד רבים אחרים. עוד הם מיטיבים את ליבם במאכל ובמשקה, נכנסו למקום צמד-הספרים **ליזה**, המנייה-ספריה, ובעלה **דוד**. רק ראו אותם החברה, הזמינו אותם מייד אל השולחן, לעזור בחיסול השמר פניה, דויד וליזה נענו ברצון, עזרו, שתו, ברכו, אמרו תודה ולהתראות, והלכו. למחרת בבוקר פקחה ליזה את עיניה, פתחה את ארנק — וראו! שוד ושבר! כל תוכנו של הארנק נעלם. בירור קצר העלה שהתוכן הנ"ל, שהכיל לא פחות מאלפיים לירות במזומנים, ומיסמכים, לא יכול היה להיעלם אלא בשעת המסיבה. ליזה מיהרה להתלבש, לנעול נעליים, ולרוץ אל המועדון, לבדוק אולי מצאו את

ליזה כוכוב על השמפניה

האבידה. לשם כך היה כדאי אפילו לדחות את הנסיעה לחילאביב. היא ניגשה אל **בצלאל מזרחי**, בעל המלון, ושאלה אם נודע, במיקרה, מה קרה לתוכנו של ארנק. מזרחי שלף מעטפה מקופלת יפה, ש-הכילה את כל הכבודה הנעדרת, ושאל: "תגיד, קוראים לך במקרה **בביוף**?" כך יצא מן השמפניה סוד, והתברר של דויד וליזה, שעדיעתה נודעו רק בשמור תיהם הפרטיים, יש גם שם-מישפחה. "חיפשנו בכל בתי-המלון באילת את השם בביוף", סיפר לה בצלאל מזרחי, "ואף אחד לא ידע מי זה". אך כיצד נמצאו האלפיים, מהם לא חס-רה אף פרומה, והמיסמכים שנלוו אליהם? הסתבר שלאחר לכתם של ליזה ודויד, גילו הנוכחים במועדון-הלילה כיס זרין ידוע, שנחבא במקום, אחד המלצרים הב-חין בו בשעת פעולה, דיווח לחבריו, וה-איש נתפס. בכליו נמצאו גם הכסף חד-תעודות שלקח במשיכה. ועכשיו מספרים באילת ומחוצה לה, שהכיס דנו זכה, בעיקבות מעשהו החד-צוף, לטיפול כזה מידי דונן ושות', ללא עזרת המיטרה הסרחלילה, שהוא כבר לא יכייס הרבה זמן.

לא כל ריי

הוא גם לביא

זוכרים שלפני חודש בערך (רחל המ-רחלת, העולם הזה 1907) סיפרתי על רינה דוידסקו, אמה של איריס דוידסקו, אז לעצרי, התברר לי שבסיפור הנ"ל נפלו שתי טעויות בלתי-ניעמות. האחת: לבעלה השני של אמא-דווי-דסקו קראו **שמואל לביא**, לא לוי. והאחרת: שמואל לביא הוא מנהלה של חברה לעמילות-מכס בשם דפנה-וייסמן-לביא, ואילו לחברת דפנה טורס אין כל קשר לעניין. וכיוון שלטעות זאת תכונה אנושית מאוד, אז סליחה.

משבר של צועני

עיים באירופה, לשם נסע עם בנו, משרת הנסיעה המוצהרת היתה — לנוח, להיות עם עצמו, ולהרהר. הלבטים האישיים היו בניראה רציניים למדי, אחרת לא היה יוסי בנאי, הידוע כאדם שמתייחס לעצמו ולקרירות שלו ברצינות, עוזב הצגה באמצע. ומשחזר מטיול-ההירהורים, חידש את הופעותיו, אשר למשבר — לא ברור מה

אין כימעט אמן בארץ שאפשר להגיד עליו כל כך הרבה דברים טובים כמו על **יוסי בנאי**. שחקן-מרכז, העומד בשורה הרא-שונה של אמני ישראל ומה שנים, עוסק בכל תחומי הבידור, קל וכבד, ושמו ממ-לא את הקופות ללא-הרף, בכל דבר בו הוא מופיע. אבל על יוסי אפשר להגיד עוד דבר טוב, חשוב לא פחות: יחסית לפירומו, ולמשך-הזמן בו הוא ניצב באותה שורה ראשונה של אמנים וכו', הופיע שמו בי-טורייה-רכילות פעמים מעטות בלבד. כבן למישפחת הבנאים המפורסמת, ה-ספרדית-הטהורה, שמות בניה, החל ב-**אב, יעקב בנאי**, וכלה בצעיר-האחים, **גברי** הגשש, מפארים את בימות ישראל מזה שנים רבות, מתייחס גם יוסי אל מור-סדרת-יושאים והמישפחה, ואל חייו ה-פרטיים, כאל דבר שאין מקודש ממנו. אלא מאי? אפילו התייחסות מקודשת אינה מחסנת אדם מפני משברים. ומי שהבחין כי הצגתו האחרונה של יוסי, פרצוף של צועני, שהחלה רצה על טורים גבוהים מיומה הראשון ומילאה אולמות בזה אחר זה — נפסקה לפתע, לשבועיים בערך, ללא אזהרה מוקדמת, ודאי שאל את עצמו מה קורה כאן. ויש דברים כגון בימים אלה חור יוסי משהות של שבו-

היה או מה יהיה בסופו. על-כלי-פנים, זה לא הפריע לו למכור את הקושני הרמת-אביבי שלו, השכן ל-אלה של הבמאי **יואל זילברג** ושל ה-שחקנית **ריבקה מיכאלי**, ולקנות פנט-האון חדש, ב-400 אלף לירות סוכות, בי-אחד הבניינים רבי-הקומות הניבנים כעת בקרן הרחובות וייצמן-פינקס בתל-אביב. זה לא הפריע לו גם לערוך סידרה של תוכניות, בעתיד הלא-רחוק הוא עומד ל-השתתף בהצגתו של **גיסים אלזני**, אדריפוס המלך, בהבימה, ואילו הקאמרי מתכנן למענו הופעה בהמלט, בתוספת כוונות לצרפו לתיאטרון בשחקן-מנהל-מה. מה שמוכיח שמשבר, ואפילו רציני, זה עוד לא סוף העולם.

יוסי בנאי על הגבול

הכושי בא לעשות את שלו

נעליים מיספר 50, ובבית, יש לו מיטה שאורכה 2.5 מטר. במלון רמת-אביב, שם מתאכסנת הקבוצה, חיברו עבור ריי פליקס שתי מטות, שהיה לו נוח בלילה. ושם, במלון, בחדר 662, הוא פתח בהחלט להצעות.

ריי פליקס וקנה-מירה על הגובה

למי שעוד לא יודע, אז ביום שישי האחרון הגיע לארץ הכושי הכי 2.18 מ' שפקד את מינית ישראל הקטנסנות אי-פעם. אני ומתכוונת, כמובן, לריי פליקס, מי שנחשב עד לפני כחמש שנים לאחד הכדורסלנים הגדולים בעולם, שהגיע עם קבוצת-הכדורסל אשפי הארץ, קוסמי-הסל שמהווים תשובה ניצחת להארס גלוב טרוטרס, אלה ששיגעו את עם ישראל בזמנו לפני שנים. הוא כבר לא משחק, בעצם, הוא הגיע רק כדי לתת הופעת-אורח של כמה דקות בהופעתה הרישמית של הקבוצה, שתי-ערך ביום-העצמאות בתל-אביב. כיום משמש ריי בן ה-37 כמדריך-כדורסל במועדון-ספורט בני-יורק, ונח על זרייה-הפנה שלו, אותם צבר משך שנים ארוכות של הופעות ופעילות ספורטיבית עניפה. ותאמינו לו, שאם הוא אמר שעדיין לא שכחו אותו, אז הוא יודע מה הוא אמר. הלכתי אל ריי פליקס לשאול, סתם ככה בשביל הסקרנות, מה יש לו להגיד על הגובה שלו בפרט, ועל המין בכלל, והס-תבר לי שאפילו שהוא בחור סימפטי מאוד, וביישן מאוד, הגה בכל-זאת יש לו כמה דברים-כדורסלנים באמתתת, למסור לי חברה בישראל. "אני גרוש", סיפר לי ריי, "התחתנתי בשנת 1967, כלומר כשהייתי בן 30, עם בחורה כושיית בשם **ג'ורג'יה לי**, שכל הגובה שלה מטר וחצי, אבל סכסית — משתו לא-גורמלי. יש לנו בן, שהוא בן חמש היום, התגרשנו לפני שנה. "שזה לא יפתיע אותך, מאוזמתמתי היתה לי חולשה לבי-חורות טגנות ומאוד, רק בזמן האחרון זה התחיל לעבור לי. "אני משתגע על נשים, וזהו, כמובן, הדבר הראשון שאליו שמתי לב מאז שהגעתי לישראל, מייד הבחנתי שיש לכם כאן נשים גבוהות מאוד, לפעמים אפילו יותר גבוהות מהגברים. זאת תופעה מעניינת. "לדעתי, אין שום הבדל בין נשים שחורות ללבנות. כל ההבדל הזה שמדברים עליו, הוא רק המצאה של הגברים הלי-בנים. ההבדל היחיד, מבחינתי, הוא רק באופי ובטיפוס של האשה. וזה, בעצם, כל מה שמשנה, השאר לא חשוב. "לגובה הנוכחי שלי, 2 מטר ו-18 סנטימטר, הגעתי רק בגיל 21. אני מכיר בני-יורק עוד יעשרה גברים בגובה שלי, ולאף אחד מאיתנו זה לא מפריע במיוחד לחיים הפרטיים שלו. "עם נשים התחלתי רק אחרי שהגעתי לגיל 21, די מאוחר, לפי המושגים של היום. אולי בגלל שהייתי בן יחיד, והיו לי חמש אחיות בבית. הייתי גם עסוק מאוד בספורט, ולא היה לי ראש לדברים אחרים. אבל אני לא חושב שהפסדתי מהשו. תמיד היה לי כל מה שרציתי, ולשום אשה הגובה שלי עוד לא הפריע. "אומנם, עד היום עוד לא נטפלה אלי שום אשה דווקא בגלל הגובה שלי, אבל לא היה איכפת לי אם זה היה קורה, כי אני חושב שדווקא בגלל המידות המיוחדות שלי, יש לי מה להציע. אולי הרבה יותר מגברים אחרים. "רגע, רגע, שלא תביני אותי לא נכון. למרות מה שמשמע מהדברים שלי, ומה שעלולים להבין מהם, אני בעצם גבר-של-אשה-אחת, וכל מה שאני רוצה בחיים זה להתחתן ולהקים בית יציב. אבל בימים האחרונים אני רעב, משהו לא-גורמלי." רוצות ועוד כמה פרטים פיקנטיים? בבקשה. ריי נועל

האסטרונומים שכבשו את החלל

באו לאילת - וגילו את מעמקי הים

עיסוקי הכבוד של צי ארצות-הברית. כאשר עזב קארפנטר את מעבדת-החלל של נאס"א, כדי לעבור לעסוק במחקר תתיימי, זכתה הידיעה לכותרות שמגות בכל עיתוני ארצות-הברית. מיליוני אנשים ברחבי העולם זכרו היטב כיצד נצמדו אל מקלטי-הטלוויזיה והרדיו שלהם בשנת 1962, מלאי ציפיה וחרידה לגורלו של ה"אסטרונוט קארפנטר, שחג בספינת-החלל שלו מרקורי-אטלס גבוה-גובה מעליהם. בין העוקבים אחר המתרחש הרחק בחלל באותה עת היתה גם מריה רוק' בת ה-12. שעקבה אחר המיבצע מביתה שבלוס-אנג'לס. מריה, בתו של מפיץ ובמאי הסרטים הנודע האל רוק', שהתפרסם בעיקר בזכות הפקתו את סרטי לורל והארדי. עדיין לא הלמה שנים יבוא. והיא תנישא לסקוט קארפנטר, האיש שהפך לגיבור

אם יש בכוחה של הטיסה בחלל לחדש את נעוריו של גבר בשנות ה-40 פלוס לחייו — כקדם? נראה שכן. גם סקוט קארפנטר וגם אדגר מיטשל, ה"אסטרונומים האמריקאיים שביקרו בימים אלה בארץ, יוכלו להעיד על כך ממקור ראשון. שכן כל אחד מהם נשא לו לא מכבר אשה שנייה, צעירה ממנו בהרבה שנים טובות, וכל אחד מהם עוסק כיום בעיסוקים שאינם מזכירים כלל את אלה שבזכותם התפרסמו.

אהבת

הים

סקוט קארפנטר ואדגר מיטשל הודו מנו לבוא לארץ לתישעה ימים. כי אורחי משרד-החוץ. לביקורם היו שחי

מן השחקים אל המצולות

לאומי, והיה אז נשוי לאשת-נעוריו רני, אם ארבעת ילדיו. סקוט קארפנטר, הנראה צעיר מכפי 48 שנותיו, פגש במריה רוק' בת ה-23 על בימת הצילומים של סרט על כעלייחיים נדירים. הם נישאו לפני כשנה וחצי. "חברת-הסרטים לא הצליחה למכור או להפיץ את הסרט שעשינו", מספרת מריה היפה. "אבל דבר טוב אחד יצא מזה — פגשתי את סקוט". השניים מצאו מייד עניין רב זה בזה — האהבה הגדולה לים ילצילה היתה משותפת לשניהם.

אהבת

הרוחות

אם אדגר מיטשל המזוקן, עמיתו של קארפנטר, "שרוף" לצלילה, אס-כי לא

מטרות — ציבורית ופרטית. המטרה הציבורית — לסייר ברחבי הארץ ולשמש כנושאי של הסרט אותנו מפיקה חברת טי.בי.אס. סרט זה עתיד להביא לעולם בשורה בנוסח: "אנשי החלל מבקשים להביא שלום גם אל האדמה". כדברי אריה אגרון, איש משרד-החוץ שליווה אותם בסיוריהם.

המטרה הפרטית, החשובה לא-פחות — לצלול למעמקי ים-סוף, לגלות את עולמי הטבע המופלא הצפון בהם. שני האסטרונומים הם צוללנים-חובבים נלהבים, ו"אחד מחלומותיהם מאז ומתמיד היה לגלות את סודותיו של ים-סוף.

"כבר עשרים שנה שאני צולל", סיפר סקוט קארפנטר התמימי, הנראה צעיר מ-48 שנותיו. "בשנת 1965 שהיתי 30 יום מ"תחת למים" על מיבצעו זה הוענק לו

יא ירח, יא ירח, מה עשית? בלילה מואר, בעת ב"קורס באילת, מראה האסטרונוט סקוט קארפנטר לאשתו הצעירה מריה, כיצד הוא מקיף את הירח בכפות ידיו. כאשר יצא קארפנטר לטיסת-החלל הראשונה שלו, היתה מריה בת 12 בלבד.

הזוג מיטשל אניטה ואדגר מיטשל בחנו בעניין את הסיכות, האחת עם סמל העיר, והאחרת משובצת אבני-אילת, שקיבלו מראש עיריית אילת, גד כן, בקבלת-פנים שערך לכבודם, כאשר באו לצלול בימה של אילת.

הזוג קארפנטר במכונית, בשבוע משעות חמורות של צלילה במימי ים-סוף, אמרו בני הזוג קארפנטר: "צללנו כבר במקומות רבים בעולם, אבל אחר כזה כמו שיש לכם כאן — עדיין לא ראינו."

אורי גלר, מזה כשמונה שנים הוא עוסק במחקר פאראפסיכולוגי. "הראייה העל-חושית" הוא טוען, "הפכה כיום למדע חדש, זאת כבר לא תורה המבוססת על אמונות תפלות, אלא על עובדות המוכחות את קיומה!" התוקף בו הוא אומר את דבריו מוכיח, כי הוא מאמין בהם באמונה שלמה.

אוויר

ביס-סוף

מען מחקר זה הקים מיטשל באוניברסיטת סטנפורד בארה"ב מוסד מיוחד בו הוא עורך את ניסוייו והסיאנסים, ההתקשרויות עם עולמות אחרים, גוזלים ממנו כל רגע פנוי.

עדיכדי-כך. לעומת זאת, הוא יכול לזקוף לזכות עצמו הישג בו זכו עד כה רק מתי מעט — הנחיתה על הירח. בחדש פברואר 1971 יצא אדגר מיטשל עם מישלחת-החלל של אפולו 14. אנהנו היינו הראשונים שהצליחו להפעיל מצלמת טלוויזיה בצבעים על הירח, הוא מספר, ועיני החומות מחייכות בגאווה. מיטשל, בן ה-44, נשא לפני חמישה חודשים את אניטה, בלונדית זוהרת בת 33, אותה פגש בסן-פרנציסקו, כאשר שימשה כמנחה בתוכנית טלוויזיה. מנישואיו הראשונים יש לו שתי בנות הלומדות כיום באוניברסיטה.

לאדגר מיטשל, דוקטור לאווירונאוטיקה, היה כבר קשר עם ישראל בעבר. הוא שימש כיועץ בהפקת הסרט האמריקאי אודות כוחותיו הניסתרים של הישראלי

מן המעמקים

עולים אנשי-החלל אוהבי התהומות, לאחר שגילו כי מיפמניו של יס-סוף עולים לאין-שיעור על אלה של ימים אחרים שאת תוכנם חקרו. השעות החטופות שבילו בעימקי הים היו שעותיהם המאושרות.

הנה, הבטיח קארפנטר לפני צאתו מהארץ, "מריה ואני מוכרחים לחזור לישראל. נבוא לצלול בים, ולצפות בשמיים. הירח, מחוץ ימה של אילת, הוא באמת משהו מיוחד!"

כאשר קיבלו קארפנטר ומיטשל את הזמנת משרד-החוץ הישראלי לבקר בישראל, הביעו מישאלה אחת ויחידה: לבקר ביס-סוף. המישאלה אומנם ניתנה להם, אך בצימצום רב.

מתוך תישעה הימים שהוקצבו לביקורם, הוגבל הסקר באילת לימיים בלבד. את שאר הזמן הועיד משרד-החוץ להתרצות צויות קדחתניות ברחבי הארץ, לקבלות פנים, לפגישות עם ראשי-ערים ולארחות חגיגיות רבות ושונות.

כשירדו אנשי-החלל האמריקאים ונשר תיהם ביום שני שעבר מהמטוס, בשדה התעופה של אילת, נשמו לרווחה. הם התאכסנו במלון לרוס במקום, וקיוו לבלות בנועמים.

משימת האירוח האילתי הופקדה בידיו של רלי ישראלי, נציג מועדון-הצלילה הוגי בשארם-א-שייך, שבסיסו במלון נעמה שבמקום. אל מועדון זה, היחיד-במינו בי ארץ, נהלים "משוגעים" לצלילה מכל רחבי תבל.

אך גם באילת ציפתה לאורחים אכזבה. במהרה הסתבר כי משרד-החוץ הכין עבורם סדריום דחוס ורישמי גם עבור ביקור זה. הם גילו כי השעות אותן יצליחו להקדיש לצלילה עצמה יהיו ספורות בלבד. רק בקושי הסתירו את אכזבתם. למחרת היום, יום שלישי, התישעה בי אפריק, בשעה שש בבוקר, היו הכל נכונים לצאת למיבצע הצלילה. שייחת הי מכוניות, המצוידות בכל הדרוש, פילסה את דרכה אל המקום המכונה, גן-העדן הי יפני, אתר תתימי מיוחד-במינו, דרומית לנביעות.

עליצותם של האורחים גברה מרגע לי רגע. אילו היינו אדונים לעצמנו בביקור זה, אמר קארפנטר בצאתו מן המים וכולו אחוז התרגשות, "היינו מבלים את כל תישעה הימים אן-יורק כאן, מתחת למים!" במטוס שהובילם לתל-אביב הציץ מיטשל ללא-הרף בשעונו. צריך להזכיר לחזור לתל-אביב, אמר, יש לי הערב סיאנס מיוחד אצל הגברת מרגוט קלאוונר, לגבוי היה סיאנס זה גולת-ההכתרת של ביקורי שלו בישראל. אתם יכולים להיות בטחים שנחזור

האהבה לצלילה ולמעמקי הים משותפת למריה בת ה-23, ולבעלה סקוט קארפנטר, המבוגר ממנה ב-25 שנה. את ירח-ההבש שלהם בילו על אי בודד, בלב האוקיינוס, שם ניוונו מדגים ומקוסוס.

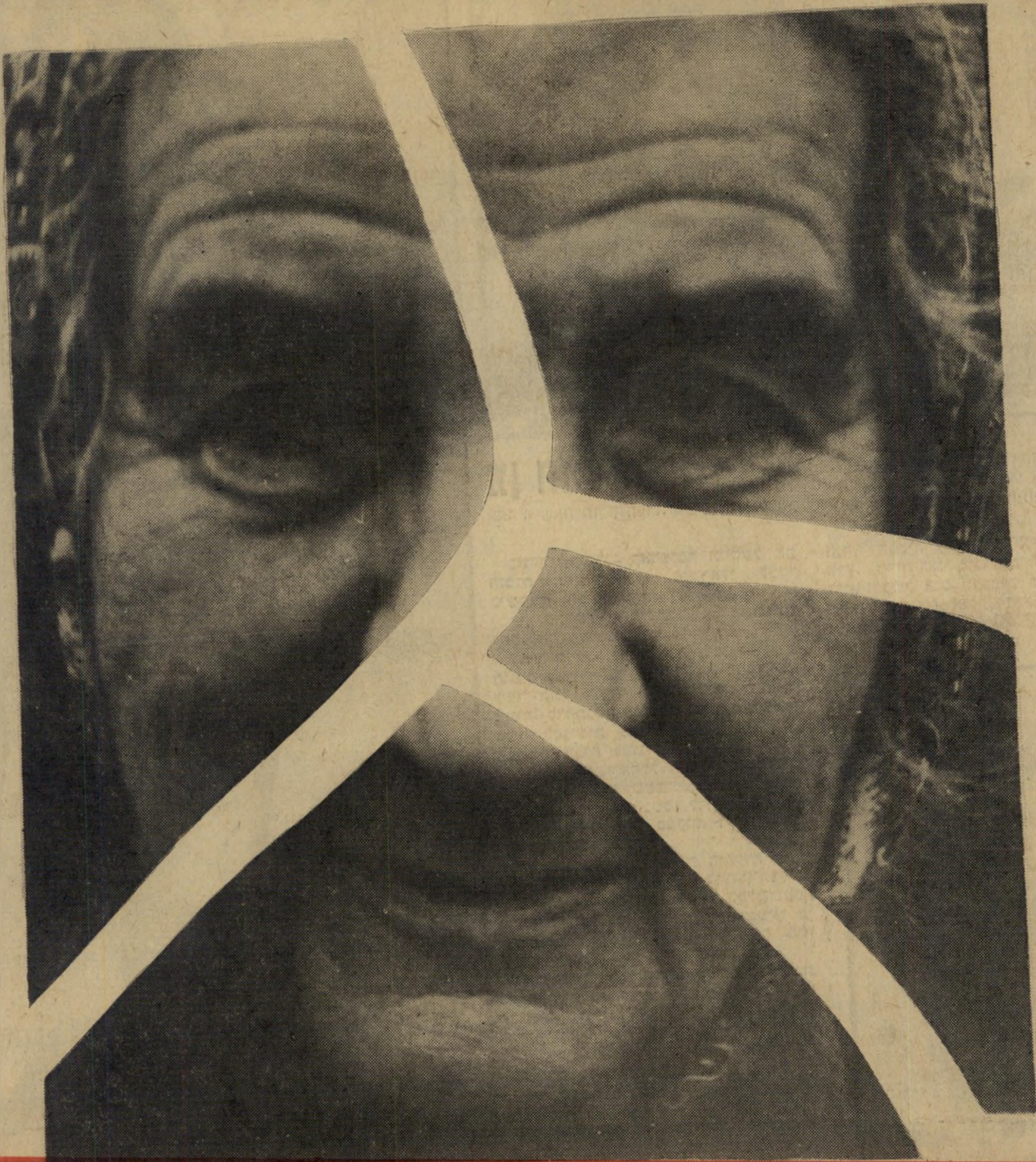
בכפר הנופש

של רפי נלטון, באילת, בילו האסטרונאוטים שעה קצרה בלבד. לאחר שחייה קלה מיהרו אדגר מיטשל ואשתו אניטה לחזור לת"א, לסיאנס חשוב.

העולם הזה

הם מרמים שוב!

אותה הצמרת

בשינוי הגברת